

ΕΒΔΟΜΑΣ

JESVS
AZARENVS
REX
JUDAEORVM
22432

Αρ 238
ΕΤΟΣ Ε'

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρά 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον: 64 - 67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΔΡ. 3

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΩΣ

Εισπρακτικὸν Δρ. 150
Εισπρακτικὸν Δολλάρω 5
Λογισμὸς Αιγύπτου 5Τὰ ἔμβόλια ἀπευθύνονται
πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

ΑΥΓΑ ΠΑΣΧΑ

ΧΑΡΤΙΝΑ

ΕΥΛΙΝΑ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΠΟΡΣΕΛΑΝΙΝΑ

GARNIS ME ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΕΚΔΡΟΜΩΝ PIC-NICK

ΘΕΡΜΟΣ ΝΕΑ ΜΕ ΠΟΤΗΡΙ „WAKELIT”

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΥΣ

ΤΟ ΤΣΑΪ RICHTER

Εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον φάρμακον ἐναντίον τῆς καθ' ἑξίν δυσκοιλιότητος.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰδικὰ ἐλαφρὰ καὶ εὐληπτα χόρτα καὶ εἶναι
ἐπομένως ἐντελῶς ἀβλαβές.

Ἡ γεῦσις του εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστος καὶ δι' αὐτὸ ἀρέσει εἰς ὅλους.

Εἰς μεγαλειτέρας δόσεις λαμβανόμενον εἶναι ἀποτελεσματικώτατον
καὶ κατὰ τῆς ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

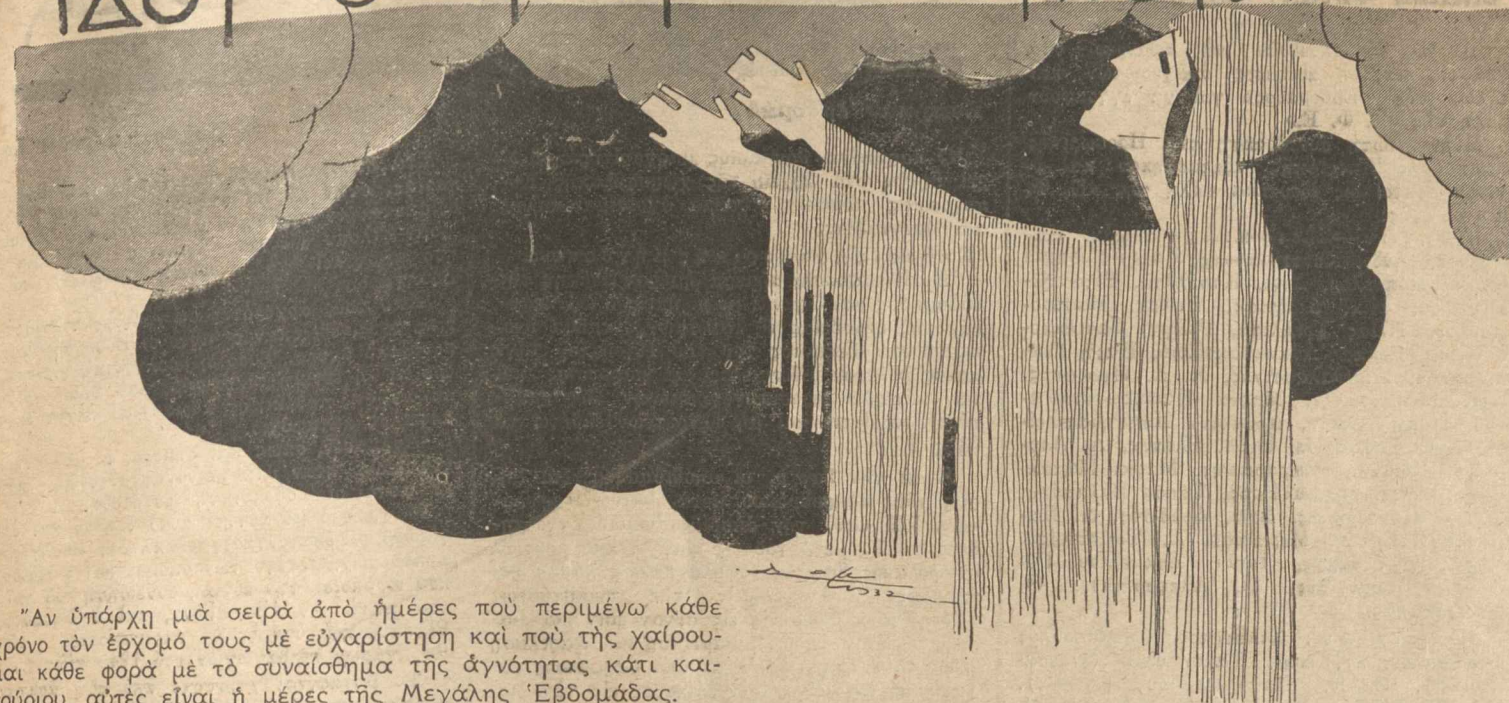
Πωλεῖται εἰς τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία. — Γενικὴ παρακαταθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ὁμόνοια

ΕΒΔΟΜΑΣ

1111

ΙΔΟΥ Ο ΝΥΜΦΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

“Ἄν ὑπάρχη μιὰ σειρά ἀπὸ ἡμέρες ποὺ περιμένω κάθε χρόνο τὸν ἐρχομὸ τους μὲ εὐχαρίστηση καὶ ποὺ τῆς χαίρουμαι κάθε φορά μὲ τὸ συναίσθημα τῆς ἀγνότητος καὶ καινούριου, αὐτὲς εἶναι ἡ μέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας.

Ἡ ζωὴ, ἡ φροντίδες, ἡ δουλειὰ ἀπορροφῶν τόση ζωτικότητα ἀπ’ τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὴν καρδιά μας, ποὺ ὅσο κι’ ἂν παραδεχτοῦμε σ’ ἓναν ἄνθρωπο μιὰν ἄλφα ἢ βῆτα ποιότητα ἐσωτερικότητος, ποτὲ σὲ καμμιάν ἄλλη ἐποχὴ δὲν βρίσκεται αὐτὸς τόσο κοντὰ στὸν ἑαυτό του, δὲν τὸν ἀντιμετωπίζει καθολικὰ καὶ σ’ ὅλες τῆς πλευρὲς του, δὲν τὸν ἀντικρύζει γυμνὸν ὁλότελα σὰν σὲ καθαρῶτατο καθρέφτη, ὅσο τῆς ἡμέρες αὐτές.

Ὅπως ὁ λυρισμὸς εἶναι ἀπαραίτητο γνῶρισμα κάθε αἰσθητικῆς ψυχῆς, ἔτσι κι’ ὁ μυστικισμὸς εἶναι ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε ἐσωτερικώτερης ὑπάρξεως.

Ἄν λείψουν τὰ δύο αὐτὰ, κινδυνεύουμε νὰ μᾶς ὑποδουλῶσιν σὲ τέτοιο βαθμὸ ἡ ἀνισορροπία καὶ περὶ ρουτίνας τῆς ζωῆς, ποὺ νὰ εἶναι προβληματικὴ μέσα στὴν ψυχὴ μας κι’ ἡ παραμικρὴ ὑπαρξὴ κάθε ἀνώτερου καὶ ἀγνοῦ αἰσθήματος.

Κι’ ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργοῦν γύρω μας ἡ μεγάλες αὐτὲς ἡμέρες, ἡ ἀτμόσφαιρα ἡ γεμάτη λιβανωτὸ καὶ μόσχο, ἡ δονούμενη ἀπὸ ψαλμοὺς καὶ λειτουργικά, ἡ φωτισμένη ἀπ’ τῆς πολλὰς χιλιάδες τῶν κεριῶν, τῶν πολυελαίων καὶ τῶν καντηλιῶν, εἶναι ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ κοντὰ στοὺς ἑαυτοὺς μας, νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπ’ τὰ σκληρὰ ἐπιστρώματα μὲ τὰ ὅποια ἔχουν ἐπιχρίσει τὴν ψυχὴ μας ἓνα ὁλόκληρο χρόνιο ἢ κουφότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς κι’ ἡ ματαιότης τοῦ ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως.

Γι’ αὐτὸ καὶ τὸν ἐρχομὸ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τὸν χαίρετίζω καὶ τὸν χαίρουμαι κάθε χρόνο μ’ ὅλη τὴ δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ περικλείῃ ἀκόμα ἡ ψυχὴ μου, τὸν χαίρετίζω καὶ τὸν χαίρουμαι σὰν τὸν λυτρωτὴ ἀγγέλο, σὰν ἓνα θεῖο δῶρο...

Ἡ καμπάνια ποὺ θὰ προσκαλοῦν τοὺς πιστοὺς μεθαύριο τὴν Κυριακὴ γιὰ τὸν ἑσπερινό, θὰ πλῆξουν τὴν ἀκοή μου σὰν χαρμόσυνο μῆνυμα μιᾶς πραγματικῆς μελλούμενης ἀνάστασης, κι’ ὁ ἦχος τους θὰ πλημμυρίσῃ, σὰν αἷμα ζεστό, καυτό, τὸ εἶναι μου ὅλο... Κι’ ἡ ἀνατριχίλα αὐτὴ, ποὺ κάθε φορά μοιάζει σὰν τὸ πρῶτο εὐπνημα τῆς ζωῆς, ἀπλώνεται σιγά-σιγά, κυριεύει ὅλη μου τὴν ὑπαρξή, τὴν θερμαίνει, τὴν ζωηρεύει, τῆς δίνει ἐνὰ νέον ἀγνὸ παλμό...

Ἡ λιγοστὴ αὐτὴ ἡμέρες ἀποτελοῦν μιὰ καθολικὴ ψυχικὴ κάθαρση ποὺ μᾶς προσφέρεται, καὶ ποὺ δίχως αὐτὴ δὲν ἐξέρω καὶ γὰρ ἂν θάχαμε μιὰν ἄλλη εὐκαιρία νὰ τὴν δεχτοῦμε.

Ἡ λιτὴ μεγαλοπρέπεια, μοναδικὸ γνῶρισμα τοῦ θείου δράματος, πλαταίνει ἀσυναίσθητα τῆς περιορισμένης ἐκτάσεως τῆς ψυχῆς μας, καὶ μᾶς τραβᾷ σ’ ἄλλους κόσμους, σ’ ἄλλους ὁρίζοντες, ἐκεῖ ποὺ ἡ ἀπεραντοσύνη καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς Θεϊκῆς ὑποστάσεως ἐκμηδενίζουν ἀπ’ τὴ μιὰ μεριά τὴν γήινη ὑπαρξὴ μας, γιὰ νὰ αὐξήσουν σ’ ἀντίκρουσμα τὴν δυναμικότητα τῆς πίστεώς μας.

Ὁ ἄνθρωπος, λυτρωμένος ἀπ’ τῆς ψευδαισθητικῆς ἐπιφάνειας καὶ τῆς μάταιας κατοχῆς καὶ κατακτήσεις, νοιώθει τὸν ἑαυτό του μικρὴ, ἀσήμαντη κουκιδίτσα. Μιὰ τελεία μέσα στὸ ἄπειρο, στερημένη καὶ τῆς παραμικρῆς ἀξίας. Μένουμε τότες ἀφανοὶ κι’ ἐκθαμβοί. Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ὑποστάσεώς μας γκρεμίζεται σὰν χάρτινο κατασκευάσμα, καὶ τὸ ἀνάστημά μας, ποὺ πρὶν φάνταζε στὰ μάτια μας γιγάντιο, ἐξισώνεται μὲ τὸ Μηδέν.

Κάθε αἶσθημα ὑποχωρεῖ μέσα μας, ἐκμηδενίζεται, καὶ τὰ εἶδωλα ποὺ στὴν ἀξία τους χθὲς ἀκόμα πιστεύαμε μ’ ὅλη μας τὴ δύναμη, φαντάζουν στὰ μάτια μας σὰν πελώριοι ἀέριοι κύκλοι, ποὺ τὸ παραμικρὸ φύσημα τοῦ ἀέρα φτάνει γιὰ νὰ τοὺς σκορπίσῃ.

Ἡ ζήλεια, ὁ φθόνος, ἡ μικρότητα, ἡ φιλοδοξία, ἡ ἐπιθυμία μας, ποὺ γιὰ τὴν ἱκανοποίησίν τους σπαταλάμε σὰν τρελλοὶ ὅλη μας τὴν ζωὴ, παίρνουν τὴν φόρμα σαθροῦ οἰκοδομήματος, χτισμένου πάνω σὲ πῶ σθερὴ βάση.

Ἡ κύρια καὶ καθολικὴ ἐννοία τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑποστάσεώς μας ξεκαθαρίζει μέσα στοὺς σκοτισμένους ἐγκέφαλους μας, κι’ ἡ ψυχὴ μας τολμᾷ νὰ πτερουγίσῃ πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς Μεγάλης Ἀλήθειας.

Κι’ ὅσο ἡ ψυχὴ κι’ ὁ νοῦς μας πτερουγίζουν πρὸς τὴν Μεγάλῃ Ἀλήθειᾳ, τόσο νοιώθουμε τὸν ἑαυτό μας ἀληθινότερο, εὐκρινέστερο, ἀγνότερο. Ἡ ψευτικὴ ἐννοία τοῦ προφορισμοῦ τῆς ὑπάρξεώς μας, παραχωρεῖ τὴν θέσιν της στὴν οὐσιαστικώτερη.

Ἡ ἀθόρυβη μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ λιτὴ αἴγλη τῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου, ἐπισκιάζει τὸ πᾶν.

Καὶ σὲ ὅσων τῆς ψυχῆς ἡ ἐπικοινωνία αὐτὴ εἶναι προσιτὴ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ναι χαρούμενοι κι’ εὐτυχισμένοι, περιμένοντας τοὺς ἦχους τῆς καμπάνας τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Κυριακῆς, σὰν θεϊκὴ πρόσκληση στὴν λειτουργία τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Ε. Φ. Ε.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ, "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

Ἀθρόες εξακολουθοῦν νὰ φθάνουν στὰ γραφεῖα μας ἡ αἰτήσεις ἀναγνωστῶν καὶ φίλων τῆς «Ἐβδομάδος» γιὰ νὰ ἐγγραφῶν μὲλ τῆς «Ε. Φ. Ε.»

Στὴν πρώτη συνεδρίαση τῆς Προσωπικῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς ἐξετάσθηκαν καὶ ἐγιναν δεκτοὶ ὡς ἰδρυτικά μέλη τῆς «Ε. Φ. Ε.» οἱ ἐξῆς:

Ἀθηνῶν — Πειραιῶς: Ἰωάν. Καστορινός, Ἀνδρ. Κοντογιάννης, Εὐαγγ. Νεγρί, Κ. Χριστοπούλου, Δημ. Κανέλλης, Ρίτα Νικολαΐδου, Νικ. Λιάγκας, Γεώργ. Μπουρόπουλος, Ηλίας Τσίλλης, Γεώργ. Βασιλακόπουλος, Μαρίκα Ἀθανασοπούλου, Παρὴ Γαλιφύλλου, Μ. Θαλασσινός, Σ. Δ. Παρούσης, Κωνστ. Μαρούλης, Μαρία Παπακωνσταντίνου, Πόπη Κλάδη, Δέσποινα Χατζηθαλακίδου, Δημ. Γρηγορίου, Θεόδ. Βλάνης, Δ. Λουμάκη, Ἰωάννης Ζαχαράκης, Μαρία Μητσάτσου, Ἀλέξ. Μαρούλακης, Τάσος Βαλκάνης, Εὐθύμ. Κουρούκλης, Δημ. Δροσινός, Δ. Παπακωνσταντίνος, Σ. Μερτίκας, Σ. Τσιπακιάς, Ἄρης Τριποδάκης, Ἰωάν. Ἐκτιογίου, Γεώργιος Ἰωαννίδης, Β. Ἀλεφαντινός, Θ. Πρωτοπαπῆς.

Ἐπαρχιῶν: Σιλβέστρος Μαϊδούπουλος (Θεσσαλονίκη), Δημ. Ἰακώπουλος (Θεσσαλονίκη), Ἐλεὺθ. Παπαευθυμίου (Λαμία), Ἀλ. Κοδάλης (Μεσσοχώρα-Τρικιάλων), Ν. Πετράκος (Καστορί-Κυνουρίας), Καν. Καλτογιάννης (Βόλος), Ἀναστ. Λάιος (Σερβική-Παρονασίδος), Β. Πομπῆς (Πάτρα), Γ. Σ. Σκουριανός (Ἀίγιον), Ἡλ. Βλαχόπουλος (Νέα Χαλκηδὼν-Θεσσαλονίκη), Κώστας Τσιγγῆλας (Ἀργαῖα Ὀλυμπία), Πέτρος Πιστικάνης (Σέρρες), Α. Τσιγκαλάς (Σέρρες), Ν. Κοττακίος (Νάξος), Κ. Γεωργιάδης (Ἡράκλειον), Ἰππ. Καλογεράκης (Χανιά).

Στὸ ἐσχέτο πτυχὸς μας θὰ δημοσιευθῇ ὁ κατάλογος τῶν μελῶν πού θὰ ἐγκρίνῃ ἡ Πρὸς Διοκ. Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν β' συνεδρίαση τῆς.

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀναγνώστες μας μαζί μὲ τῆς αἰτήσεις τῶν ζητοῦν καὶ διαφορὰς συμπληρωματικῆς πληροφορίας, ἀναγκαζόμεστε νὰ προσθέσωμε καὶ τὰ ἐξῆς στὴν ἀγγελίαν μας τὸν 2 προσηγούμενων τευχῶν:

Καμιά γρηματική ἐπιβάρυνση δὲν θὰ ἔχουν τὰ μέλη, εἴτε ὑπὸ τύπον συνδρομῆς εἴτε ὑπὸ ἄλλην καμιά πρόσβαση.

Ἐπίσης δικαίωμα ἐγγραφῆς δὲν χρειάζεται. Ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας καὶ τῶν δύο φύλων ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος στὴν «Ε. Φ. Ε.» φθάνει νὰ μᾶς τὸ δηλώσουν ἐγγράφως εἴτε μὲ κανονικὴ αἴτηση εἴτε ἀποκόπτοντας καὶ συμπληρώνοντας τὸ κατωτέρω ἐντυπο δελτίο. Γιὰ τὰ μέλη τῶν ἐπαρχιῶν θὰ δοθῶν ἀργότερα οδηγίες γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἰδούσεως παρασημασίματος τῆς «Ε. Φ. Ε.» Ἡ πρώτη ἰδρυτικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν Ἀθηνῶν-Πειραιῶς θὰ ἀναγγελθῇ στὸ προσεχές μας τεῦχος, πού θὰ δοῖται ὁ τόπος καὶ ἡ ἡμερομηνία τῆς συγκέντρωσης. Οἱ ἀνίλητοι χωρὶς τὴν ἐγκρίσιν τῶν κηδεμόνων τους δὲν εἶναι δεκτοί.

□□□

ΑΙΤΗΣΙΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
ΣΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟ
"ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

Πρὸς τὴν Προσωπικὴν Δ. Ἐπιτροπὴ τῆς «Ε. Φ. Ε.»

Κύριοι,

Ὡς ἀναγνώστης τῆς «Ἐβδομάδος» ἐπιθυμῶ νὰ ἐγγραφῶ μέλος τοῦ Συλλόγου σας, ἔχων ὑπ' ὄψιν μου τὴν σχετικὴν δημοσίευσιν στὸ ὑπ' ἀρ. 236 φύλλ. τῆς «Ἐβδομάδος».

(Υπογραφή)

Ὄνοματεπώνυμον
Ἐπάγγελμα
Διεύθυνσις

Ἡλικία
.....
.....

1932

Ἐνας καθ' ἑβδομάδα

Ὁ παρακάτω θαυμασὸς μαργαρίτης πού ἔχει δοθεῖ στὰ ἀρχεῖα τῆς χωροφυλακῆς Κυπριασῆς ἀποτελεῖ θαῦμα ἀγορασματοσύνης καὶ ἀσυνταξίας.

Ἐκθεσίς προφορικῆς μὲνύσεως.
Ἐν Κυπριασίᾳ σήμερον ἡμέραν Τρίτην τῆς ἑβδομάδος καὶ ὥραν 2 μ. μ. ἡμεῖς ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνοδείας ἐξ Καλαμῶν ἐνταῦθα ὑποκαταβὼν δεκαεννὶς τοῦ 1ου εὐζωνικοῦ τάγματος Μήτρου Εὐάγγελος ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν κατωτέρων προσυπογεγραμμένων δύο μαρτύρων νομίμων καὶ μὴ ἐξερετῶν ἐκθέτω τὰ ἐξῆς:

Κατὰ τὴν 2αν μ. μ. ἀποβιβάσθεις διὰ ξηρὰς τοῦ σιδηροδρόμου μετὰ ἐνέα χωροφυλακῶν, καὶ κατὰ τὴν ἀποβίβασιν μου συναντήθει τυχὸς μετὰ τοῦ ὧς ἦντε τεκμοιρίου ἀστυφυλάκος ὅστις κεροφυλαχθεὶς λάθρᾳ καὶ ἰούλους καὶ ἐποφελιθεὶς τῆς περιστάσεως ταύτης προορκοῦνθεις εἰς συνάντησιν καὶ διατάξας αὐτὸν ὅπως παραμερίσῃ καὶ παρελθῇ ἡ συνοδία ἥτις ἀπαρτεῖτο ἀπὸ βαρύνοντος κατὰ τοὺς ὅροι μόνον δὲν ἐπύκουσε εἰς τὴν διαταγὴν μου ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἐστάσιν ἀπληκτῶν ἡτῶν διὰ κοινοῦ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν κεφαλῆς καὶ λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος τοῦ (ἔχω ὑπηρεσίαν καὶ συνεπὶς δὲν εἶ ἀναλαμβάνων ὑπόψιν καὶ καθολοκληρίαν) ἐρωτηθεὶς δὲ παρεμύει περὶ τῆς ὀνομαστικῆς ἡνιθέθι διὰ ἀορίθου.

Καταγγέλλω διὰ τὰ περετέρω διὰ τὰ συνεπῆ τὸν ἀχρεῖον τοῦτον ἵνα ὑποστῇ τὰ παρὰ τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον γεγονότα οἷντες τυγχάνουσιν ὡς ὑποπτοὶ μάρτυρες τῆς υποθέσεως ἐπὶ ἐξουδένῃ κατὰ μέτρον καὶ ἐν παρουσίᾳ τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας καὶ ἐν πλήρει Μεσημβρίᾳ καὶ

Ἀπὸ τοῦ ἀχρεῖου τοῦτον ἵνα ὑποστῇ τὰ παρὰ τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον γεγονότα οἷντες τυγχάνουσιν ὡς ὑποπτοὶ μάρτυρες τῆς υποθέσεως ἐπὶ ἐξουδένῃ κατὰ μέτρον καὶ ἐν παρουσίᾳ τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας καὶ ἐν πλήρει Μεσημβρίᾳ καὶ

Ἐφ' οὗ συντάγῃ ἡ παρούσα καὶ ὑπογράφεται νομίμως.

Οἱ μάρτυρες

Πάϊκος Παπανικολάου

Χαράλ. Σάκουλας

Ὁ μνητῆς

Εὐάγγελος Μήτρου

Νάτια, 13 Αὐγούστου 1904

ΤΟ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟ!

Ἐκείνη — ὦ! Τέλος πάντων πᾶσα πιά νὰ κρίνῃς τὸ φόρημά μου. Τί ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ γυναικεῖα φορέματα;
Ἐκείνος. — Τὴν τιμὴ!

Τὸ μοναστήρι τοῦ Ρίλα

Στὰ σύνορα μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Βουλγαρίας, στὴν καρδιὰ ἀκριβῶς τοῦ ὄρους Ρίλα, βρίσκεται τὸ περίφημον μοναστήρι τοῦ ἁγίου Ἰδαν-Ρίλσκυ (ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρίλα) πού ἀποτελεῖ τὸ ἱερότερον μνημεῖον τῆς Βουλγαρίας.

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους τῆς ιστορίας τους, εὐσεβῶς σ' αὐτὸ οἱ Βούλγαροι ἐκτιμῶνται τὸν ἁγίον Ἰδαν-Ρίλσκυ, καὶ ὅλο τὸ ὄνομα τῆς τοῦρκικῆς κυριαρχίας, εἶχαν εἰς ἀσφαλεῖς καταφύγιον.

Ἀνέκαθεν, ὅπως καὶ σήμερον, τὸ μοναστήρι τοῦ Ρίλα ἦταν μὴ κοινὴς ἀνθρώπων καὶ οἱ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι τὴν ἐσεβάσθησαν.

Μέσα στὸ μοναστήρι αὐτὸ ἔζησαν καὶ ἐγάσθησαν ἑκατοντάδες ὀλόκληροι Βούλγαροι μακεδόνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Παῖς πού ἀρπύνησε τὴν ἐθνικὴ συνείδησιν τοῦ λαοῦ κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα, καὶ ὁ Νέφντς Ρίλσκυ, πού ὑπῆρξε ὁ περιφημότερος τῶν Βουλγάρων παιδαγωγῶν τοῦ 19ου αἰῶνος.

Τὸ μοναστήρι χρίστηκε ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἁγίου Ἰδαν, τὸν 10ο αἰῶνα, ἀλλὰ ἐν διαφόρᾳ τριμήνῳ τοῦ, πού χρίστηκεν καὶ καίρου ἀργότερα, καὶ ἄλλοι πολλοὶ φορές καὶ ἐξανιχνήσαν. Ἐκείνη τὴν ὥραν ὁ ἀρχιεπίσκοπος χρίστηκε στὴν ἀρχὴ τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ περιλαμβάνει τριακονταεὶς περίπου δωμάτια πού ὅλα μαζί σχηματίζουν ἓνα μεγάλο πύργον. Στὴ μέση εἶναι μὴ αὐτὴ, ὅπου ἔφωγε καὶ ἡ ὑπέρροχη ἐκκλησία τῆς Παναγίας καὶ ἓνας πύργος πού χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 14ο αἰῶνα καὶ πού αὐτὸς μόνος ἀνίσταται στὴν πυρκαϊὰ καὶ στὴν φθορὰ τοῦ χρόνου.

Τοποθετημένον εἰς μὴ ἀπὸ τῆς μεγαλειότητος πύργου τοῦτον ἐκείνην, μὴ τὴν πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην τοῦ, τὸ πολυμύνητο μουσεῖόν τοῦ, τοὺς θρησκευτικὰ καὶ ἀμνημονεύτους πίνακας τοῦ, τὴν πρωτότυπὴν καὶ πολυμορφὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ, τὸ μοναστήρι τοῦ Ρίλα εἶναι ἓνας ἀληθινὸς θαῦμα καὶ πάσης ἀπόψεως, τόσο γιὰ τοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ τοὺς καλλιτέχνους, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς περιηγητάς πού θέλουν νὰ ἱκανοποιηθῶν τὴν περιέργειάν τους καὶ νὰ γοητευθῶν ἀπὸ τὴν θέαν μίας φύσεως γαμάτης ἀπὸ ἑλλοιστικὰ καὶ μαγευτικὰ τοπία.

□□□

Πειραματικὴ διδασκαλία

Οἱ Ἄγγλοι συνηθίζουν νὰ ἐφαρμόζουν ἐκείνην τὴν πρακτικὴν καὶ ὁρατικὴν μέθωσιν νὰ μάθουν κατὰ ἐννοίαν νὰ τὸ ἐκτιμῶσιν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια. Ἰδού ἐν παραδείγματι τῆς μεθόδου τῶν:

Ὁ παιδαγωγὸς ἐνὸς μικροῦ λόφου, θέλων νὰ δείξῃ στὸν μαθητὴν τοῦ πῶς ἔνα τεκνον τῆς Ἀλβανίας πρέπει νὰ συμπεριφερόται σ' ἓνα μπάρι, τὸν ὠδήγησε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πικρὰ φημισμένα νυκτερινὰ κέντρα τῆς πρωτεύουσας.

Ἀφοῦ κάθισαν καὶ ἤπιαν ἀρετὰ κοκτέιλ, ὁ παιδαγωγὸς, συνεπῆς στὸν ρόλο του ὡς διδασκάλου, εἶπε:

—Μάθε, παιδί μου, ὅτι ὅπως σ' ὅλα τὰ πράγματα, ἔτσι καὶ στὸ ποτό δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ξεπερνᾷ τὰ λογικὰ ὅρια.

—Μὰ πῶς θὰ ἐξέρω νὰ σταματήσω στὸ σημεῖον ἀκριβῶς πού δὲν θὰ μὲ πιάσῃ τὸ ποτό; Ὁ διδάσκαλος.

—Ἄ! εἶναι ἀπλοῦστατο. Παραδείγματι γάρ, βλέπεις ἐκείνους τοὺς δύο κυρίως ἐκεῖ κάτω πού κάθονται στὸ ἀντικρινόν πινελάκι καὶ εἶναι ὁμοίωμα ντυμένοι; Ἐ λοιπόν. Μόλις θ' ἀρχίσουν τὰ μάτια σου νὰ τοὺς βλέπουν τέσσερις, σταμάτησε νὰ πίνῃς. Ἀλλὰ ὁ μαθητὴς γυρίζοντας μὴ σιγῇ μὴ δὴ πρὸς τὸ μέρος πού τοῦ ὑποδείκνυε ὁ παιδαγωγός, ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια του καὶ ἀναφωνεῖ:

—Μὰ, κύριε καθηγητά, στὸ ἀντικρινόν τραπέζι δὲν κάθεται παρὰ μόνον ἓνας κύριος!

ΕΝΑ... ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ ΜΕΤΑΦΥΤΕΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΣΕΒΚΙΕ ΧΑΝΟΥΜ

Τὸ χανουμάκι πού ἐξελίσσεται σὲ ἑλληνίδα συμπερέτα. — Ἀπὸ τὸ μαθητικὸ βραβίον ἐπερίττω! — Καὶ ἐμεῖς εἶναι ἑλληνίς! — Ἡ αἰώνια ἱστορία τοῦ Ρωμείου καὶ τῆς Ἰουλιέττας. — Καστανεμελάχρηνει καὶ ἀμειδύταται!

Λαχανιασμένον καὶ καταϊδρωμένον ἔπεσε σὺν μύρμα τὴν περασμένην ἑβδομάδα στὰ γραφεῖα μας ὁ παλῆς καὶ ἀγαπητὸς φίλος Μενεστρέλ.

—Δὲν τὰ μάθατε; Κοσμοϊστορικὸ γεγονός.
Ὁ Οἰκονόμου ἐπιστρέφοντας χτές στὴν Ἀθήνα, ἔφερε μαζί μὲ τῆς ἀποσκευῆς του καὶ ἓνα... θελκτικώτατο χανουμάκι ἀπὸ τὴν Πόλιν!

—Μωρέ, μίλα καλά! Καὶ τί θὰ τὸ κάνῃ; Πῶς εἶναι πρῶτης τάξεως ὀλίγον γιὰ ῥεπορτάζ ἐπικαιρότητας. Θέλετε νὰ τὴν φέρω ἐδῶ νὰ τῆς πάρωτε συνέντευξιν;

—Καὶ δὲν τὴν φέρνεις! Ἀλλὰ πῶς θὰ τὴν καταφέρνεις;

—Ἐννοια σας, τὴν ἔχω ὑπὸ τὴν προστασία μου καὶ ἐπὶ τῆς πού θὰ κάνῃ.

—Ὡστε καὶ σὺ ζηλωτὴς τοῦ Βαγιάννου; Ἄς εἶναι τέλος πάντων, δεκτὴ ἡ πρότασίς σου.

Ἄλλο πού δὲν θέλαμε! Μιὰν ὥρα ἀργότερα εἴχαμε τὴν Σεβκιέ χανουμ μπροστὰ μας. Μπορούσαμε πιά νὰ ξεφύγωμε ἀπὸ τὸν περαστικὸν τῆς περιτομῆς; Ἄλλωστε, γιὰ ἓνα τόσο χαριτωμένο πλασματάκι, μὲ τὴν ἀθώα-τητα ζωγραφισμένην ὀλοκλήρην στὸ πρόσωπόν τοῦ, γιὰ τὰ ἔξυπνα αὐτὰ κατὰμαυρα ματάκια, τὰ ἐδένια μαλλιά, τὰ ὀλόκληρα χαρακτηριστικά, τὸ καλλίγραμον σωματάκι καὶ τὴν θελκτικὴν ὀμιλίαν τοῦ, ποὺς θὰ ἀρνιότανε ἓνα ἔστω λιγύλεπτο τέτ-α-τέτ; Μόνον πού τὸ τέτ-α-τέτ αὐτὸ δὲν ἦταν τυχερὸ νὰ πραγματοποιηθῇ, τὴν στιγμὴν πού τὰ ἑλληνικά τῆς ἐνδιαφερομένης καὶ τὰ τουρκικά τοῦ ὑποφανομένου ἦσαν τόσο ἀνεπαρκῆ ὥστε νὰ χρειασθῇ στρατιὰ ὀλοκλήρην διερμηνέων γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ συνεννόησις.

—Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχομαι στὴν Ἀθήνα, μᾶς λέει γιὰ ἀρχικὴν πληροφορίαν ἡ Σεβκιέ χανουμ. Ξανάμουν ἐδῶ καὶ πᾶσι ὡς μέλος τοῦ τουρκικοῦ δραματικοῦ θιάσου «Ρασσίτ-Ριζά» πού ἔδωκε μὴ μικρὴ σιερὰ παραστάσεων.

—Ἄ, ὥστε παίζατε ἀπὸ πρῶτα στὸ θέατρο; Ἀπὸ πότε χρονολογεῖται ἡ καριέρα σας;

—Ἠγγαῖνα ἀκόμα σχολεῖν, σὺν πρωτοεμφανίσθηκα στὴν σκηνή. Ἐπειδὴ ἡ μητέρα μου ἦταν ἡθοποιός, μὲ παρακίνησε ν' ἀνεβῶ ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων κοριτσάκι στὸ θέατρο. Ἐδῶνα στὴν ἀρχὴν σὲ παιδικὸς ὀλόλους μαζί τῆς σὲ μερικὰ ἔργα τῆς ὀπερέτας «Σουρμενιόν», στὴν ὁποίαν ἀνῆκε ἡ μητέρα μου. Μετὰ ἓνα χρόνον, ἀρχισα νὰ παίζω καὶ καλλίτερος ὀλόλους σὲ ὀπερέτες, ὅταν μοῦ ἔγινε πρότασις καὶ πῆγα στὸ δραματικὸ θέατρο. Ἐκεῖ ἔμεινα ὡς τὴν ἡμέραν πού με πῆρε ὁ κ. Οἰκονόμου γιὰ νὰ μὲ κάνῃ... ἑλληνίδα ἡθοποιό.

—Μὰ πῶς συνέβη αὐτό; Πῶς δεχτήκατε νὰ μεταπηδήσετε στὴν ἑλληνικὴ σκηνή;

—Δὲν τὸ ἔκανα χωρὶς τὴν θέλησίν μου. Τὸ περαινὸν μοῖ καίβει στὴν Ἀθήνα στάθηκε ἀπορρομὴ νὰ ξεσηκωθῶν τὰ μυαλά μου. Ἡ λίγες μέρες πού ἔμεινα τότε ἐδῶ, μ' ἔκαναν ν' ἀγαπήσω πρῆλα τὴν ἑλλάδα καὶ τοὺς ἑλληνικοὺς, σὲ σημείο πού νὰ ἐπιβιῶ μὴ εὐκαίρια γιὰ νὰ ἐπιστρέψω καὶ νὰ μείνω ὀπιστά καὶ σὲ Βουτυρῶς ἡ εὐκαιρία αὕτη δὲν ἀρῆγε νὰ μὴν.

—Ὁ κ. Οἰκονόμου μὲ γινώσκει ἓνα βράδι καὶ μὴ πρότερον σ' ἀστείνα νὰ λάβω μέρος στὸν θιάσον τοῦ πού ἔδινε παραστάσεις στὸ «Τεάτο-Φανασί» τῆς Πόλεως. Φορεῖα ἐγὼ δὲν δίστασα καθόλου νὰ δεχθῶ. Ἐπὶ οὕτω τὴν ἐπὶ ἐμὴν ἡμερῶν μὲ νὰ παρῶν ἡ «Χαλιμὴ» τοῦ κ. Σακελλαρίου. Μὲ δυὸ μόνον πρόβες ἔμαθα τὸν ρόλον τῆς συμπερέτας μὴ γὰρ.

—Ἡ παραστάσις σημεῖως κυριολεκτικῶς θριάμβον ἐστὶν Πόλιν.

—Μὰ καλά, πῶς μιλοῦσατε; τουρκικά ἢ ἑλληνικά;

—Καὶ βέβαια ἑλληνικά! Ἀσφαλῶς ἢ

γλωσσικῆς γνώσεως μου δὲν ἦσαν ἀρκετές, ἀλλὰ προκειμένου γιὰ ὄλον... τὸν ἑαυτὰ ἀπέ-τω, γάρ, στὴν εὐχέλεια πού ἔχω νὰ ἀποστηθίσω ὅτιδήποτε. Πόσες φορές μὴπως καὶ στὸν τουρκικὸν θιάσον πού ἐπαίξα πρὶν, δὲν ἀνέλαβα μὲ πρῶτη ἀνάγκη καὶ πρωταγωνιστοῦντας ἀκόμα ὀλόλους ὅταν τύχαινε νὰ ἀρωστηθῇ ἑαυτοὶ καμιά συνάδελφός μου;

Ἐπειτα, μὴ σὰς κάνῃ καὶ τὴν ἐντύπωσιν τὸ γεγονός. Γιὰ τὴν ἑσχέσιν μου μὲ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν δὲν ἦσαν ἀνέκαθεν μικρές...

—Δὲν καταλαβαίνω.

—Θα καταλάβετε μόλις σὰς ἀποκαλύψω ἓνα σπουδαῖον μυστικόν. Τὰ ἑλληνικά τὰ ἔκανα πάντα μέσα στὸ στίτι μου καὶ εἶναι εἰς βάρος μου τὸ ὅτι δὲν τὰ μιλῶ ὡς ἑσπερὸς καλῶ.

—Ἄ, δὲν ἔχετε δίκην! Ἐπειτα δὲν κάνετε καλά νὰ μοῦ μιλάτε γιὰ αἰσθήματα...

—Γιατί; Μήπως σὰς φέρνει ἀνανήσεις... ὁδοντῆρες αὐτὸ τὸ ζήτημα;

—Σχεδόν, ἡ μάλλον ναί!... Κάποτε γελᾶσθαι καὶ ἐγὼ, ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες ἄλλωστε, καὶ πιστεύω στὴν ὑπόσχεσιν ἐνός ἀνδρα... Μὴ φαντασθῆτε πῶς εἶμαι καμιά αἰσθηματικὴ... Δὲν πιστεύω καθόλου τοὺς ἄνδρας, ἡ μάλλον, δὲν τοὺς πιστεύω πιά...

Ἦταν ἓνα ρωμιοῦλο, κατὰ τὰ ἄλλα πολὺ καλὸ παιδί, ἀλλὰ ζωρὸ κάπως καὶ χωρὶς λόγον... Δὲν κράτησε τὴν ὑπόσχεσίν του... Τώρα πᾶ τὸν ἔβλεπα καὶ γι' αὐτὸ στὸ ἐξῆς δὲν πιστεύω κανέναν... Ἐγὼ ἀρετὴ θέλησιν καὶ μυστικόν, ὁρῶν, νὰ συγκρατοῦμαι...

Ἦταν ἡ μόνη σας περιπέτεια; Δὲν προσέκατε ποτὲ κανέναν ἄλλον;

—Ἡ μοναχική! Πολλὰς φορές, παίζοντας μ' ἐπιτυχία εἰς τὴν Πόλιν, εἶτε σὲ ἀφορρὰς τουρνέ, στὴν Σαμψούντα, στὴν Σμύρνη, δέχθηκα μπουκέτα, γράμματα, ἐξομολογήσεις, καὶ ποτὲ δὲν ἔδωκα σημασία. Ἦταν ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος μου. Ρωμαιοί, ἐκεῖνοι ὁ Ρωμιοί!

—Τώρα δὲν μοῦ λέτε, γιὰ ν' ἀλλάξωμε κοῦδέντα ἀπὸ αὐτὴν σὰς περᾶζει, καὶ τίποτε ἄλλο σχετικὸν μὲ τὴν ζωὴν σας;

—Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχετε πολλὰ ἀπατησίαι ἀπὸ τὴν τόσο λιγύχρονην ζωὴν ἐνός κομμοῦ σκεδόν... ἀγγαλτοῦ σὺν ἐμένα!

Τότε γὰρ τῆς ἰδέεσ; Γιὰ τὰ γούστα σας; Γιὰ τὸ εἰκαστικὸν τῆς ζωῆς;

—Περνῶ μὴ πολὺ κανονικὴν ζωὴν. Τῆς λίγης αὐτῆς μέρας πού εἰμ ἐδῶ, διαβάζω ἑλληνικά, κάνω πολλὰς δοκιμὰς, γυμναστικὰς ἀσκήσεις καὶ περὶ πάντων γιὰ νὰ γνωρίσω τὸν τόπον. Τὰ βράδια σχεδὸν πάντα μ' ἀρεσίαι νὰ πηγαίνω στὸν κινηματογράφον, πού εἶναι γιὰ μένα τὸ μεγαλειότερον πάθος μου.

—Θὰ θέλατε νὰ παίζατε καὶ ἐσεῖς στὸ σινεμά;

—Ἄν τὸ ἤθελα; Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀνέκαθεν τὸ ὄνειρόν μου. Τελευταῖα στὴν Πόλιν εἶχα δεχθῇ προτάσεις γιὰ νὰ παίζω σὲ μὴ τουρκικὴν ταῖνια, καὶ θὰ ἐπαίξα εὐχαρίστως ἂν δὲν ἔδωκα μπουστὰ μου ὁ κ. Οἰκονόμου...

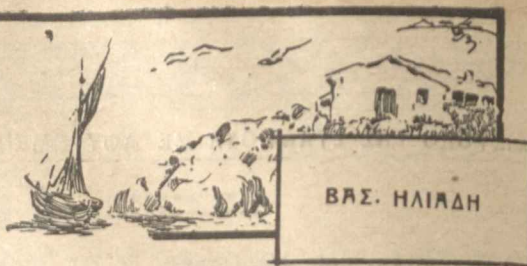
—Ποιὸς ἡθοποιὸς τῆς ὀθόνος συμπαθεῖτε περισσότερο;

—Ἀπὸ τῆς γυναῖκος τῆς Λίλιαν Χαρθεῦ, τὴν Τζέαν Κράουφοντ, τὴν Μαρελὴν Ντῆ-τοῖν καὶ μερικὰς ἄλλας τοῦ ἴδιου γένου. Ἀπὸ τοὺς ἀνδρας λατρεύω τὸν Ἀνρὶ Γκαρὰ καὶ τὸν Ραμόν Νοβόρο...

—Να, λοιπόν, πού ἀγαπᾶτε καὶ ἄνδρας, ἐνῷ πρὶν τὸ ὀρνήθηκατε κατηγόρηματις...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΨΕ ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΙΩ...

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Τό αυτοκίνητο προχωρούσε. Σβυσμένα τὰ φώτα του. Καί μονάχα τὰ φώτα—ἀραδιά κα' αὐτὰ—τοῦ δρόμου ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν ἐξοχή. Σὰν μαυρὲς σιμὲς στὸ γρήγορο πέρασμα τοῦ αυτοκινήτου τὰ ὑψηλά γυμνά δένδρα ποὺ καθὼς ἔφεραν ἀπὸ τὸν χειμωνιάτικο βορρῶ φαινότανε σὰν παρατεταγμένους σκοποὶ ποὺ χαιρετοῦσαν μὲ κάποιον σαρκασμὸ. Ὁ ἀέρας ἔξω φρυσοῦσε δυνατὰ. Καί ἕνα ἐλαφρὸ χιόνι ἀρχίζε τώρα νὰ δέγγη τὰ πλαῖνα τοῦ αυτοκινήτου. Ἡ Μπιάνκα εἶχε γείρει τὸ κεφάλι της σὰν μισομεθυμένη ἐπάνω στὸν ὄμο τοῦ Πάνου καί μὲ κλεισμένα μάτια τραγουδοῦσε :

Χτυποῦν μέσ' στὸ μυαλό μου ντέφια
μὴ θές γιὰ λόγο ποῖο,
δὲν εἰμ' ἀπόψε γιὰ κέρια
μὴ μοῦ ζητήσης νὰ πῶ.

Ὁ Πάνος σιωπηλὸς ἐξάιδεε τὰ δειλυνόμενα μαλλιά της καί σὰν νὰ ρουφῶσε στάλα πρὸς στάλα τὸ ἄρωμα τῆς νεανικῆς της σάρκα καί τὸ κρασί τῶν χειλιῶν της ποὺ ξεχείλιζε μέσ' στὸ τραγοῦδι τῆς ἀσπλάνχνης Ρεζεντιάς.

—Ἐπρεπε νὰ σὲ λένε Ρεζεντιά. Σκληρὴ, κακιὰ, ἀπονη, ἀπαστη, Ρεζεντιά.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ψιθύρισε τόσο σιγὰ ἐκείνος ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ ἀντιληφθῇ αὐτὴ. Ἐκείνη δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ καί μερικὰ δάκρυα ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Πάνου. Σιωπᾶν μέσα στὸ αυτοκίνητο. Καί τὰ ἄλλα αυτοκίνητα ποὺ προσπερνοῦσαν καί τὰ ἄλλα ποὺ ἐπέστρεφαν γεμάτα ζωὴ καί τραγοῦδια.

—Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες λοιπὸν ἀπόψε, δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγάπη μου...

—Πιστέψέ με πῶς δὲν θυμοῦμαι γιὰ ποιὰ ὑπόσχεση μοῦ λές.

Ἡ Μπιάνκα ἀναλύθηκε σ' ἕνα παράξενο δυνατὸ γέλιο.

—Θὰ σοῦ τὴν θυμίσω ἐγώ. Μοῦ ὑποσχέθηκες πῶς θὰ πῆς ἀπόψε. Θὰ πῆς πολὺ.

—Ὅσο γι' αὐτὸ νὰ μὴν ἀμφισβῆλλης. Ἀπόψε θὰ μεθύσω στὴν ὁγεία μιὰς δόξαρης ζωῆς.

—Καὶ στὴν ὁγεία τὴν δική μου...

Ὁ Πάνος δὲν ἀπάντησε. Ἐκείνη τῆς Μπιάνκα μέσα στὰ μάτια ποὺ φώτισαν γιὰ μιὰ στιγμή σὰν διὰ φωτερὰ κάρβουνα τὸ σκοτάδι τοῦ αυτοκινήτου ποὺ ἔτρεχε ὀλοένα πλησιάζοντας πρὸς τὸ τέρας του. Αὐτὴ ἡ λάμψη τους σὰν νὰ ἐπάγανε τὴν ψυχὴ του. Καί ὅσοτερά ἀκούστησε τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὸ κεφάλι της ἀφίοντας νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν σκέψη του ἡ ζωὴ τριῶν χρόνων ποὺ εἶχε γνωρίσει καί αἰσθανθῇ τὴν Μπιάνκα. Σὰν μιὰ δυνατὴ ὁρμή νὰ συνεπῆρε τὸν ἑαυτὸ του καί μέσα στὴν ψυχὴ του ὑψώθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἕνα ἀλλόκοτο αἶσθημα γιὰ κείνην, ποὺ ἐπλημμύριζε τὴν ψυχὴ καί τὴν ζωὴ τοῦ μέτ' ὀλοένα τῆς νεότητος της.

Καί γιὰ μιὰ στιγμή σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀπλώσῃ τὰ χέρια του καί σφίγγοντας τὸν λαμπρὸ της νὰ τῆς φωνάξῃ...

—Γυναίκα! Σὲ μισῶ, σὲ μισῶ πολὺ. Τὰ νειάτα σου μοῦ ἔφεραν νοσήτερα τὰ γηρατειά μου. Σὲ μισῶ! Γιατὶ μὲ τὴν ὁμορφιά σου ἐσκώτωσες τὴν ψυχὴ μου γιὰ νὰ σκοτώσης τώρα καί τὴν ζωὴ μου. Σὲ μισῶ γιατί σὲ αἰσθάνομαι τώρα σὰν μιὰ φόνισσα τῆς χαρᾶς μου καί τοῦ ἐγωισμοῦ μου. Μ' ἔκαμες νὰ δοκίμασω τὴν ἀπόλαυση τῆς ἀγάπης γιὰ νὰ αἰσθανθῶ κατόπιν βαθύτατα τὸν πόνο τῆς μοναξιάς. Σὲ μισῶ καί ὁμῶς σ' ἀγαπῶ.

Ἡ Μπιάνκα σὰν νὰ αἰσθάνθηκε κάποια ταραχὴ καί κάποιον πυρετὸ στὴν πνοὴ τοῦ Πάνου καί τοῦ εἶπε :

—Μὰ τί ἔχεις ;

—Εἰμαι τόσο εὐτυχημένος ἀπόψε. Θὰ πῶ τόσο ἀπὸψε. Θὰ πεθάνω ἀπ' τὸ μεθύσι τοῦ κρασιοῦ.

—Χά! χά!

—Χά! χά!

Μιὰ ζωὴ τριῶν χρόνων κοντὰ στὴν ὁμορφὴ Μπιάνκα ἡ ζωὴ τοῦ Πάνου. Πῶς εἶχαν γνωρισθῇ ἀδύνατο νὰ τὸ θυμηθοῦν κα' ἐκείνοι. Ἡ μοῖρα ἔφερε τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο. Ἐκείνη σὰν νὰ ζητοῦσε κάποια προστατευτικὴ σιά. Ἐνα φῶς γύρω ἀπὸ τὰ νειάτα της. Ὁ Πάνος νέος ἀκόμη κα' αὐτὸς, κατὰ τρεγμένους ὁμοῦς ἀπὸ μιὰ μυστικὴ κατάρα. Εἶχε περάσει ἡ ζωὴ του ὡς τὰ τριάντα χρόνια χωρὶς ἔρωτα. Πέθαναν σὰν μικρὰ καραγιοῦσάκια ἀπὸ μερσοτά του ἡ γυναῖκες. Καί κάθε μιὰ γνωριμία στὸν δρόμο τῆς ζωῆς του, σὰν νὰ ἔφευγε καί ἕνα δυνατὸ πλῆγμα στὰ δνείρά του. Μέσα στὰ ὁμορφα μάτια καί στὰ κορῶννα χεῖλια της σὰν νὰ ἔβλεπε μέσα σ' ἕναν καθρέφτη μιὰ τιποτένια ψυχὴ ποὺ δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ τὸν αἰσθανθῇ. Αὐτὸς δὲν διανοῖε μόνο τὸν σαρκικὸ ἔρωτα, ἤθελε ν' ἀγαπήθῃ καί ν' ἀγατῇ ψυχικά. Ἐκείνη τὰ μάτια του μερσοτά στὴν ὁμορφιά τῆς Μπιάνκας. Φοβήθηκε ν' ἀντικρύσῃ τὰ μάτια της. Ὁ πόθος μιᾶς ἀγάπης τὸν ἐτόφλωσε γιὰ μιὰ στιγμή. Καί σκέφθηκε νὰ δημιουργήσῃ αὐτὸς μέσ' στὸ νεανικὸ κορμὶ τῆς μικρῆς Μπιάνκας μιὰ καινούργια ψυχὴ. Νὰ τὴν φωτίσῃ μὲ τὴν δική του ψυχὴ. Ἦταν μιὰ τρέλλα ποὺ τὴν ἐπείσπευε. Καί ἔξινε τρία ὁλόκληρα χρόνια μὲ τὴν πίστη αὐτὴν, δὲν κατάρθωνε ν' ἀντιληφθῇ πῶς πίσω ἀπ' τὴν Μπιάνκα, μὲ τὴν ψυχὴ ποὺ ἦταν καὶ ἀπὸ τὴν δική του τὴν ψυχὴ, σπασταροῦσε καί τὸ ἄλλο κορμὶ τῆς Μπιάνκας μὲ τῆς γυναῖκες ὁρμές, μὲ τὰ ἐλαττώματα τῆς σημερινῆς γυναικας καί μὲ τὸ πλάνο χαμόγελο. Καταραγὼζα κα' αὐτὴ μὲ τὴν δική του τὴν ψυχὴ. Καί ὅταν τὸ ἀντελήφθηκε ὁλοφάνερα, αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ του τρομερὰ γερασμένο. Ἡ Μπιάνκα τοῦ εἶχε ἀφαίρει ἀπ' τὴν ζωὴ τὸ νεανικὸ αὐτὸ φῶς γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴν δική της τὴν ζωὴ στὸν δρόμο τῆς τρέλλας καί τῆς χαρᾶς ἀκολουθώντας τῆς ὁρμῆς τῆς σαρκικῆς γυναικας. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ Πάνος; Ἦταν δυνατὸ τὸ πλῆγμα. Καί ἔπρεπε πρῶτα νὰ δορῇ μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Ἡ ἐμπειρομένη του τοῦ εἶχε ἀφαίρει τὴν μισὴ τὴν ζωὴ. Ἡ ἄλλη μισὴ σὰν νὰ ἦταν πλέον παιχνοῦσα στὰ χέρια τῆς Μπιάνκας. Κάποιες θαρεῖς ἀλυσίδες τὸν κρατοῦσαν δέσμο. Καί μὲ τὴν ὁρμὴ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του καί μὲ τὸ αἶσθημα ποὺ ἐδοκίμαζε πλέον γιὰ τὴν Μπιάνκα προσπαθοῦσε νὰ σπάσῃ τῆς ἀλυσίδες του αὐτές. Ἐνας παραζαλισμένος ἄνθρωπος σ' αὐτὴν του τὴν ἀπολυτρωτικὴ προσπαθεῖα ὡρεῖς ὁλόκληρες περπατοῦσε ἄσκησι στοὺς μεγάλους δρόμους καί στὰ στενοδρόμια. Κι' ὅλες ἡ μορφὲς ποὺ ἀντίκριζε ἔπαιρναν στὰ μάτια του τὴν μορφή ἐκείνης. Ἡ Μπιάνκα. Τὰ χαμόγελα ποὺ ἀντίκριζε σὰν νὰ κλειῶσαν μέσα τους σαρκασμὸ. Καί μέσα στὰ μάτια ὅλων σὰν ν' ἀντιφύγγιζε ἡ εἰρωνεία. Καί ἦταν ὅλοι οἱ σαρκασμοὶ καί ὅλες ἡ εἰρωνείες—τὰ χεῖλη μὲ τὰ χαμόγελα καί τὰ μάτια μὲ τὴν εἰρωνικὴ ἀντιφύγγισμα—τὰ χεῖλη καί τὰ μάτια τῆς Μπιάνκας. Καί κάτω ἀπὸ τὸ μυστήριον αὐτὸ τοῦ ἐγωισμοῦ του αἰσθάνονταν πῶς ἔσφαζεν ὁλοτελὴ τὰ τὴν ψυχὴ του. Νέχτες ὁλόκληρες τὸν εἴδονκαν ἄγρυπνο μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο ἀνάμεσα στοὺς ἀγκῶνες του. Δὲν ἤθελε ὅσοσο νὰ προδοθῇ σ' ἐκείνην. Ἡ ἰδέα τῆς μεγάλης σκηπῆς τὸν ἔκαμε νὰ τρέμῃ. Τὴν θεωροῦσε ἐξευτελισμὸ τὴν δραματικὴ αὐτὴ σκηνὴ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τῆς ρίξῃ κατὰ πρόσωπο τὴν ἀλήθεια καί νὰ τῆς πῇ μὲ ἐκρηκτικὴ ὁρμὴ :

—Ἐ! φθάνει πᾶ. Ψέμμα ἐπάνω στὸ ψέμμα! Προδοσία στὴν προδοσία! Ψεύτρα! Προδωσες τὴν ψυχὴ μου σὰν ἕνα τίποτε.

Αἰσθάνονταν πῶς δὲν εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα γιὰ τὴν δραματικὴ αὐτὴ σκηνὴ ποὺ θὰ τὸν παρουσίαζε στὰ μάτια τῆς ἀκόμη πᾶ πολλοῦ καί θὰ προκαλοῦσε ἴσως καί τὴν δική της ἐκρηκτικὴ τὴν γυναικεία.

—Θέλω τὴν ζωὴ ἐγώ. Θέλω γλέντια. Εἶναι νέα καί ὀρεῖα. Τί θὰ τὴν κάμω ἐγὼ τὴν ψυχὴ σου. Σοῦ τὴν χαρίζω. Πάτην. Ἐγὼ θέλω διασκεδάσεις, λούσα, πλοῦτη, μεθύσια.

Τί θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ αὐτὸς; Πῶς θὰ δικαιολογοῦσε κατόπιν τὴν ἀπότομη στάση του; Καί ὑπέφερε μὲ μιὰ ὑπομονὴ ποὺ τοῦ ἔσβινε ὀλοένα τὴν ζωὴ. Γιατὶ ὁ Πάνος ἀγα-

Νέχτες ὁλόκληρες τὸν εἴδονκαν ἄγρυπνο μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ χέρια...

ποῦσε. Τὴν ἀγαποῦσε χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται στὴν ἀρχὴ τὴν Μπιάνκα...

Μέσα στὴν θαλὴ αἰθουσα τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου ὁ Πάνος σὰν νὰ ξανάβρισκε τὸν ἑαυτὸ του. Ἡ Μπιάνκα ἔπινε. Ἦταν ὁρατὴ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ. Τὰ μάγουλά της διὰ τρι-

—Στὴν ὁγεία σου, Πάνο! Χά, χά.

Τὸ γέλιο αὐτὸ ἔξινε μέσα τοῦ τὴν ψυχὴ του. Ἦταν ὁλοτελὴ ραγισμένη καί ἡ ψυχὴ του. Κι' αἰσθάνθηκε τὴν πνοὴ τοῦ θανάτου νὰ γλιστρᾷ σ' ὅλο του τὸ κορμὶ. Μὲ σαλεμένο τὸ κεφάλι του ἐπέταξε στὰ πόδια τῆς Μπιάνκας διὰ μισογεμισμένα ποτήρια. Ἡ νεανικὴ γύρω παρῆς ἐξέστασαν σὲ γέλια. Ὁ Πάνος αἰσθάνθηκε πόσο σαρκασμὸ εἶχαν

Μίς' στὴν αἰθουσα τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου ὁ Πάνος ξανάβρισκε τὸν ἑαυτὸ του.

ἀντάφνυλα ἀνοιξιάτικα, πυρωμένα ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς χαρᾶς, καί τοῦ κρασιοῦ. Τὰ λόγια της περδομένα. Καί τὰ νειάτα της ξεχείλιζαν σὰν τὸν ἀφρὸ τῆς σομπάνας. Καί τραγουδοῦσε :

Τῆς κιθάρας τὸ κλῆμμα
λὲς καί τόχες γιὰ τᾶμμα.

Ἡ ἄλλη νεότης γύρω της σὰν νὰ ἔστρεφε τὰ πυρὰ τὸν ματιῶν της ἐπάνω στὸ ξεγυῖα αὐτό. Τὰ μάτια τῆς Μπιάνκας μισομεθυμένα χαμογελοῦσαν ἀπὸ φιλαρέσκεια. Τὰ πυρὰ τὸν ματιῶν τῆς γύρω νεότητος σὰν νὰ ἐξάιδεον τὰ διὰ τριαντάφυλλα τοῦ προσώπου της καί νὰ ξεπνοῦσαν αἰσθηματικούς νεανικούς παλμούς. Ὁ Πάνος ἐνοιθε ὅλη τὴν τραγωδίαν νὰ ἀπλώνεται μέσα του. Θολὰ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν πόνο τῆς ματομένης του ψυχῆς, δὲν ἔβλεπαν τίποτε μερσοτά τους πᾶ. Ἄνοιγε τῆς μυστικῆς τὸν κρασιῶν καί κερονοῦσε καί ἔπινε. Καί ἔπινε καί κερονοῦσε.

—Απόψε σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα.

—Μπαρδὸ, Πάνο μου.

—Απόψε θὰ πῶ, θὰ πῶ ὅσοι νὰ μεθύσω.

Διὰ ποτήρια ἐξοργισαν σ' ἕνα δυνατὸ τοσίγχοισμα κρασιῶν. Στὸ ράγισμα αὐτὸ σὰν νὰ συνήλθε λίγο ἐκεῖνος. Σὰν νὰ εἶχε ραγίσει ἡ ζωὴ του γιὰ νὰ μὴν τὴν αἰσθανθῇ πᾶ ἀέροια.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Κρίσεις ζωγραφικῆς

—Πῶς σοῦ φαίνεται, Μαριγώ, ἡ εἰκόνα αὐτὴ ποὺ ζωγράφισα; Δὲν εἶναι ἔκτακτη ;
—Ναί, κυρία, ἔκτακτη εἶναι.
—Βλέπεις ποῖον παριστάνει ;
—Ἡ τοῦ λόγου σου, κυρία, ἡ τὸν ἀφέντη !

—□□—

Φαῦλος κύκλος

—Μοῦ δανεῖζεις, σὲ παρακαλῶ, ἕνατὸ δρασμὲς ;
—Νὰ τῆς κάνης τί ;
—Θὰ τῆς δανείσω στὸν Κώστα.
—Καί τί τῆς χρειάζεται αὐτός ;
—Θὰ μοῦ τῆς δώσῃ ἔμένα, γιατί μοῦ τῆς χρωστᾷ !

—□□—

Σύστασις

—Ἀποφάσισα νὰ γλιτώσω μιὰ ὥρα ἀρχίτερα ἀπὸ τὰ δάσανα τῆς ζωῆς. Μοῦ δανεῖζεις τὸ πατόλι σου ;
—Ποῦ εὐχαρίστως, ἀλλὰ κνίταξε σὲ παρακαλῶ μὴν ξεχάσης νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς...

—□□—

Μπροστὰ στὴν φυλακὴ

—Γιατὶ ἀνησιγῆς γιὰ τὰ λεπτά σου τόσο, σωφρό, ἀφρὸ σοῦ λέγω πῶς σὲ πέντε λεπτὰ θὰ ἐπιστρέψω ;
—Ἀλλοῖμονο ! Κι' ἄλλος ἕνας μοῦπε τὸ ἴδιο μιὰ φορὰ κα' ἔμεινε μέσα πέντε χρόνια...

—□□—

Παρεξήγησις

Στὸ ἐστιατόριο :
Τὸ γκαρσόνι.—Ἐχω μυαλὸ προβάτου, στήθος κοττόπουλου, μπουτὰ κατσαρόλας καί ποδαράκια γουρουνόπουλου...
Ὁ πελάτης.—Καί ἔχεις τὸ θράσος νὰ παρουσιάζεις στὸν κόσμο παρ' ὅλην αὐτὴ τὴν τερατοδὴ κατασκευὴ σου ;

—□□—

Ἀφέλεια

—Εἰμαι πατέρας ἀπὸ σήμερα τὸ ποῖο, ἀγαπᾷς μου.
—Τὰ συγχαρητήριά μου ! Ἀγοράκι εἶναι.
—Ὀχι !
—Ὅτε κοιτᾷ ;...
—Μπα ! τὸ μάθατε κα' ἄλλος !

—□□—

Μεταξὺ συγγραφέων

—Κώστα, ἔγραψες ποτε σοῦ τίποτα ποὺ νὰ πῆρες χρήματα ;
—Μιὰ φορὰ μόνο. Εἶχα γράφει στὸν πατέρα μου «Εἰμαι ἄφορος» καί μοῦ ἔστειλε ἕνα ἑκατοστάριον...

—□□—

Γυναικείες ἐγωισμοί

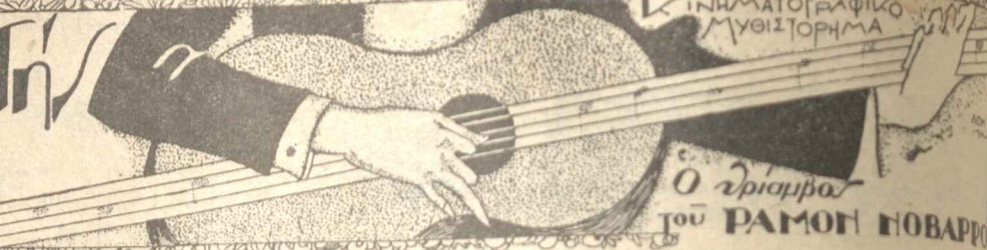
—Ὁ Γιάννης θαυμάζει κάθε τί δικό μου : τὰ μαλλιά μου, τὸ χρώμα τοῦ προσώπου μου, τὴ φωνή μου.
—Καί σὺ τοῦ δοῖσκαίς τίποτε ;
—Πῶς ! Ὅτι ἔχει... θαυμάσιο γούστο !

—□□—

Μεταξὺ φιλενάδων

—Σὰν στενοχωρημένη σὲ βλέπω...
—Ναί... Ὅλα μὲ πλῆττον... Θάθελα νὰ εἶ κάποιον μόνον, χωρὶς νὰ ἐπαρκοῦν μὲ κατένα...
—Γιατὶ τότε δὲν πᾶς νὰ γίνῃς... τηλεφωνήτρια τοῦ τηλεφωνικοῦ κέντρου ;

Ο Τραγουδιστής της Σεβίλλης

(Τὰ προηγούμενα)

Η θύρα της 'Ανδaluσιανής Μαρία-Κονσουέλο Βάργκας, βύσπερα από τὸν θάνατο τῆς μητέρας τῆς ντόννας Λουΐς, κλείνεται στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Δακρύων, στὴν Σεβίλλη. Τὴν ἡμέρη καὶ χριστιανικὴ ζωὴ τῆς Μαρίας ἐρχεται νὰ ταράξῃ τὸ παθητικὸ τραγούδι ἐνὸς ἀγνωστὸν τραγουδιστῆ, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ καφενεῖο τῆς Μαριπόδας. Ὁ τραγουδιστὴς αὐτὸς εἶναι ὁ Ζουάν (Ραμόν Νοβάρο). Ἡ Μαρία-Κονσουέλο, γοητευμένη ἀπ' τὸ τραγούδι του, πηδᾷ ἐνα βράδυ ἔξω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ μοναστηρίου τῆς καὶ περιπλανώμενη μέσα στὴν πόλιν συναντᾷ ξαφνικὰ μπροστὰ τῆς τὸν Ζουάν. Οἱ δύο νέοι πίνουν ἀμέσως φίλιες καὶ ἡ Μαρία ἀφίεται στὴ διάθεσιν τοῦ Ζουάν ὁ ὁποῖος τὴν πηγαίνει στὸ σπίτι του. Ἡ Μαρία εἶναι καταγοητευμένη ἀπ' τὴν τρυφερὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ζουάν.

(Ἡ συνέχεια)

ΓΙΑ νὰ πείσῃ τὴν Μαρία πὸς τὰ διαβολάκια φύγαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς, ὁ Ζουάν τὴν ξαναφίλησε. Ἡ Μαρία γέλοιε τώρα. Ἐφταιγε ὅραγε τὸ κρασί; Τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν. —Ξαναφίλησέ με, Ζουάν! εἶπε μὲ ἀφέλεια. Ἦταν τόσο ὥραια! Τὴν ἐμάλλωσε μὲ τὸ βλέμμα, σὰν κανένας αὐστηρὸς πατέρας τὸ παιδί του. —Μοῦ φαίνεται πὸς εἶναι προτιμότερο νὰ πλαγιάσῃς! Ἡ Μαρία ἐνοιθε νὰ τῆς φεύγῃ τὸ μυαλό. Ἀφίσε ἕνα διαπεραστικὸ γέλιο. Ὁ Ζουάν ἔριξε μιὰν ἀνήσυχον ματιὰ πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ ματόμπα. Ἐστεμπαὶν ἀπὸ φόβο μήπως ξυπνήσῃ. —Ἀκουσε; εἶπε πάλι στὴν Μαρία. Σοῦ εἶπα πὸς εἶναι ὥρα νὰ πλαγιάσῃς! Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του φαίνεται πὸς τὴν ξεμύθισε. —Ὡ, ὄχι, σὲ παρακαλῶ! Ἄσε με νὰ σοῦ τραγουδήσω, Ζουάν.

—Θές νὰ ξυπνήσῃ ὁ μάτομπα; Ἐστεμπαὶν; Ἐ : τὴν ἐμάλλωσε. Ἄν δὲν θελήσῃς νὰ συμμορφωθῇς, θὰ σὲ στείλω στὸ μοναστήρι!...

Τὰ μάτια τῆς Μαρίας ἀνοίξαν διάπλατα. Τὸ κρασί τὴν ἔκανε νὰ βλέπῃ τὸν Ζουάν σὰν περίεργο τέρας, μὲ πολλὰ κεφάλια.

—Ὡστε ἔξερε τὴν περιπέτειά τῆς τὸσον καιρό!

—Ζουάν! τὸν παρακάλεσε καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε ἀπὸ συγκίνηση. Ποῦ ἔμαθες πὸς ἔμουν στὸ μοναστήρι;

Δὲν εἶχε πρόθεση νὰ τῆς πῇ πὸς ἔξερε τὸ μυστικὸ τῆς. Ἀλλὰ ἀφοῦ πιά τοῦ ἔφευγε ἡ πρώτη κουβέντα δὲν ἔβλεπε τὸν λόγο γιατί νὰ ὑποκρινόταν περισσότερο.

—Ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ὀρίστε! Ἡ ἀστυνομία μοῦ ζήτησε χτές τὴν νύχτα πληροφορίες γιὰ τὴν ἀπόδρασή σου...

—Ἡ ἀστυνομία;

—Βέβαια. Τὶ ἄλλο νόμισες πὸς μπορούσε νὰ συμβῇ; Φαντάσθηκες μήπως πὸς ἡ γοιμμένη θάλεγε: «Πολὺ ὥραια». Ἐφαινε. Ἄς τὴν νὰ φύγῃ! καὶ θὰ τελείωνε ἡ ἱστορία;

—Ὁχι, ὄχι! Μὰ γιατί, ἀλήθεια, τὸσκασε;

—Ὁ τόνος του ἦταν ἐπιτακτικὸς καὶ ἡ Μαρία ἐκκίνηε τὸ κεφάλι.

—Πές μου, λοιπόν! ἐπανελάβε καθὼς ἐκείνη δὲν ἔδινε ἀπάντησιν.

—Γιὰ νὰ δοῦ ἔσένα! τοῦ εἶπε τότε. Κάθε νύχτα σὲ περιμένα νὰ τραγουδήσῃς. Παρα-

καλοῦσα τὴν Παναγία νὰ μὲ κἀνῃ νὰ μὴ σ' ἀκούω. Τέλος μιὰ νύχτα, ἀνέθηκα σ' ἕνα δέντρο γιὰ νὰ σὲ ἴδω. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συγχωρήσῃ.

—Ἐμμεῖνα πολλὴν ὥρα ἐκεῖ. Ἡ κομψή τῆς ἔκλεισαν τῆς πόρτες τοῦ μοναστηρίου καὶ δὲν μπορούσα πιά νὰ περῶ μέσα. Ἡ... ἔξερε ὅμως πὸς ἂν ἀποφασίζα νὰ σὲ συναντήσω ὅλα θὰ πῆγαναν καλά. Ξαφνικὰ σ' εἶδα νὰ φεύγεις ἀπὸ τὴν καντίνα. Ἐτρεξα ἐξοίσου σου, ἀλλὰ δὲν σὲ πρόλαβα. Καὶ βύσπερα... νὰ, βύσπερα μὲ βρήκες στὸν κήπο...

Δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

—Ἄγιοι Πάντες! ἔκαμε ὁ Ζουάν συγκινημένος βαθεῖα ἀπὸ τὴν ἀδωότητά τῆς καὶ τὴν πίστη τῆς σ' αὐτόν...

—Ὁ ἀδελφός μου Ἐνρίκο μοῦ εἶπε πὸς ὁ κόσμος ὅλος ἦταν καλός... ἔξακολούθησε τώρα καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔδινε τόσο βραχνὴ πὸς ὁ Ζουάν μόλις κατόρθωνε νὰ συλλάβῃ τῆς λέξεις τῆς. Ἀλλὰ εἶχε λάθος. Αὐτὸ τὸ κατάλαβα σήμερα ἀπὸ σένα...

—Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν διέψε. Ὁ Ζουάν πετάχθηκε πάνω φοβισμένος.

—Εἶναι ἡ ἀστυνομία! εἶπε ἡ Μαρία.

—Δὲν πιστεύω, τὴν καθησύχασε. Πάντως,

—Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν διέψε. Ὁ Ζουάν πετάχθηκε πάνω φοβισμένος.

—Εἶναι ἡ ἀστυνομία! εἶπε ἡ Μαρία.

—Δὲν πιστεύω, τὴν καθησύχασε. Πάντως,

—Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν διέψε. Ὁ Ζουάν πετάχθηκε πάνω φοβισμένος.

—Εἶναι ἡ ἀστυνομία! εἶπε ἡ Μαρία.

—Δὲν πιστεύω, τὴν καθησύχασε. Πάντως,

—Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν διέψε. Ὁ Ζουάν πετάχθηκε πάνω φοβισμένος.

—Εἶναι ἡ ἀστυνομία! εἶπε ἡ Μαρία.

—Δὲν πιστεύω, τὴν καθησύχασε. Πάντως,

—Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν διέψε. Ὁ Ζουάν πετάχθηκε πάνω φοβισμένος.

—Εἶναι ἡ ἀστυνομία! εἶπε ἡ Μαρία.

—Δὲν πιστεύω, τὴν καθησύχασε. Πάντως,

—Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν διέψε. Ὁ Ζουάν πετάχθηκε πάνω φοβισμένος.

—Εἶναι ἡ ἀστυνομία! εἶπε ἡ Μαρία.

—Δὲν πιστεύω, τὴν καθησύχασε. Πάντως,

—Ἐνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν διέψε. Ὁ Ζουάν πετάχθηκε πάνω φοβισμένος.

—Χά! γέλασε προσποιούμενος τὸν θυμὸν ἐνῶ στὴν πραγματικότητα βέβαια ἦταν πολὺ καλὰ. Ἀπ' τὴν ὄψη σου διαβάζω πὸς πράγματα δὲν πῆγαν καὶ τόσο περίφημα καὶ καντίνα ἀπόψε πὸς ἔλεγα ἐγώ. Δὲν εἶναι θεία;

Προσπάθησε νὰ τὰ πῇ χαμογέλασε. Ἡ Λόλα τὸν κίτταξε κατὰματα.

—Γιὰ κάθε τραγούδι πὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀναγκαζόμενοι νὰ κάνω ἐγὼ ἕνα ἐννοήσιμο. Ἐχεις χάσει λοιπὸν πὸς τὰ πόδια εἶναι κοιμισμένα καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τώρα μιὰ κλισιά, ὅπως σοῦ ἔλεγα. Ποῦ ἔσουν, μακαριά, διὰ μένα σὺ καὶ ὅλο τὸ βράδυ;

—Χοίμ! χαμογέλασε πονηρὰ ὁ Ζουάν. Εἶχα κάποια σπουδαία δουλειά.

—Δουλειά; Κι' ἐγὼ νόμιζα πὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀδωότης ἡ ἀδωότης. Ἡ ἀστυνομία σὲ ζητᾷ. Ἦσαν στὴν καντίνα.

—Μοῦρὲ ὑποκείμενα! Ὦντι ὅλα τὰ δικὰ τους.

—Ἐπειτὰ τὸ ἀρετικὸ εἶναι πὸς ἔλεγε νὰ μὰζι σου. Ἐχασες τὴν δουλειά σου.

—Μὰ! ὁ σασίλα! Ὁ κόσμος εἶναι νὰ μὰζι σου.

Ἡ Λόλα κίνησε τὸ κεφάλι πρὸς τὸν Ζουάν. Ὁ Ζουάν κίνησε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν Λόλα. Ὁ Ζουάν κίνησε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν Λόλα.

—Ἄσε με νὰ σοῦ πῶ μιὰν ἄλλη. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

—Τέτοια ὥρα; ὅρα Ζουάν κίνησε τὸν πονηρὸν ὄχι, ὄχι, θὰ ξυπνήσω τὸν μάτομπα. Ἐστεμπαὶν.

—Τὸν μάτομπα. Ἐπειτὰ ἔκαμε ἡ Λόλα μὲ εἰρωνή. Ὁ Ζουάν κίνησε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν Λόλα.

—Ὁ Ζουάν ἔριξε μιὰ λαμπρὰ ματιὰ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Μαρίας διερωτώμενος ἂν εἴκοι ὅλα αὐτὰ.

—Λόλα, ἔλεγε νύχτα καὶ ἄρχισε μὲ ἀφέλεια.

—Καλὰ, λίγοι λοιπὸν τῆς λέγεις; ὅρα τῆς ἐκίνησε ἀπάντησιν.

—Εἶναι ἀλήθεια πὸς ἔλεγε ὅρα τῆς ἐκίνησε ἀπάντησιν.

—Ἄσε με νὰ σοῦ πῶ μιὰν ἄλλη. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

—Τέτοια ὥρα; ὅρα Ζουάν κίνησε τὸν πονηρὸν ὄχι, ὄχι, θὰ ξυπνήσω τὸν μάτομπα. Ἐστεμπαὶν.

—Τὸν μάτομπα. Ἐπειτὰ ἔκαμε ἡ Λόλα μὲ εἰρωνή. Ὁ Ζουάν κίνησε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν Λόλα.

—Ὁ Ζουάν ἔριξε μιὰ λαμπρὰ ματιὰ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Μαρίας διερωτώμενος ἂν εἴκοι ὅλα αὐτὰ.

—Λόλα, ἔλεγε νύχτα καὶ ἄρχισε μὲ ἀφέλεια.

—Καλὰ, λίγοι λοιπὸν τῆς λέγεις; ὅρα τῆς ἐκίνησε ἀπάντησιν.

—Εἶναι ἀλήθεια πὸς ἔλεγε ὅρα τῆς ἐκίνησε ἀπάντησιν.

—Ἄσε με νὰ σοῦ πῶ μιὰν ἄλλη. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

—Τέτοια ὥρα; ὅρα Ζουάν κίνησε τὸν πονηρὸν ὄχι, ὄχι, θὰ ξυπνήσω τὸν μάτομπα. Ἐστεμπαὶν.

—Τὸν μάτομπα. Ἐπειτὰ ἔκαμε ἡ Λόλα μὲ εἰρωνή. Ὁ Ζουάν κίνησε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν Λόλα.

—Ὁ Ζουάν ἔριξε μιὰ λαμπρὰ ματιὰ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Μαρίας διερωτώμενος ἂν εἴκοι ὅλα αὐτὰ.

—Λόλα, ἔλεγε νύχτα καὶ ἄρχισε μὲ ἀφέλεια.

—Καλὰ, λίγοι λοιπὸν τῆς λέγεις; ὅρα τῆς ἐκίνησε ἀπάντησιν.

—Εἶναι ἀλήθεια πὸς ἔλεγε ὅρα τῆς ἐκίνησε ἀπάντησιν.

κι' αὐτὴ γιὰ πρώτη φορὰ. —Μάντε ντὲ Ντίος! ἐπακατέθηκε ἐκεῖνος. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα θάνατ' ὁ θάνατός μου!...

Κλειδώνοντας τὴν πόρτα γύρισε στὸ δωμάτιο πὸς εἶχε ἀφίσει τὴν Μαρία. Γιὰ ἐκπλήξῃ τὸν τὴν βρήκε πλαγισμένη. Τὰ φρεμάτια τῆς τὰχε ἀπλώσει σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν κλειστὰ καὶ ἀνάστανε κανονικά.

Ὁ Ζουάν κίνησε τὸ κεφάλι ἱκανοποιημένος πὸς εἶχε τόσο εὐκολὰ ἀποκοιμηθῇ. Πλησίασε μὲ τῆς μύτες ὡς τὸ κρεβάτι καὶ τὴν κίτταξε μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη εὐχαρίστησιν καὶ τρυφερότητα.

—Τὶ περιέργο πλάσματιὰ πὸς εἶσαι! ψιθύρισε. Καλὰ θὰ κἀνῃς ὅμως νὰ μὴν διδάξω τόσο πὸς μὲ τὰ φίλα σου...

Ἀπὸ ἕνα στυγερὸ ἔδρασε ἄλλῃ μιὰ κοντέρα καὶ τὴν σκέπασε. Καθὼς πῆγαν νὰ σβύρῃ βύσπερα τὸ φῶς, ἡ Μαρία μόνονε τὰ μάτια τῆς. Ὁ Ζουάν γύρισε καὶ παρὰ λίγο νὰ τὴν τσακώσῃ. Ἐβουσε τὴν λάμπα. Ἡ Μαρία χαμογέλασε στὸ σκοτάδι. Τὸν ἔκρινε νὰ περᾷ γιὰ μιὰ στιγμή στὸ δωμάτιο τοῦ δὸν Ἐστεμπαὶν. Ἐπειτὰ ξαναγύρισε φέροντας μὲ τὸν μιὰ κοντέρα. Κοντὰ στὸ παράθυρο ἦταν ἕνα μικρὸ γιγνάνι. Κοινοποιήθηκε ἐκεῖ κι' ἀποκοιμήθηκε γρήγορα.

Οἱ τρεῖς μας

Ὁ Ζουάν ξύπνησε ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ νικτοφύλακα πὸς ἔλεγε:

—Χαίρε, κεχαριτωμένη. Ὁρῶς καὶ ὅλα εἶναι ἐν τάξει.

Ἀνακάθησε τριβώντας τὰ μάτια του. Τὸ βλέμμα του ἔπεσε ξαφνικὰ στὴν Μαρία πὸς κοιμόταν βαθεῖα. Τὰ γεγόνота τῆς ἡμέρας ξαναπαράσταν ζωντανὰ ἀπὸ μπροστὰ του.

—Τὶ θὰ κάνω τώρα; ἀναρωτήθηκε. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν κρατήσω ἐδῶ. Ὁ μάτομπα-Ἐστεμπαὶν θὰ γίνῃ ἔξω φρενὼν ἂν μᾶθῃ πὸς ἔμεινε ἐδῶ μέσα ὅλη τὴν νύχτα.

Τὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας ἦταν γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ ὕπνος θαρρεῖς καὶ δυνάμωνε τὴν γλυκεῖα ἀδωότητά τῆς. Τῆς χαμογέλασε μὲ θαυμασμό.

—Καὶ θὰ γινόνταν καλόγερα!... ψιθύρισε. Τόσο ὁμορφὴ, τόσο ἀγνή!...

Σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς. Τὴν κίτταξε μὲ βουβὴ κατανύξη. Ἀγγίξε τὰ μαλλιά τῆς. Αὐτὸ ξύπνησε τὴν Μαρία, ἡ ὁποία τοῦ γέλασε μὲ ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς ζωγραφισμένην στὰ μάτια.

—Μαρία! τῆς εἶπε γονατίζοντας πλὰϊ τῆς. Εἶναι προὶ πα, παιδί μου.

Ἐκείνη τὸν ἐνχαρίστησε μ' ἕνα καταδεκτικὸ χαμόγελο. Ἦταν σὰν νάξεραν κι' οἱ δύο τους πὸς ἔκλεβαν λίγο χρόνο καὶ ἦσαν χαρούμενοι.

—Ὅσο νὰ ντυθῇς, θὰ πάω νὰ πάρω λίγο γάλα, τῆς εἶπε.

Πῆρε ἕνα δοχεῖο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

—Ζουάν, μὴν ἀργήσῃς! τοῦ φώναξε πίσω του.

—Ὁχι, ὅσο νὰ ντυθῇς.

Μόλις βγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα, ἡ Μαρία σηκώθηκε. Γονατίζοντας, ἐκκίνηε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ προσεγγίσῃ.

—Σάντα Μαρία! παρακάλεσε. Ἄσε με νὰ μείνω κοντὰ σου, ἄσε με νὰ μείνω...

Ὁ γαλατᾶς παραξενεύθηκε βλέποντας τὸν Ζουάν ξυπνητὸ τέτοια ὥρα. Ἦταν φλόρος καὶ γι' αὐτὸ, ἐνῶ γέμειε τὸ δοχεῖο τοῦ Ζουάν, ἄρχισε τὸ κοινοποιοῦν.

Μεγάλα πράγματα γίνονται σήμερα στὴν ἀγορὰ, πληροφόρησε τὸν Ζουάν.

—Τὶ συμβαίνει;

—Ἡ ἀστυνομία ἔπασσε ὅλα τὰ πόστα. Χαμήλωσε τὴν φωνή του γιὰ νὰ δώσῃ μεγαλύτερη σπουδαιότητα στὰ λεγόμενά του.

—Γυρεύουν ἕνα κορίτσι, ἔξακολούθησε, πὸς

ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Δακρύων. Τὴν εἶδαν γιὰ λίγο χτές κοντὰ στὴν ἀγορὰ.

—Ἀλήθεια; ἔκαμε ὁ Ζουάν προσποιούμενος τὸν ἐκπληκτο. Πὼς τὸ λένε τὸ κορίτσι;

—Ὁ γαλατᾶς σήκωσε ἐκφραστικὰ τοὺς ὤμους.

—Ποῦ θέλεις νὰ ξέρω;

—Βέβαια, πὸς νὰ ξέρῃς! συμφώνησε ὁ Ζουάν ἐνῶ πλήρωνε τὸ γάλα του.

Ὁ τόνος του ἦταν ἀρετικὸ εὐθυμίας, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶχε φοβηθῇ. Καὶ τὴν στιγμή πὸς ξαναμπήκανε στὸ σπίτι του ἔριξε μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὸν δρόμο σὰν νὰ περιμένα νὰ δῇ τὴν ἀστυνομία ἐρχόμενη νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἡ Μαρία ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ντυθῇ καὶ σκούπισε τὸ σπίτι. Τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο, πὸς σβύστηκε ὅμως μόλις ἀντίκρισε τὴν βαθεῖα ἀπογοήτευσιν πὸς ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τοῦ τραγουδιστῆ.

—Τὶ εἶναι, Ζουάν; ρώτησε μὲ κομμένη φωνή.

—Ἀφίσε στὸ τραπέζι τὸ δοχεῖο μὲ τὸ γάλα καὶ ἔτρεξε κοντὰ τῆς.

—Μαρία, σὲ καταζητοῦν. Πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως πίσω στὸ μοναστήρι.

—Μὴ μ' ἀφίσης νὰ πάω πίσω! Ἄν ἐπιμείνῃς, θὰ πάω βέβαια, ἀλλὰ μὴ μοῦ τὸ λές, Ζουάν, σὲ παρακαλῶ.

Τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο πὸς ἀβύστησε γρήγορα μάλις ἀντίκρισε τὸ σοβαρὸ πρόσωπο τοῦ Ζουάν.

—Μὰ ἐσύ εἶσαι ἕνα πλάσμα τοῦ Θεοῦ, Μαρία, καὶ ἐγὼ εἰμαι ἕνας πιποτέριος, ἕνας ἄπλως τραγουδιστής.

—Γιὰ μὴ εἶσαι ἕνας βασιλιάς; ἀπάντησε ἐκείνη. Θὰ σὲ ὑπερῶς προθύμω, θὰ διατηρῶ τὸ σπατάκι σου καθαρό.

—Μὰ, παιδί μου, δὲν καταλαβαίνεις; Σὲ καταζητοῦν! Τὶ θὰ σὲ κάνω; Ὁχι, πρέπει νὰ πᾶς πίσω.

Ἡ Μαρία τὸν κίτταξε γιὰ λίγο κατὰματα. Ὑστερα σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ τὰ τελευταῖα προστακτικὰ λόγια του, κίνησε πὸς θάταν μάταιος κόπος νὰ τὸν κἀνῃ ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασιν, πῆρε τὸ μπουγαλάκι τῆς καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

—Ποτέ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω... ψιθύρισε ὁμορᾶ, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς φαινόταν δουρνωμένα. Ποτέ... ποτέ! Μὰ πᾶ πὸς δὲν θάρσκει, θ' ἀκούω ὁποῖοσάν τὰ τραγουδᾷς σου.

Κάτι ἔπασσε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ζουάν. Δρασκεῖα μ' ἕνα πῆδημα τὸν ἐκέντησε.

—Ὁχι, ὄχι! φώναξε. Δὲν θὰ φύγῃς. Δὲν σ' ἀφίνω νὰ φύγῃς!

Τῆς ἀπῆλθε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ μπουγαλάκι καὶ τὸ πέταξε χάμω.

—Μαρία, θὰ μείνῃς ἐδῶ, μὲ κατὰλαβες; τῆς ψιθύρισε.

Τὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας κοκκίνησε ἀπὸ χαρὰ. Τόση ἦταν ἡ εὐτυχία τῆς πὸς γιὰ λίγα λεπτά δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Ὁ Ζουάν ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του. Καὶ τὴν στιγμή ἀκριβῶς πὸς ἐτοιμα

ΜΠΕΜΠΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ

Ανάμεσα στους μεγάλους αστέρες που λάμπουν στο κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ, η Μπεμπέ Ντάνιελς κατέχει μιάν επίσημη θέση. Η γοητευτική αυτή στάρ, που υπήρξε άλλοτε η συμπαίκτρια του Χάρολ Λούδ μέσα σε κάποιες πολύ διασκεδαστικές κωμωδίες, έγινε πράγματι όχι μόνο μία από της συμπαιχνισμένες δευτερεύουσες και πιο αγαπημένες της μεγάλης κινηματογραφικής παροικίας. Η Μπεμπέ Ντάνιελς είναι αυτό που λένε συνήθως στην γλώσσα των σαλονιών το «άνοψο γκαρ» των άλλων αστέρων.

Ο πατέρας της Ντάνιελς, ήταν εμπρεσάριος ενός φτωχικού πλανοδίου θιάσου στον όποιον πρωταγωνιστούσε η μητέρα της. Το «μπολούκι» αυτό περιφερόμενο από πόλη σε πόλη έδινε διάφορες παραστάσεις όπου το δράμα και η κωμωδία εναλλάσσονταν με το μελόδραμα και την όπερέττα.

Ένα βράδυ, στις 14 Ιανουαρίου του 1904, κατά την διάρκεια μίας παραστάσεως σ' ένα απομακρυσμένο χωριουδάκι του Τέξας, στο Νταλλάς, ενώ ο θιάσος έπαιζε την «Μαρκώ» και πάνω στην δεύτερη πράξη του έργου, η κυρία Ντάνιελς που υποδύονταν τον ρόλο της Μπεττινίας, δεν μπόρεσε να εξακολουθήσει, γιατί η μικρή «Μπεμπέ» έκανε την επιβλητική εισοδή της στον κόσμο. Ο θιάσος δολοφονήθηκε έμμεσα κατάπληκτος γι' αυτή την πρόωση γέννηση.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, σε μιάν αμερικανική διασκευή του γαλλικού μελοδράματος αή Κλέφτης των παιδιών η Μπεμπέ Ντάνιελς έκανε, χωρίς να το θέλει βέβαια η ίδια, την πρώτη της εμφάνιση στο κοινό. Ξεφώνισε, δάσκαλε, έκλαψε, έπαιξε τον ρόλο της ευσυνείδητης και σαν να αισθανότανε θαρρείς το άπαράτητο «πράξι» του πρώτου ντεμπούτου της, έπεσε εν τέλει με όλολγους πάνω στο στήθος της μητέρας της.

Πολύ λίγοι καλλιτέχνες μπορούν να κοιταχθούν ασφαλώς πως έντεμπουτάτησαν τόσο νέο!

Γαργευσμένη και χαϊδευσμένη απ' όλα τα μέλη του θιάσου, η Μπεμπέ έπαιξε απ' εδώ κι απ' εκεί διάφορα βωδία παιδικά πρόσωπα και έπειτα, από ηλικία τεσσάρων χρόνων, άρχισε να κρατάει και πραγματικούς ρόλους. Αποχωρήθηκε την σκηνή σε ηλικία οχτώ χρόνων και οδηγήθηκε σ' ένα σπουδαίο από μερικούς ηθοποιούς του θιάσου του πατέρα της, που όλο αυτό το διάστημα για ανάμνηση του περσιτικού της γεννήσεως της την ονόμαζαν μεταξύ τους «Η Μασκότ».

Η κινηματογραφική καριέρα της άρχισε άμεσα από εκείνη την στιγμή. Ο διευθυντής της εταιρείας Ζέλιγκ την έδεχτηκε στο γραφείο του και αφού την περιεγράψανε σωπλά, έπειτα την έρωτησε:

—Τί ανάστημα έχετε ακριβώς, δεσποινίς;
—Πάνω-κάτω τέσσερα αγγλικά πόδια, του απάντησε η Μπεμπέ Ντάνιελς. Άλλα, αν θέτε να μάθετε, θα μεγαλώσω ακόμα.

—Αυτό δεν είναι απαρατήρητο! ευνείχισε με θαυμασμό ο διευθυντής.

—Τότε, διασώστε να με άγκαλιάσετε, γιατί δεν πάς έγγυομαι! Έκανε πονηρά η χαριτωμένη Μπεμπέ.

Από την εποχή εκείνη η Μπεμπέ Ντάνιελς αφού έπέρασε μ' επιτυχία τόσο από το στάδιο της κωμωδίας όσο και του δράματος, έφθασε ν' αποκτήσει σήμερα μιάν άλλη ειδικότητα, να γίνει δηλαδή η μεγαλύτερη δευτερεύουσα-αδελφή του αμερικανικού κινηματογράφου. Προκειμένου για κολύμπι, η γυαλάδα, για λευκοδονίες, για ίππασία, πεζοπορία, από, αυτοκινητοδρομία και κάθε άλλου είδους σπόρ, κάνει κυριολεκτικά κι αντρός τους πιο διάσημους πρωταθλητές να την υπολογίζουν και να την θαυμάζουν ανεπιφύλακτα. Απόδειξη πως σ' ένα φίλο που έπαιξε μαζί με τον διάσημο δορυέα Τσάρλς Παντόκ, ένοητεςε τόσο πολύ τον άσυναρ-

νιστο πρωταθλητή που τον έφερε στο σημείο να... την παντρευτεί.

Η Μπεμπέ Ντάνιελς είναι επίσης ο καλύτερος στόχος των Αμερικανών δημοσιογράφων. Γιατί κάθε φορά που θα δεχθώ την επίσκεψη κανενός απ' αυτούς του ανακρινόμενου τόσο πολλά και ωραία πράγματα, του διηγείται τόσες πολλές ιστορίες από το παρελθόν της που συμπληρώνει στήλες ολόκληρες σπαρταριστού ρεπορτάζ. Έτσι τώρα τελευταία διηγήθηκε με γούμορο τὰ σχετικά με το πρώτο δωρο που της είχε κάνει ο Χάρολ

Μπεμπέ Ντάνιελς.

Λούδ όταν ποτέ έτών ενόχισε μαζί του μια σειρά μικρές κωμωδίες.

«Της μέρες εκείνες—είπε—είχα δη στην πλάξ της Σάντα-Μόνικας μιά δαμάσκηνα φειδιών και έκτοτε το δνερό μου ήταν πως γ' αποκτήσω κι' εγώ φειδιά. Ο Χάρολ Λούδ μού έδωσε μιά φειδιά και μου είπε:

—Είμαι αλήθεια, Μπεμπέ, πως έχεις τόσο κυριεύει από την μανία ν' αποκτήσης φειδιά; Μα δεν σε τρομάζουν λοιπόν αυτά τὰ συχαμερά ζωα;

—Να με τρομάζουν! Και γιατί; Έγώ τον ιδέα πως δεν μπορώ να μου κλωνουν κακό, αφού άλλωστε είναι σίγουρο πως θα τὰ καταφέρω να τὰ δανιάσω.

Ο Χάρολ έβαλε τὰ γέλια και δεν μου ξανάκανε πιά λόγο για φειδιά.

Ώστόσο λίγες μέρες αργότερα, ευρισκα μιά μέρα μέσα στο καυαλί μου του σπουδαίου ένα μακρύ κουτί με την διεύθυνσή μου, ένα κουτί βουιο μ' αυτά που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι οσάκις πρόκειται να στείλουν ταχυδρομικώς αντικείμενα. Δίπλα στην διεύθυνσή μου ήταν η χάρατα του Χάρολ Λούδ με μουσική εντύπωση λόγια. Παραξενεύτηκα γιατί δεν ήμουν ακόμα σε ηλικία που μπο-

ρούσε ένας άνδρας να μου κάνει ερωτική εξομολόγηση και άνοιξα με συγκίνηση το άραιο κουτί. Είχε μέσα ένα πασινο χαρτί. Γιά μεγάλη μου έκπληξη το χαρτί αυτό, ειθύς που άνοιξα το κουτί, άρχισε να κουνιέται. Το άναστικωσα με χτυποκάρδι. Ένα πλατύ κεφάλι παρουσιάστηκε τότε μπροστά μου. Στο βάθος του κουτιού ήταν κολυκασμένο ένα φειδί γαρούμνο που ξανάβλεπε το φώς της μέρας. Δεν ήταν παρ' ότι φειδάκι περιβολιστό, έντελώς ακίνδυνο. Άλλα η προμάρα που πήρα ήταν τόσο, που αναπνέοντας στην όρα αυτού του άπειστου και παγερού ζωού και πετώντας το κουτί με έδιδα στο πάτωμα, έσπευσα να θωγ σχεδόν γρήγορα και να τρέχω σαν τρελή στους γυμναστήριους.

Είναι γνωστό πως η Μπεμπέ Ντάνιελς έχει παντρευτεί εδώ και δύο χρόνια με τον διάσημο επίσης πρωταγωνιστή του κινηματογράφου Μπέν Λάουν. Είναι εγκατεστημένοι στην Σάντα Μόνικα, στην μικρή βίλλα που έχεισε εκεί τελευταία η Μπεμπέ.

Στην αρχή που παντρεύτηκα—διηγείται η χαριτωμένη στάρ—νόμισα πως είχα υποχρέωση να πηγαίνω μόνη μου για φώνια κάθε πρωί. Αγάρα μόνι μου τὸ χρέος, λέγα η ίδια τὰ καρόττα και τ' άλλα λαχανικά. Μόνο που έπειτα συνήθως έβω στην ελλογή των ειδών και ο Μπέν είναι εχθρός τὸ κακού φαγητού. Τελευταία άλλαξα τακτική και στέλνω την οικονόμο μου σ' αυτές τις δουλειές. Έτσι κι' αν πότε-πότε τὸ φαί δεν είναι καλό, ο Μπέν δεν μπορεί πια να μὲ λείη πως φταίω ἐγώ γι' αυτό!

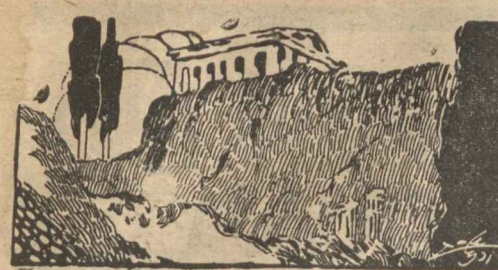
Τὸ σπιτάκι της Μπεμπέ Ντάνιελς είναι χτισμένο σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας και μ' ένα γούστο ασυναίσθητο. Η τσιωνική μανία της καλλιτέχνης είναι τὰ παλιά πράγματα και εκδηλώνεται με την εκλογή των ωραιότερων παλιών περσιτικών και επίπλων που γεμίζουν τὰ σαλόνια και τὰ άλλα δωμάτια της. Τὸ περιβάλλον που τραγουδάει την βίλλα είναι γάρμα με τμήμα γυναικείου χωριστό και μιά μικρούλα δαμάσκηνη που την χρησιμοποιεί για της κουλινάρις ασκήσεις της. Ποτέ, λένε, της Κουκας δὸν θα δὲθ κανείς πηγαίνοντας εκεί, την Μπεμπέ να σὲ υποδεχθὲ με πυτζάμα, η χαριτωμένη Τὸ συνήθετο φορέμα της είναι ένα κοστούμι του μπάνιου!

Τὸ ζεύγος Λάουν ζή πολύ ἀπλόα. Η υποχρεώσεις τους είναι περιορισμένες. Ο Μπέν ασχολείται με τὸ οικονομικό μέρος τὸ σπιτιού κα η Μπεμπέ με τὸ κοινωνικό μέρος της οικογενείας. Αὐτὴ έχει και την δικαιοσύνη των προσκλήσεων. Συχνά η Μάρου Νταϊνίς, η ἀδελφὴ Τάλματς, ο Μπίλ Χάινς κι' αὐτὴ η Μάρου Μίλλερ τὸς κάνουν συντροφιά στο τραπέζι. Τὴς περισσότερες φορές φορὲς τὸ τραπέζι τους είναι πραγματικὰ τέτα-τέτ δύο ερωτευμένων.

Οσάκις η Μπεμπέ θέλει να φανή ελαφρὰ υποχρεωτική στον άντρα της δίνει ἐπιτολή στην μαγειρίσα της να κάνει τὸ σπουδαιότερο φαγητό του Μπέν: Ένα αμερικανικὸ μπιστοκέα με σαλάτα κρεμμύδι. Έν τούτοις ο Μπέν δὲν δείχνει τὴν μεγάλη παραξενιά στα φαγητά, δη στον καρὲ του που τὸν βλάει πάντα φρεσκοκαδουρήσιμνο.

Κάθε φορά που είχε ἀδεια ἡ μαγειρίσα μου—διηγείται η Μπεμπέ Ντάνιελς—έπαινα να ετοιμάσω μόνη μου τὸ γεύμα, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα ποτέ μου. Δὲν έξω ποὺ ἀλλὰ τὰ διάφορα σιγητά που ἀποπεριώσαν να κάνω, δὲν μπορούσαν να ψηθῶν τὰ γρόνους. Την στιγμή που τὸ κρέας ήταν σιγηδὸν έτοιμο, η πατάτες μόλις άρχιζαν να παίρνουν βράση, και ἐγὼ κολλάκοιτε η καίνα για τὸ γλύκιμο. Η σούπα έπαινε κι' ἔλας να παγώνω. Έτσι τώρα πιά πάμε κατ' εὐθείαν στο ρεστοράν. Πόσο πιο εύκολο τὸ φαί κανείς έχει!...

M.

ΜΕ ΤΟΝ ΚΟ

ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ

Ημουν άρχισιντάκης στην «Δημοκρατία», τὸ ὄργανο της Δημοκρατικής Ένώσεως. Ένα μεσημέρι ο κ. Άλ. Παπαναστασίου μπήκε στο γραφείο μου και μου είπε:

—Μπαμπά, να σου συστήσω τὸν κ. Κανελλή. Ένας νέος με συμπαινεύατο παρουσιαστικὸ προχώρησε. Τὸν ἐγνώρισα πῶς ἀπὸ έναν τοίμο διηγήματα που είχε βγάλει και χάριμα πραγματικά για τὴ γνώμη μου. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς και τὸν ἀντάμωσα συνάδελφο σ' ἄλλη ἐφημερίδα με γράφη καθημερινὸ χρονόγραμμα με τὸ ψευδώνυμο Σίσυφος.

Πολλὲς φορές διάβασα τὴν στήλη του και πολλὲς φορές χάριμα τὴν πρόξ του και ξεκουράστηκα με τὸ ἀβίαστο χιούμορ που ξεπηδούσε ἀπὸ τὴς γραμμές του. Ἀπὸ τὴν δημοσιογραφική αὐτὴν πρόξ είχα πολλὲς φορές συφρασθῆ τὸν ποιητή.

Και δὲν άρχισα πολὺ να θεβαινω γιὰ τὴν ὑπόφρα μου.

Είχαν βγῆ τὸ «Εἴρη της γῆς».

Ο ποιητὴς μὴκαμε τότες τὴν τιμὴ να μὸς τὰ στεῖλη, και πῶς ἀκόμη ο Μιλτιάδης Μαλακάσης, ὁ γλυκὸς τραγουδιστὴς τὸ Μπαύρον και τὸ Γάκη Πλούμα, ἀνακαλύψη, ἀπὸ τὸ θέμα τὸ διηγητὴ, ποιητὴ πραγματικὸν τὸν Μανώλη Κανελλή, διεκδικῶ ἐνὸς κῶτος ταπεινότερα αὐτὴ τὴν γιορτή. Τὴν έκαμα μονάχος μου, χαρέτισα χωρίς ἀκροατήριον τὴν ὠραία ἀποκάλυψη που μὸς χάρισε τὸ διάβασμα τὴς συλλογῆς του. Καὶ τὸ μολογῶ πως ποτὲ δὲν θυμάμαι τὸν ἐαυτὸ μου ἐστὶ παράξενο ὅσο κείνο τὸ πρωϊνὸ. Είχα γίνε ἔξαλλος ἀπὸ ἀγανάκτηση καὶ θαυμασμό. Γιατὶ έπεφταν στὰ μάτια μου στίχοι που ἀνάταναν τὴν ψυχὴ μου, τραυῖδια που μὸς χάιδευαν τὸ αὐτὶ και διάβαζα ἄλλα που ὄχι μονάχα δὲν μ' άρέσανε, μὰ ἐμπνέσανε μέσα μου και τὸν πὸ ἀγοιο θυμὸ, τὴν ὀργή, τὴν ὀρεξὴ τὴς βριας. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω κατὶ που ξεστόμισα:

—Βρὲ Κανελλή, ένας είσαι ἡ δύο;».

Σωστό σούττα - φέριτα ήταν ἐκεῖνο τὸ διάβασμα, ένα σκαμπανέβασμα ἀπὸ τὴς βουνοκοφρὲς τὸ λυρισμοῦ ὡς τὰ πὰ ἀκάθαρτα καλντάρμα της πραγματικῆς ἀναπαράστασης και τὴς αίσθησεως τρελλας. Πὸς δὲ ὑπάρχουν σ' ἑναν ἄνθρωπο καὶ σ' ἑναν ποιητὴ που ἔχει τὸ χάριμα, πότερο ἀπὸ τὸς κοινὸς θνητοὺς να συναντιέται με τὸ κάθε τι, κανεὶς δὲν έχει τὴν παραμυθότερη ἀντίφρηση. Έλειπε ὅμως ἐκείνη ἡ ὄριμη αὐτοεπιτάχρηση, αὐτὸ τὸ ξεκαθάρισμα τὸν πολυτίμων θησαυρὸν τὴς ψυχῆς τὸ ποιητὴ ἀπὸ τὸ παρὸ στρώμα ἐνὸς ἄσχημου ρεαλισμοῦ. Αὐτὸ μὸς τὴ διολύγησε καὶ ο ἴδιος δταν τὸ ἀφηγήθηκα τὴς ἐντυπώσεως ἀπὸ τὸ διάβασμα τὸ διόλιου του.

—Ἄν ἐπρόκειτο σήμερα να ξεναθγάλω ἐκείνη τὴν συλλογή, θὰ έκανα διαφορετικὴ ἐπιλογή. Τὸ ξεκαθάρισμα θάταν πὸ αὐστηρὸ και θὰ έλειπαν πολλοὶ ἴσως στίχοι που δὲν με ἀντιπροσωπεύουν πραγματικά. Καὶ σίγουρα θὰ τὸ κάνω κάποια στιγμή. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πως δὲν έξω ὡς πὸς τραβῶναι ἡ ἀρετὴ τὸ ἔργου μου και γι' αὐτὸ φρίλασε μέσα μου ἡ πικρία και ὅσες κακιες ὑποδέχτηκαν αὐτὸ τὸ ἔργο, για μιά συστηματικὴ πολεμικὴ τὸν τοῦτῃν. Καὶ δὲν με νοιάζει για τὸ τόσο ἀπάθων ἐξένημα τὴς ἀντινομικῆς ἡθικῆς ὅσο για τὸν τρόπο που ὁ μνημονεὶ θέλουν να βλέπουν τὰ καινούργια ἔργα. Καὶ δὲν παραπονέμα ὅτι δὲν ἤθελε ἡ ἀναγνώριση, λέω μόνο πως άρχισα, άρχισα ἐλπίμα σὰν να τῶκαμε ἐπιτήδες, σὰν νάθελε να περῶναι τὸν ἄνθρωπο που είχε μοχθήσει γι' αὐτὸ τὸ ἔργο.

—Ἡ διὰλέξη τὸ ποιητὴ Μαλακάσης δὲν ἤθελε τὴν κατάλληλὴ στιγμή;

—Σίγουρα. Ὅλ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχουν κατὰ τὸση σημασία. Έκείνο μὸς φαίνεται που ἐνδιαφέρει είναι ἡ ἀξία ἐνὸς ἔργου ἡ πραγματικὴ. Ἄν είναι κανένας ποιητὴς τοῦτο είναι πῶτα μιά σοβαρὴ πραγματικότητα για τὸν ἔδιον κι' ὕστερα κατὶ που δὲν μπορεί να διαφιλονικη κανείς.

—Νομίζετε ὅπως πιστεύουν μερικοὶ πως ἡ ποίηση χρωακότησε στὸν αἰῶνα μας;

—Δὲν ἔχω τὴν γνώμη πως ὑπάρχουν ἐποχὲς ποιητικῆς και ἀντιποιητικῆς. Ὅσοδήποτε κι' ἂν είναι ὁλιστικὴ μὴ ἐποχή, ἡ ποίηση πάντα βρῖσκει ψυχὲς για να φριλάση κι' έχει ἀστεϊρευτες πηγὲς τὴς ἀπ' ὅπου ξεχύνεται για να συγανήση και να λυτρώση. Χωρὶς να τὸ πᾶρετε πως θέλω να μιλῶ για τὸν ἐαυτὸ μου, νομῶ πως είναι ένα φαινόμενο που ἐνισχύει αὐτὸ που σὰς λέω τὸ ἔξῃμα μέσα σ' ένα ἐξάμηνο τριῶν χιλιάδων ἀντιπτῶν ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ τὸν «Λοιουδιῶν του κακοῦ» τὸ Μπαντελαρ που μετάρφρασα. Τὶ ἄλλο δείχνει αὐτὸ, παρὰ πὸς ὁ κόσμος ἐπλήττει τὸ καλὸ, τὸ γνήσιο ποιητικὸ ἔργο, δταν τὸ δίνεται εὐσυνείδητα και πετυχημένα! Γι' αὐτὸ και σήμερα καὶ σ' ὅλες τὴς ἐποχὲς νομῶ πως ἡ ποίηση θάχη τὸς ἀνθρώπους τὴς κι' αὐτοὺς

Ο κ. Μανώλης Κανελλής.

που θὰ τὴν γράφουν φυσικά και κείνους που θὰ τὴν διαβάσουν. Έκείνο που δὲν συμμοί-ζομαι και τόσο, είναι ἡ ἴδια που ἔχουν μερικοὶ για μιά ποίηση που θὰ στέκεται πάνω ἀπὸ τὸς ἀνθρώπους και τὰ πράγματα του κακοῦ. Για μένα, μιά ποίηση για να ἔχει τὰ στοιχεῖα που χρειάζεται να ζήσει, ν' ἀντιμετωπίζει τὸν χρό-νο, πρέπει πρὸτ' ἀπ' ὅλα να κλείνη τὴν ἐποχή της. Κι' δταν ἀκόμα τὴν ξεπερνᾷ ποτεῖ να τὴν ξεπερνᾷ, ὄχι ἐπειδὴ τὴν ἀγνοεῖ, ἀλλὰ ἐπειδὴ μπόρεσε και μέσα ἀπὸ τὴν σύλληψη τὸ κακοῦ τὸν και πατώντας σ' αὐτὸν κατὰ φερε ὁ ποιητὴς να συλλάβη καθαρότερο τὸ νόημα τὴς ζωῆς μέσα στὸν χρόνο και τὴν ἐκταση. Τοῦτο ὅμως μὸς φαίνεται ἀκατόρθωτο ἂν δὲν ζήσει ἐντονα κανεὶς τὴν ἐποχὴ του και τὰ προβλήματά της, τὴς χαρὲς και τὴς θλίψεως τὸ κακοῦ του, τὴν τραγικὴ νύτα τὴς ὡρας που ἔζησε αὐτὸς ὁ ποιητὴς.

—Μέσα στην ποίησή σας ἀγγίξετε τὸ πρόβλημα τὸ κοινωνικὸ;

—Φυσικά. Αὐτὸ τὸ πρόβλημα, αὐτὴ ἡ τραγῳδία τὸν σκαλωμένων πὸς παροδῶναι πὸς μιά ἡρωϊκὴν ἀνάταση, που θέλουν να ξεσκαλωθῶναι, ὄχι να τελετωλῶναι ὡς δὲ λουν να τὸ πᾶνουν μερικοὶ, ἀλλὰ να λῶσιν τὴς δεινὲς δυνάμεις τὸς και να τὴς θέσουν στην ὑπηρεσία τὴς κοινωνίας, δὲν είναι μικρὸ ἱστορικὸ φαινόμενο αὐτὸ, δὲν είναι εἰκόνα που μπορεί να περάσῃ μερστὰ ἀπὸ τὰ μάτια τὸν ποιητὴ χωρίς ν' ἀνοίξη τὴς πηγὲς τὸν δακρύων τὸς και τὸν ἀνγκλίση βαδῖτα. Καὶ κείνοι ἀκόμα που λένε πως δὲν νοιάζονται για τέτοια λογῆς πράγματα, κι' αὐτοὶ γο-οὶς να τὸ καταλαβαίνουν βρῖσκονται μέσα

στὸν κλοιὸ τὴς ἴδιας πραγματικότητας. Τὸ να τὴν ἀρνούνται είναι κι' αὐτὸ μιά ἀποδείξη πως δὲν μπορούν να ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἐπιδραση τὸς. Χότερα κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἀποτολμαῶ να συλλάσω τὴν εἰκόνα μιάς ελευθερωμένης κοινωνίας, τοῦτο δὲν μ' ἐμποδεῖ να ολετω γύρω μου τὸ κακό που γίνεται, τὴν τραγικὴ εἰκόνα τὴς κοινωνίας που ζοῦμε και ν' ἀγαναχτο, να γεμίζουν τὰ σωθικα μου ἀπὸ μῖσος και χολή. Ξεστὰ στὸ τραγούδι τότε ὅλη ἡ ἀγανάκτηση, ὅλος ὁ θυμὸς και ξεστὰ πολ-λὲς φορές με τὴν πικρὴ σατυρά, με τὸ χα-μογελο που στᾶει πικρία. Χότερα δταν ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος βρεθῇ μερστὰ στὸ θέμα που παρουσιάζει ἡ σημερινὴ κοινωνία τὸν ἀνθρώπων, δὲν πείλει και σῶτημα που είναι τὸ χρέος του τὸ πνευματικὸ και τὸ ἡθι-κό. Τούτῃ τὴν ὥρα που ἡ ἀδικία πλανεταται πεστικὴ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια ὁλων τὸν ἀνθρώπων, δὲν ἔχω νομῶ τὸ δικαίωμα ν' ἀρ-παξῶ τὸ διωλιστήριο τὸ πνευματικὸ και ν' ἀρ-χίσω τὸ ἀκρόβόλο ἐξέτασμα, τὴν κατὶ τεχνολογία του κάθε ἐπαναστατικὸν κηρυγματος. Σήμερα ένα προέχει: Νὰ πῶς ἡ ἀδικία. Τὴν ἐπαναστασιὴ λοιπὸν τὴν βλέπω σὰν Νε-μεσι τιμωρὸ και σὰν ἡθικὴ λυτρώση. Ὅταν πῶς τὸ κακὸ καθεστὸς, τότε ἦσχα με κεί-νους που τῶρριζαν ἐμεῖς οἱ πνευματικοὶ ἄν-θρωποι θάχουμε τὸ δικαίωμα να κουνεντιάσω-με τὸ κάθε τι. Μπορεῖ μάλιστα τότε να εἰμα-στε και ἀνταπολτεῖται σὲ πλείστα πράγματα. Αὐτὰ ὅμως είναι δουλειὲς τὴς αἰῶς. Σήμερα δὲν νομῶ πως ἔχουμε τὸ δικαίωμα να γινώ-μαστε πρόσομοια στην ἐπαναστατικὴ τ'ισ τὸν μαζῶν και μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀθελα ἡ θελη-ματικά να δοηθῶμε τὴν ἀδικία στην παρα-μονή της, στην διατήρησή της κυριαρχίας της.

—Σὲ νεώτερες ἐργασίες κλείνετε αὐτὲς τὴς ἀποφύσεις;

—Φυσικά. Ἐτομάσω μιά σειρά μεγάλων ποιημάτων, τὸς «Ορειχάλκους» που σ' αὐ-τοὺς ἔχω δώσει ὅτι καλύτερο ἔχω ὡς τεχνι-κὴ κι' ὡς περιεχόμενο. Νομῶ πως κατὶ δίνω με τὸς «Ορειχάλκους».

—Θὰ ἤθελα πολὺ να εἶχα ένα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἀνεκδοτὴ αὐτὴ ἐργασία σας για τὸς ἀναγνώστας τὸν περσιτὸ μας.

—Δὲν ἔχω καμιά δυσκολία να σὰς δώσω ένα σύντομο ἀπόσπασμα ἂν και δὲν νομῶ πως ἔτσι καταπολῶμε πολὺ τὸν ἀναγνώστη!

Συλλογισμὸν, Εἰμαρμένη πικρὴ, συλλογισμὸς πως ἐδοῦκα χρόνια σ' ἀμπελὶ τοῦ νοῦ, μεροκάματον ἐργάτης, ὁ τόσο φτηνὸς που με χάμα τὸν τάφου θὰ πλῆσσει ἡ γῆ σου! Συλλογισμὸς πως είχα κι' ἐγὼ στὸ χωράφι τὸν ἰδῶτα μου χύσει χωρίς γογγυτὸ πως ἐκεῖ που τ' ἀγρία φίλων αὐτὸς νοάει και μονάχα ἀπ' τὸς ἰσχυρὸς γυρεύει μοτὸ.

Συλλογισμὸς πως είχα τὴ σκέψη μου δογώσσει σὰν ἐκεῖνο τὸ γέρο πατέρα ξεγυᾶ, που γελά γιατὶ ὁ μῆτος του πλούσια θὰ δώσῃ στὸ παιδί του παιδιὸ του τσαμὶ να τρυγᾷ.

Συλλογισμὸς πως είχα τ' ἀκαρὶ δούλεψαι ὅς τῶρα που φεύγει ἀπ' τὰ χέρια βαρὺ... λοιπὸν πᾶς θὰ μπορούσε ποτὲς να πτεῖρη ὅτι θάταν ἡ μοῖρα μου τόσο σκληρὴ

ὅστε τώρα που θέλω κι' ἐγὼ πρὸς τὸ δαῖλι στην ἀγκάλη να δοῦ μιά μικρὴ πληρωμή, θὰ μὸς κρατῶσε ἡ ἀσπλαγχνὴ ἡ μοῖρα μου :

Μή :

Σὺ, μὴ γνῖψεις τὰ ρόδα! Μὴ γνῖψεις τὸ χεῖλη!...

Στὸν ἀγρὸ σὰν ἐνύχτωσε ὁ κάματος ἔλεγε μερστὰ τὸν ὄρητο ένα μαρδὸ στανῶ-ἀν, με γέλασε, Φίλη! Μὲ πρὸδῶσε, Στίχε!

Τὴ ζωὴ μου στὸ πῆμα σας ψάχνω να δοῦ!

Στὴ σπῶμένη πάλμω μου βλέπω χιμῆνη μιά μετάνοια ἀνοίγει τῶρα, καθὼς διασχίζω τὸ δρόμο που λίγος μὸς μένει, ματωμένος σὰν μάρτυρας κι' ὁμὸς δρόδος.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΘΕΣΜΟΣ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ

ΟΙ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Πρώτοι... έφευγέρες των οι Ρωμαίοι! — Τι... προσόντα χρειάζεταν ένας γελωτοποιός. — Οι διασημότεροι γελωτοποιοί. — Πώς τους... κατεσκεύαζαν. — Ο περίφημος Τριβουλέτες. — Η πρώτη γυναίκα γελωτοποιός.

"Όλοι σχεδόν οι βασιλικοί θρόνοι και σε όλες της εποχές έχουν χρησιμοποιήσει διάφορα άτομα παρόμοια με όψη και παρουσιαστικό φακάλια, παραμορφωμένα και κυρίως κομικά και γελοία: τους γελωτοποιούς. "Αν το έθιμο αυτό σήμερα έχει εκλείψει, τουλάχιστον στην αρχαιότητα ήταν αξιοσημείωτο αν όχι απαραίτητο. "Επί βασιλείας του Τιβερίου ακόμα αναφέρεται στην ιστορία ή υπάρχει κάποιου νάνου μέσα στα ανάκτορα. Και παρ' όλη την σκληρή αυστηρότητα του αυτοκράτορος αυτού, ο παράνομος εκείνος άνθρωπος είχε το δικαίωμα να απεσταλμένη κομμένη του και στής πιο σοβαρές υποθέσεις του ρωμαϊκού κράτους. "Ο Δομιτιανός δεν επέτρεψε ποτέ στον ιππόδρομο χωρίς να πάει για συνοδό του τον πιο μικρόσωμο και ταυτόχρονα πιο πνευματώδη από τους γελωτοποιούς του.

Το έθιμο αυτό εγκαταλείφθηκε και έλειψε καθ' όλο τον Μεσαίωνα. Τους γελωτοποιούς αντικατέστησαν για ένα άκομμο διάστημα οι ορφανοί και οι τσιρδαροί. Πρέπει να φτάσει κανείς στην εποχή του Λουδοβίκου του Μεγάλου για να ακούσει ξανά να γίνεται λόγος για γελωτοποιούς. "Αλλά και τότε γρήγορα τους εξωτόπισαν. "Ο Φίλιππος Αβουσσός, με ένα διάταγμα τους καθήκοντες από την Αύλη του. "Από τότε εξαφανίστηκαν και από τις άρχες του 14ου αιώνα έμφανίζονται μονοκύτταρα πιά επί σκηνής.

Οι γελωτοποιοί διαπότισαν για διακοσμητικό ένα μπαμπούνακι, είδος σκίτσου που από την ιαπωνική έφερε ένα ξύλινο κεφάλι κούκλας και ήταν στολισμένο με μικρές κορδέλλες. Φορούσαν έναν αυτεξούσκιο με μακριά αυτιά που κατέληγαν κι' αυτά σε κορδέλλες. Τα ούτια τους ήταν τα συνήθη κοστούμια της εποχής με την διαφορά πως είχαν γράμια κόκκινα και κίτρινα, τα δυο γοφώματα που έσταυρώνονταν ανέκαθεν την τοξότη.

"Οπότε θα ήταν άδικο να κατέτασσε κανείς όλα εκείνα τα δυστυχήματα πλάσματα στην την κατηγορία.

Οι περισσότεροι υπήρξαν απλώς σατυρικοί, πράγματα που δεν τους έμπόδιζε να είναι έρπονι, ευφυολόγοι, πονηροί για πολλές φορές υλιστικά περισσότερο απ' ό,τι πρέπει δηλαδή. "Αλλοι αντιθέτως ήταν παραμορφωμένοι και μαζί ήλθιοι, κορτοί και ασυνάρτητοι. "Η ιστορία αναφέρει ένα πολύ πρωτότυπο φανερόμενο ανθρώπου, τον γελωτοποιό του "Ιακώβου Δ' της Σκωτίας ο οποίος ήταν ένα τέρας με δυο κεφάλια. Είδος Σικελιανών άδελφών. "Από τα δυο δυο που τον αποτελούσαν, το ένα ήταν ξυπόνη, με ταλέντο μουσικό και πνευματώδες, το άλλο άρρωστο, πολύ ήλθιο και μέθυσο. "Ο δεύτερος κατόντισε να πεθάνει άλοοιδικός προσκαλώντας έτσι και τον θάνατο του πρώτου.

Μια εποχή ήταν πολύ στην μόδα ναχη κανείς γελωτοποιός νάνους και βίλοι οι ευγενείς και οι άριστοκράτες διασκεδάζαν διατηρώντας στα μέγαρα τους τέτοια μικροσκοπικά δυο. Κατά την "Αναγέννηση όλες η πλοήσεις οίκονόμειες είχαν τους νάνους των και για να επαρκή το είδος στην μεγάλη εκείνη ζήτηση θεώθηκαν επιεικισματικά που κατασκευάζαν τέτοιους. Μόλις γεννιόταν ένα παιδί, το έβαν ανέπαχη τρυφή ώστε να γίνει σατυρικό. "Αλλοτε πάλι το εκλείωναν μέσα σ' ένα κουτί για να το επιδοθούν να μεγαλώσει. Τέλος, μερικοί έκαναν ενέσεις με ειδικό ουσιαστικό στην σπονδυλική στήλη μικρών παιδιών και τους σταματούσαν την ανάπτυξη.

"Ο Κάρολος Ε', ο Φρόνιμος, είχε την ιδιοτροπία να συναναπτύσσεται τρελλός και η ιστοριογράφος του Χριστίνα ντε Πιζάν αναφέρει ότι ο αυτοκράτορας έκανε αυτό το παιχνίδι γιατί είχε την ιδέα πως η δικαίη συναναπτύξη με γνωστικούς... τρελλώνει τον άνθρωπο!

"Αλλωστε και ο άπόγονός του Κάρολος Ζ' δεν είχε κι' αυτός διαφορετική γνώμη, αφού για να ξεγυμνά πότε-πότε τον μεγάλο του έρωτα προς την "Αγνή Σορέλ επέδωκε την συντροφιά του τρελλού γελωτοποιού του, στον όποιον υλάστη για ευνοήτους λόγους γάμισε κι' έναν τιμητικό τίτλο ευγενείας.

"Η μεγάλη όσωση σειρά των διασημών αυλικών γελωτοποιών αρχίζει μόλις από την βασιλεία του Λουδοβίκου ΙΒ' της Γαλλίας. "Ο πρώτος είναι ο Καγιέτ, γνωστός από ένα ανέκδοτο του που τον αποδεικνύει ως ένα άδικημένο δν χωρίς κοίση και χωρίς συνοχή ιδεών.

Οι υπηρέτες των ανάκτορων είχαν χαρφώσει το αυτί του Καγιέτ με ένα καρφί επάνω σ' έναν στύλο. "Ο δυστυχής γελωτοποιός έμενε εκεί χωρίς να βγάξει λέξη και με την

Θονέν, ο γελωτοποιός του "Ερρίκου Γ' της Γαλλίας που έζησε στα 1550 μ. Χ.

εντύπωση πως θα τον άφιναν σ' εκείνη την θέση για όλη του την ζωή. Κάποιος τιτλούχος της Αύλης που έτυχε να περάσει, τον είδε και τον εβελώωσε.

—Ποιος σ' έβαλ' εκεί;
—Ερώ γώ—έλεγε ο Καγιέτ—ένας βλάκας, ένας βλάκας μ' έβαλε.

"Ο τιτλούχος εκάλισε τότε όλους τους υπηρέτες και τους έώτησε έναν-έναν με την σειρά: "Ελα εδώ, επή ήσαν ο βλάκας που το έκαμνε αυτό; "Αλλά οι υπηρέτες άνοιγνταν: "Όχι, κύριε, δεν ήμουν εγώ. "Κι' εσύ; "Όχι, κύριε, δεν ήμουν εγώ. "Ο φόβος μη τιμωρηθούν έκανε τους υπηρέτες να υπάκουσαν να πουν ποιος ήταν ο ένοχος. "Όταν την ώρα που ο τιτλούχος τελείωνε πιά την ανάκρισή του, ο Καγιέτ ξεγνώρισε πως έπρόκειτο γι' αυτόν, μόλις είδε πως οι άλλοι βίλοι άνοιγνταν και έμενε μόνος αυτός άνευρωμένος. Έσπευσε να άπαντήσει: "Ούτ' εγώ δεν ήμουν, κύριε...!

"Αλλά κι ο Λουδοβίκος ΙΒ' είχε κι' αυτός έναν γελωτοποιό που υπήρξε γελωτοποιός και του Φραγκίσκου Α' και του οποίου η σφήμη επισκίασε όλους τους προηγούμενους. "Ήταν ο Νικόλαος Φουαίλ, τύπος παραμορφωμένος σατυρικός που πήρε πωτό το δνομα Τριβουλέτες. Το φανερόμενο του ανθρώπου αυτού ήταν άληθινά καταπληκτικό, γιατί η ιστορία τον αναφέρει ως' ένος μόν βλάκα και ανισόμορο κι' ως' έτερου άπεπυστικού δόμοσο, υ' ένα μικροσκοπικό κεφάλι,

μέτωπο στενό, χοντρά χαρακτηριστικά, μακριά αυτιά, μεγάλο στόμα, φουσκωτή μύτη και άπαλεια γουρλωτά μάτια. Το υπόλοιπο σώμα του δεν ήταν λιγότερο φακάλικο. Στήθος εξωγκωμένο, ράχη θαυμάσια, κατά πόδια και χέρια υπερβολικά μακριά.

"Αναφέρονται γι' αυτόν πάμπολλα ανέκδοτα, που ώστόσο πέφτουν σε μεγάλη αντίφαση, γιατί ενώ μερικά τον δείχνουν έντελαιο, άλλα τον παρουσιάζουν υ' ένα πνύμα σιωτόζο και σκωπτικό.

Μια μέρα ο βασιλεύς μπήκε στην μικρή πολή των Παρισίων ακολουθούμενος από τον Τριβουλέτο του. Νεκρική σιγή έβασισε όλο τον ναό. "Έβλεπε ένας έπίσκοπος άρρωστα, που ώστόσο προσεγγιζό με την συνοδεία οικικής υποκορύψεως. "Ο Τριβουλέτος τότε σηκώθηκε από το στασίδι του, έτρεξε και έβλεψε στον έπίσκοπο και το έδωσε μια μικρή δαμάσκηνα γελοία. Μόλις τον είδε ο βασιλεύς, τον έρώτασε κοντά του και τον έώτησε γιατί έβλεπε τον γελοίο εκείνο άνθρωπο. Και ο Τριβουλέτος άπάντησε: "Τι λές, έξέδελος; "Όταν υπήκαμε είχε τόσος ήγυγιά! Κι' αυτός μάς έλάσε όλη τη κατανόη. Πώς να μην τον δείξω!

Μια άλλη φορά έπρόβλεπε το όλογο του για να πάει με το αντίτιμο σανά... ταίρι. "Αντιθέτως, κάποτε ένας μεγάλος τιτλούχος τον άπέλινσε πως θα τον εκάτω από το έθλο. "Ο Τριβουλέτος πήγε και παρουσιάστηκε στον Φραγκίσκο Α'. "Μή φοβίσαι τίποτα, το είπα ο βασιλεύς. "Αν κανείς τολμούσε ποτέ να σου κάνει τέτοια πράμα, θα τον εκάτωνα κι' αυτόν ένα τέρας της ώρας μετά τον θάνατό σου. "Αγ, έξέδελος, άπάντησε ο τρελλός. Να υποσέσεις να τώκαμε αυτό ένα τέρας της ώρας πιά από τον θάνατό μου, δεν θάταν ποσού άπορη!

"Η βασίλισσα Μαρία ντ' "Αρζού, σύζυγος του Καρόλου Ζ' χρησιμοποίησε την πρώτη γυναίκα γελωτοποιό, μια τρελή γυναίκα Μισσόν.

"Ο "Βοσκός Γ' είχε δυο νάνους: Τον Νέγκο και τον Κοεζόκι κι' έναν γελωτοποιό τον Σικό. Είχε όμως και μια γυναίκα. "Μαθουρίνη, την πρώτη γυναίκα γελωτοποιό που πήρε βασιλεύς στην υπηρεσία του. Γιατί τότε μόνο περιγίχπισσε η βασιλείς να γαν χρησιμοποιήσει γελωτοποιό γυναίκα. "Μαθουρίνη αυτή υπήρξε το πρώτο πρόσωπο που έγινε η προσήνηση και να υπάκουε γρή τον "Βοσκό Δ' κατά την εισαγή του πάλαι μετ' τον εκθρονισμό του προκάτοχου του. "Όταν δέ κι' ο νέος της κύριος πέθανε έμεινε στην αύλη του Λουδοβίκου ΙΒ' όπου και πέθανε στα 1527.

Και πολλοί άλλοι όμως γελωτοποιοί πιά την Μαθουρίνη έπέσσαν διαδοχικώς από την εξουσία δύο και τριών βασιλέων. "Έτσι τέτοιοι ήταν ο Μπουσκέ που άνήκει διαδοχικώς στον "Βοσκό Β', τον Φραγκίσκο Β' και στον Κάρολο Θ'. Κατά τον καθένανλο Νεπερόν, ο Μπουσκέ ήταν ένας άνθρωπος πούλος, κακηνόεργος και γελοικός. "Η προσήνηση στην υπηρεσία του πρώτου βασιλέως έγινε έντελως τυχαία. Είχε πιά μια μέρα στα ανάκτορα για κάποιαν υπόθεση του. Είθε όμως για μια στυγνή έναν άλλο γελωτοποιό και έζήλησε την καλοσύνη του. "Άρτισε τότε να χάνει κι' αυτός τον τρελλό μπροστά στους ευγενείς και να παρουσιάζει τον σαλμπάγκο. "Άρτισαν ουσιαστικά τους σπουδαιούς, γιατί έμειναν πηγαν εν σώματι στον "Βοσκό Γ' και τον παρακάλισαν να τον κρατήσει.

Στα ανάκτορα των Βερσαλλιών ζούσε από την τον περασμένο αιώνα ένας νέος που έπρεπε άλλοτε γελωτοποιός της Μαρίας "Αντουανέτας. Το πάλαι αυτό, μολοντά γαυό βασιλείς και ευγενείς αυλικούς, είχε διατηρήσει έναν αυλικό γελωτοποιό, σαν ένα ζωντανό είδος της παλιάς μοναρχίας.

Paul Lindenberg

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

ΜΙΣ ΕΛΛΕΝ ΕΒΑΝΣ

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

—"Αγαπητέ φίλε, άκομμά μου μίλησατε για της έντιμότητας σας από την "Αμερική. Το κεφάλι μου βουίζει. Κατάλαβα. Μέσα σε λίγους μήνες τα καταφέρατε να ήθε πάμπολλα πράγματα. Το μάτι σας πέρασε από τον "Ατλαντικό ως τον Ειρηνικό. "Ωστόσο κάτι λείπει από τις δημοφείς και ζωντανές περιγραφές σας, κάτι που τραβά ιδιαίτερος έμφαση της γνώσεως. Λείπει ο ρομαντισμός, ή περιπέτεια. Γνωρίζοντας τόσο καιρό στις διάφορες πολιτείες της "Αμερικής, είναι άδύνατον να μην έχετε να μου διηγηθήτε τίποτ' άλλο: για καμιά πολυκατοικία, για μίς ή για καμιά μικροίτα του ήμωκόσιου, του κόσμου του "Αλ Καπόνε και των συντρόφων του.

"Η οικοδόσπινα, λέγοντας αυτά, σέρβισε στον καλεσμένο της ένα δεύτερο αλυστάκι, το τοποθέτησε κοντινότερα του το μπουκάλι με το κονιάκ κι' ύστερα ξανακάθισε στην κοιμητική πολυθρόνα της.

—Θέλετε λοιπόν να σας διηγηθώ καμιά ακάντινη περιπέτεια; "Ευχαρίστω. Θα σας παρακαλέσω όμως να μην κοιμάστε πολύ, γιατί αυτό μου θυμίζει το βατόρι, κι' έδωκα το χέρι μου πηγαίνω στο μουσείο με το κονιάκ που δυστυχώς ο γιατρός δεν μου επιτρέπει να πίνω έξ ατμός της καρδιάς μου.

—Επ' τέλους! Νά, ή λέξη που δεν έκουσα ως τώρα σε καμιά από τις περιγραφές σας. Αυτή ή άρρωστη καρδιά σας δεν χτύπησε λοιπόν για καμιά λαίδη "Έβελιν, Γέσσιν, Μόντι...

—Αυτή για την οποία χτύπησε ή καρδιά μου λεγόταν "Έλλεν, απλούστατα: "Έλλεν "Έβανς. Τουλάχιστον έτσι έλεγε το διαβατήριό της κι' ο κατάλογος των ταξιδιωτών του "Μπρέμεν.

—Αυτό τουλάχιστον μαρτυρεί κάποια δειλία σας, είτε ή οικοδόσπινα χαμογελώντας έλο νόημα. "Εγώ όμως δεν σας έξωρο καθόλου για δεύλ κι' ούτε πιστεύω να σας γνώρισε διαφορετικώς ή μίς "Έλλεν.

—Κι' όμως θα ήθε! "Ήταν πράγματι δημοφής. "Ένα δημοφές, χαριτωμένο πλάσμα. Ταξίδευε με την επίσης χαριτωμένη της καμαρίνα από το Λονδίνο όπου είχε μείνει κοντά σε κάποιους συγγενείς της και πήγαινε στο Λος "Αντζέλως. Στην άρχη την πέρασε για κληματογραφικόν άστρον, γιατί έβιασε γι' όλη με την Γκρέτα Γκάουπ. Μά γελάστηκα. "Ο καμαρίτσος, που τότε φαίνεται φτάει με την καμαρίνα της, με πληροφορήσε πως ο πατέρας της ήταν ένας πολύ πλούσιος τζέντελμαν που είχε φυτείες στην Χαβάνα και πολλά κτήματα στον Σάν Φραγκίσκο. Στην τραπέζια του υπερωκεανείου ή μίς "Έλλεν καθόταν πάντα δίπλα μου. Μου άρεσε πολύ για την άφέλειά της. Δεν είχε της ιδιοτροπίας, ούτε έπαυσε της πόζες των πλουσίων "Αμερικανών. Δεν νοιαζόταν για κανένα συνταξιδιωτή μας, ούτε κανέναν από κείνους ενδιαφερόταν κι' αυτήν. Χόρευε διαρκώς μαζί μου. Με κάλεσε μάλιστα να πάω στο Λος "Αντζέλως να την επισκεφθώ. "Ο πατέρας της—ή μητέρα της είχε πεθάνει—θα χαίρονταν εξαιρετικά αν με γνώριζε. "Ήταν τόσο καλός ο πατέρας της! Για νάμια ελληνοκήνη, ήμουν έρωτευμένος ως τ' αυτιά μαζί της κι' έτρεφα της καλύτερες ελπίδες, γιατί κι' εκείνη φαινόταν πως άναποκρινόταν σ' αυτά τα αίσθητά μου. Την παραμονή της άφιξής μας στην Νέα "Υόρκη, καθήσαμε στο θεαματικό του "Μπρέμεν μαζί με άλλους συνταξιδιωτές και πάσαμε κοιμόντας για την άσπρότητα του τελεονειμμού έλέγχου της Νέας "Υόρκης και την λαθρομερσία. "Ωστόσο κανείς δεν ήθελε ν' άναγνωρίσει στο κράτος το δικαίωμα μιάς τέτοιας άσπρότητας. Ού-

τε ή μίς "Έλλεν που μου ώμολόγησε πως είχε κρύψει κάτι θαύματα κοσμήματα στην φόδρα του καπέλλου της καμαρίνας της, έπειδή προτιμούσε, λέει, να διαθέσει τα τελεονειμμά τέλη σε διάφορους άγαθοεργούς σκοπούς. "Εγώ όμως την βεβαίωσα πως δεν μ' ένοιαζε καθόλου για τον τελεονειμμό έλεγχο. Δεν είχα μαζί μου ούτε τοιγάρα καν νά κρύψω. "Υστερα άνεβήκαμε με την "Έλλεν στην γέφυρα. "Ήταν μια θεοπεσία ένασση νύχτα κι' ή θάλασσα άπλωνόταν σαν ένας μαγικός καθρέφτης φύγο μας. "Η σκηνή μόνο πως ήμουν κοντά της μ' έκανε ευτυχισμένο. "Έπασα άπλά να κάτσω στο χέρι της κι' έκλεινε δεν το τράβηξε καθόλου. Ξαναμίλησα για

"Επίασα άπλά το κάταστρο χέρι της κι' έκλεινε δεν το τράβηξε καθόλου.

την προσέχη μας συνάντησε και φρονόταν ευτυχισμένη που θα μπορούσε να με φιλοξενήσει μερικάς μέρες στο πατοικό της σπίτι. Πόση γυρίσαμε στο θεαματικό, ή "Έλλεν με παρακάλεσε να κρατήσω μαζί μου δυο μικρά πακέττα της που περιείχαν τοιγάρα με όσα. "Η εισαγωγή τους στην "Αμερική ήταν άσπιγώς άπιορομένη ενώ της χαίριζονταν άταραγάτως. Οι γιατροί του Λονδίνου της είχαν συστήσει ως μοναδικό φάρμακο κατά του κατάνου πορετού. Της ύποσθηκα να εκπληρώσω την έπαυση της. Θάδωκα τα δυο πακέττα της στον γραμματέα του γεωμετρικού προξενείου που άρχόταν να με παραλάβει από το βατόρι, κι' έτσι οι υπάλληλοι του τελεονειμμού δεν θάπαυαν καθόλου χαμπαί. "Αργότερα, φυσικά, θα της τα πηγαινα στο Σαβόυ "Ότέλ που θα κατέλει. Την άλλη μέρα το πρωί, σαν φθάσαμε στη Νέα "Υόρκη, παρουσιάστηκε στο πλοίο ένας καθός ποίτης κύριος, να να παραλάβει την "Έλλεν. "Ήταν ο θεός της, που μου τον σύστησε. Στο τελεονειμμό ή "Έλλεν δεν τα κατάφερε, έπειδή οι υπάλληλοι άνεκάλισαν μέσα στην φόδρα του καπέλλου της καμαρίνας της ένα μεγάλο κοσμήμα με διαμάντια. Καθόμενος κοντά της, έπειδή τ' ένομά μου άοχλει από Ε κι' έλεγχος γινόνταν κατ' άλφαριθμητική σειρά. Την άκουσα να λέει με βρος άγέροχο πως δεν εβήνεται για της

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

πράξεις της ύπηρεσίας της και παρακάλεσε τον έλεγκτή να κρατήσει το κοσμήμα ως το μεσημέρι, όποτε θάστελνε με τον θεό της το κανονισμένο πρόσωπο. Το βράδυ όταν πήγα στο ξενοδοχείο της για να της δώσω τα δυο πακέττα της, ή μίς "Έλλεν μου διηγήθηκε γελώντας την περιπέτεια της. Με βεβαίωσε πως το κοσμήμα της έπεσσε στην άμέσως χάρις στής ένεργειας του θεού της. Μίλησαμε κάμποσο και χωρισθήκαμε για να ξανααναντηθούμε ύστερ' από λίγες μέρες στο Λος "Αντζέλως.

—Κι' άσφαλώς δεν θα την ξαναείδατε ποτέ πιά, είτε ή οικοδόσπινα γεμάτη περιέργεια.

—Κάθε άλλο! "Υστερ' από λίγες μέρες πήγα στο Λος "Αντζέλως και κατέλυσα στο ξενοδοχείο της Βαλμύρας. Το βράδυ μέσα σ' ένα κρυφό κεντρικό κέντρο που πίνουν άπιορομένα ποτά, συνάντησα με μεγάλη μου έκπληξη την μίς "Έλλεν με τον θεό της και με την καμαρίνα της, που αυτή την φορά ήταν ντυμένη σαν μεγάλη κυρία. "Όταν μ' είδε, με φώναξε χαρούμενη να καθίσω στο τραπέζι τους. "Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά τη στιγμή που έσφιγγα το χέρι της. Φανταστήτε όμως την δδνηρή έκπληξη που δοκίμασα όταν μου σύστησε τον άντρα της και την άδελφή της, εκείνους δηλαδή τους άνδρες, που έγω νόμιζα πως ήταν ο θεός και ή καμαρίνα της. Με κιναιότητα που μου άνδρασε το αμα από κεφάλι ή μίς "Έλλεν που ώμολόγησε πως ήταν ένας κοινός λαθρέμπορος και μου είπε πως και οι τρεις μ' εγγνωμονόσαν, έπειδή τους δοθήσαν να κερδίσουν πέντε χιλιάδες δολάρια! Τα δυο πακέττα που μου είχε δώσει στο βατόρι, είχαν τοιγάρα παρασκευασμένα με πολύτιμες πέτρες, ενώ το κοσμήμα που δοθήκε στο καπέλλο της ύποθετιζε καμαρίνας και που έμεινε άμωστό στο τελεονειμμό, ήταν ψεύτικο! "Εγώ, έξω φρενών, "Δεν αρθάζετε; άρχισε να της λέω, μιά ή μίς "Έλλεν με δέξαμε χαμογελώντας: "Όχι, δεν φοβόμαι, γιατί και ή δική σας πονική εβήνη είναι μεγάλη. Δεν μπορείτε να μιλήσετε. Κάνω πολύ συχνά τέτοιες έπαρσεις και έξω. Τώρα πηγαίνουμε στο Μπρίξον. "Αν θέτε, έλτετε μαζί μας. Μπορείτε να μας φανείτε γοημιστές. Σιχαίνα να αίνω. "Μήπως σας πείραξε ή σακαμάρα με όφτισε τότε ο ψευδοθεός της. "Πισί μας άρρίντε τόσο ναυρός; "Εξάμα από το θυμό μου. Θάδωκα πολύ να χατοκρίσω στην τον κύριο, μιά έντυχως κρατήθηκε. "Η ιστορία αυτή δεν έπρεπε ναχη συνέχεια. Την άλλη μέρα έπαινα από το Λος "Αντζέλως. "Ήμουν τόσο συντριμμένος, τόσο άπαρηγόρητος και τον θάνατο των έλπίδων μου, που δεν έβλεπα ούτε το Κόλλινγριτ να έσκαφεθώ. "Πού, άγαπητή φίλη, που σας έβανα το χατίρι σας και σας διοχρήθκα μια πικάντικη ιστορία γεμάτη περιπέτεια και ρομαντισμό. Σοφιστικό από την χώρα των δολαρίων, που δεν έχω πιά καμιά μιάνη έπαυση και καμιά περιέργεια γι' αυτήν!

ΠΑΟΥΛ ΛΙΝΤΕΝΒΕΡΓΚ

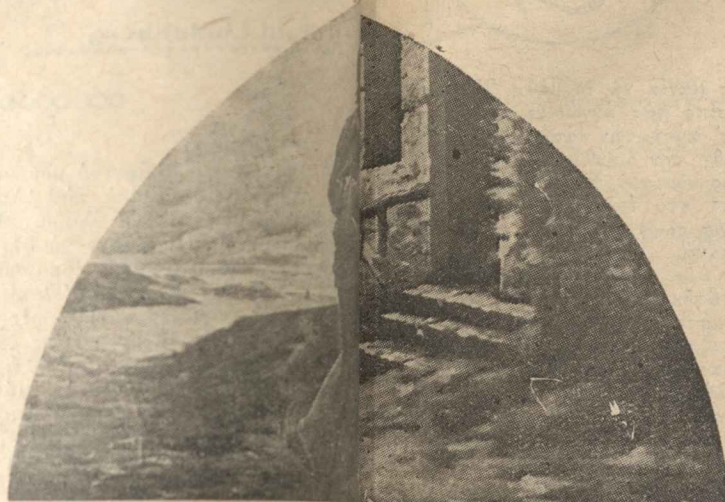

Πρὸς τὸν Γολγοθᾶν

000

ΑΠΟ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑ

000

«Περὶ λυπῆτος θανάτου.»

Ὁ Ἐνταφιασμός.

ΑΠΟ ΟΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ Α. Μ. ἡ Μόδα εἶναι ἀφάνταστα ἐφευρετική. Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται μιὰ χαριτωμένη παριζιάνα «βεντέτα» ποὺ σοφίστηκε νὰ μιμηθῇ τὸν... Μεφιστοφελή, μ' ἓνα βέλο ἐπάνω στὸ στομάχι ἔχει ζωγραφίσει δύο ψεύτικα φρύδια ποὺ τῆς προσδίδουν ἐξαιρετικὴ γοητεία.

Οἱ ἱατροὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἔχει γεννηθῇ καὶ ἐγκληματισθῇ ὁ Μόναχο τῆς Γερμανίας ἄνοιξε ἓνα πολὺ πρωτό-ὑπερσπαστικὴν τιμῆς... νὰ ἀναπνεύσουν ἀέρα φερ-βοήθεια εἰδικῶν οσολήνων ποὺ συγκοινωνοῦν ἀεροντεπόζιτα!

Οἱ Γερμανοὶ πλησιάζουν νὰ περάσουν στὴν πρωτοτυπία καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀμερικανούς. Στὴ φωτογραφία μας φαίνεται ἓνας γερμανὸς γεωπόνος φυτοπαθολόγος ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν «σφυγμομέτρησιν» ἐνός ἀρρώστου φυτοῦ. Ἀπὸ τοὺς παλμούς του καθορίζεται καὶ ἐξακριβώνεται τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας του.

Γιὰ νὰ περνάτε τὴν ὥρὰ σας

Ἡ χηρεία στὴν Ἰαπωνία

Ἡ γῆρας στὸ βασιλεῖο τοῦ Ἀνατόλιου τοῦ ἡλίου ἀκολουθοῦν παρόμοια ἔθνη. Ἐν πρῶ-
τοις εἶναι ὑπογεωμένους νὰ δώσουν τὰ αὐ-
τὰ τους πάλιν κοντά καὶ νὰ τὰ σηκώνουν
πὸς τὴν κορυφὴν τοῦ κεφαλοῦ. Αὐτὸ εἶναι
ἀπόδειξις ἐντελούς ἐγκαταλείψεως τῶν ἐγ-
κομιῶν ἀγαθῶν καὶ ἀπολαύσεων.

Ἄν ἀπειναντίας κισθάνονται πὸς δὲν ὑπο-
ροῦν νὰ μείνουν γιὰ πάντα σ' αὐτὸν τὸν μα-
κροὸν βίον, τότε ποῖται νὰ τυλίξουν τὰ
μαλλιά τους μέσα ἀπὸ μιὰ μεγάλη φουκέττα
κοκκίαν, ὅποτε σημαίνει πὸς δέγονται
ποταμίες παντοειδῆς.

Ἡ χηρεία πάλιν πού εἶναι ἔτοιμες γιὰ γάμο,
δείχνουν αὐτὴν τὴν διάθεσιν τοῦ γυναικείου
τὰ μαλλιά τους σὲ σῆμα πεταλούδας ἢ δει-
κνύσας πάλιν ἀπὸ τὸ κεφάλι τους καὶ τὰ στο-
λίζουν με φουκέττες πού εἶναι ζωικά γού-
ματα, καὶ με κορδόνια γουρῶ ἢ ἀσημένια.

Ἐν γένει τὰ μαλλιά καὶ τὸ γυναικίον πρι-
κίλλουν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ὥς τὴν ὄντως ἡλι-
κία καὶ φανερόνουν τὴν κοινωνικὴν τάξιν τῶν
γυναικῶν τῆς Ἰαπωνίας.

—□□—

Αφάνταστη τιμὴ ἀλόγου

Ἐάν ὑλοστατοὶ ἀνέμου σφύρα ἢ σφαίρι-
ποις, ποῦ νέος θὰ πουλιόταν στὴν ἀξία ἐ-
νός ἀλόγου; ὡς πρὸς μιὰ χροιά, συνεπῶς
τοῦ «Νταίηλ Μάιν» ἐξ ἁμερικῆς τῆς πω-
λῆσεως τριῶν ἀλόγων ἀπὸ Λονδίνο.

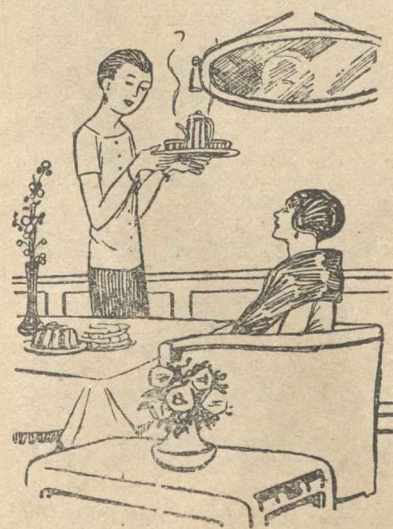
Ἦτος γυνεῖς, ἥπως ἔλλοιπον καὶ χαμιά
νέοι, ἥτοι ἡ σφαῖρα Φλάιν-Φόξ.

Ἡ τελευταία αὐτὴ πουλήθηκε ἀντὶ 1.450.
000 γαλλικῶν φράγκων, ἐνὼ κάποιος ἀμε-
ρικανὸς πολυκατασκευαστὴς ἀγόρασε τὸ
ἄλογο Τόρρεντ ἀντὶ 75.000 λιγῶν καὶ ἔνας
Ἄγγλος καθήκωντος πῶσε τὸ ἄλογο Κὼλ-
Μπὺ ἀντὶ 82.000 λιγῶν, περὶ τὸ 41 ἐκα-
τομμύρια ἑλληνικὰ δραχμὰ.

Τὸ ἄλογο Κὼλ-Μπὺ εἶναι πρῶτον χρόνων
καὶ κέρδισε ὡς τώρα στήν ἵπποδρομίαν 14.
000 λίρες.

Ἐπρόκειτο ν' ἀγορασθῇ ἀπὸ ἕναν Γάλλο
ἵπποδρόμον καὶ ὁ Ἄγγλος ἀγοραστής ἔσπευσε
νὰ πλειοδοτήσῃ γιὰ νὰ μὴ φύγῃ τὸ ζῶο αὐτὸ
ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Μήπως εἶδες τὸν Ἀλδέρτο τώρα τελευ-
ταία;
—Ὁχι, ἔχω νὰ τὸν δῶ ἔξω ὀκτώμαδες...
—Ἄν τὸν δῆς, θύμησέ του πὸς εἴμαστε
ἀρραβωνιασμένοι...

ΕΥΦΡΑΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΤΥΧΟΣ..

Κανείς δὲν μπορούσε νὰ τοῦ βγάλῃ τὴν
ιδέα πὸς ἦταν ἀτυχος στὴς ἐρωτικὲς του ἐ-
πιχειρήσεις. Μάταια οἱ φίλοι του πού ὑπε-
ρηφανεύοντο γιὰ τὴν δική τους ἐπιτυχίαν
στὸ θηλυκὸ στρατόπεδο, προσπαθοῦσαν νὰ
τὸν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

—Δὲν ὑπάρχει τύχη, τοῦ ἔλεγαν. Ὑπάρ-
γει μόνο τέχνη, θάρρος καὶ λίγο θάσος. Τ'
ἄλλα ὅλα εἶναι παλαιά. Ἐσένα αὐτὴ ἡ
ἀπογοήτευσις εἶναι πού σε καταστρέφει. Ὅ-
ταν ἀρχίζεις μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιχείρησις...

—Τὴν ἀρχίζω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πι-
στοποιήσω πὸς εἶμαι ἀτυχός! Πάντα κάτι
θὰ βρεθῇ πού θὰ μοῦ γαλάσῃ τὰ σχέδια, γι-
αὶ νὰ σφαιρῶ ἐγώ.

—Κολοῦθι! Γιατί σ' εἰμάρει δὲν τυχαίνει
τὸ ἴδιο;

—Γιατί εἰσάστε τυχεροί!...

—Δὲν θὰ μᾶς πείσῃ ποτε σ' αὐτὸ πού
λές.

—Οὐτε καὶ ἐσεῖς σ' αὐτὸ πού λέτε. Ὑ-

Μόλις ἐπιχείρησε νὰ τῆς μιλήσῃ τοῦ γύρισε ἀφελόστα τὴν πλάτη.

παρεῖ τύχη καὶ τίποτ' ἄλλο.
Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἀποδείχθηκε σὲ λίγες
μέρες.

Ἦσαν ἀπόκοιτες.

Σ' ἕνα σπίτι, πού εἶχε πάει τυχαίως γιὰ
κάποιον ἐργασίαν, τοῦ σύστησαν, μαζί με ἄλ-
λους δεσποινίδες πού διοικούνταν ἐκεῖ καὶ μιὰ
πού τοῦ ἔκαναν ἀμέσως ἐξαιρετικὴν ἐντύπω-
ση. Μόλις ὅμως ἐπιχείρησε νὰ τῆς ψυχορρή-
σει μερικὰ τυφελόλογα τοῦ γύρισε ἀφελόστα
τὴν πλάτη. Τί αὐτὸ βίωσε. Αὐτὸς ἦταν πᾶς
ἐρωτευμένος μαζί της.

Ἐφ' ὅσον ἀναστατωμένος.

Ποῦ θὰ τὴν ξανάβλεπε; Στὸ σπίτι δὲν
μποροῦσε νὰ ξαναπάρῃ. Θυμῆθηκε—ὅπως τοῦ
εἶπαν—πὸς ἡ δεσποινὶς ἐκείνη θὰ ἔπαυσε
μέρος σὲ κάποιον χορὸν, σὲ μιὰ χορευτικὴ ἐ-
πίδειξιν. Πέτυχε νὰ ἀνυπομονήσῃ τὴν ἡ-
μέραν τοῦ χοροῦ. Ἐπ' ἔργῳ.

Τὴν εἶδε ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥραν νὰ γο-
ρεῖ στὴν ἀγκαλιὰ κάποιου νεαροῦ. Στὴν
ἀρχὴ δὲν ἦταν βέβαιος ἂν ἦταν ἀκοιδῶς ἐ-
κείνη. Τῆς ἐμυαλὲν ὅμως καταπληκτικὰ.
Κι' ἡ ματιάς πού τοῦ ἐοικέν αὐτὴ ἐνῶ ἐ-
γχευε, ἦταν σὰν νὰ τοῦ ἐκπαύονταν κάτι,
σὰν νὰ τοῦ ἔλεγον «καλὴσπέρα», σὰν νὰ τοῦ
διναν κάποιαν ὑπόσχεσιν.

Ἐποῖε νὰ μὴ τ' ὀνομά τῆς.
Ρώτησε κάποιον καὶ τοῦ τὸ εἶπε, ἀφοῦ καὶ
ἐκείνος ρώτησε πάλιν κάποιον πού τὴν γνό-
ριζε.

—Μήπως εἶναι δυνατόν νὰ μάθουμε πού
κάθεσαι;

Δὲν ἔφερε νὰ τοῦ πῇ.

Τόβαλε ὅμως μανία νὰ τὸ μάθῃ. Κάποιον
φίλος του τοῦ εἶπε πὸς ἐγνώριζε κάποιον
ποῖσι κάποιον σ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν—πού
μποροῦσε νὰ μάθῃ τὴν διαβήσιν τῆς.

Ἀφοῦ ὁ φίλος του τοῦ ἔδωσε δέκα ἐκεί-
νο, ἤρθε τέλος στὸ ἐνδεκάτο—σὰν νύκτα
γυναικία—μὲ ἕνα σωρὸ δικαιολογίας.

—Κάλλιο ἀργά, παρά ποτέ... φέβρου-
αρίου.

Πῆγαν. Τὸν δοῖχαν. Καταστρεφῆ.
—Ἄν ἐργάσαστε ὡς γῆς, θὰ εἰς ἕνα
πολὺ εὐχαρίστως. Εἴχαμε ἔδω τὸν καλὸν
μὲ ὅλα τὰ ὀνύματα τῶν κοριτσιῶν καὶ τὴν
διευθύνσεις, ἀλλὰ σήμερον τὸν ἐπιστῆναι
γιατὶ δὲν μᾶς γυμνάζονταν πᾶς.

—Ὡστε;

—Ὅτι τὸν ζήτησαν αὐτοί. Σανατορίον.

—Σανατορίον. Τὸν κατὰλογον ὅμως δὲν
εἶχε;

—Τὸν γάλασε!

—Λοιπὸν; Τί γίνεται τώρα;

—Ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος κύριος δὲν τὸν ἀπὶ
πῆσε.

—Γνωρίζω μιὰ φίλη τῆς. Κάθετα ἐξ
κοντά. Θὰ τὴν ρωτήσω καὶ κίνη θὰ σοῦ πῇ
Σανατορίον μετὰ ὅσον ἂν θέλεις.

Σανατορίον μετὰ ὅσον ἂν θέλεις.

—Τί γίνε;

—Ἐλάστε ἀτυχός, κύριε... Ἡ φίλη τῆς
πού καθόταν ὡς γῆς ἔδω κοντά, ἔπος
εἶπα, μετεκόμισε σὲ ἄλλη κατοικία καὶ ἡ
ἐξοικὴ κανεὶς πού ἐπῆγε.

—Τὸ φανταζόμουν! Καὶ τί μπορεῖ νὰ
γίνῃ, τώρα;

—Δυστυχῶς τίποτα. Αὐτοῦμαι πολὺ...
Αὐτὸς ὅμως λυπόταν περισσότερον.

Εἶχε ἀπελπισθῇ τελείως πὸς θὰ τὴν ἐ-
νάβλεπε. Καὶ πῶς μὴ αἰσθάνετο ἡ τύχη
μιὰ μέρα τοῦ τὴν ἔφερε μπροστά του.

Καὶ δὲν γελᾶστικη.

Τὴν εἶδε μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Ἦταν
μονάχη τῆς.

Ἐνῶς αὐτῆς, εἶπε μέσα του, νὰ τὴν πα-
κολοῦθῃ καὶ νὰ μᾶς πού πηγαίνει.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

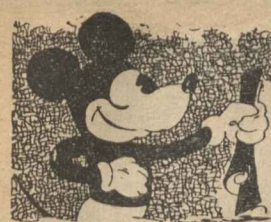
Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἀκολουθῆσε. Μπροστὴ
ἐκείνου στὸ ὁποῖον ἐπείσθηκε αὐτὴ, πῶς τὸ
δικό του. Ὅταν ἔφτασαν ὅμως στὴν γωνίαν
Πανεπιστημίου-Αἰόλου, ὁ πόλιμας ἄρως νὰ
περάσῃ τὸ πρῶτον αὐτοκίνητο καὶ ἔκρινε πρὸς
τὸ δευτέρον νὰ στρεφθῇ. Ὅτι πρῶτον
σαν τ' ἄλλα, πού ἐκινῶνται ἀπὸ τὴν ἑλ-
Πατριῶν.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΙΑ ΠΑ Διασκεδάσεις

(Δύσεις προηγούμενων)

ΜΑΓΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Τρογός — βάρος — ἄρμα — λαγών — αἰών
Τρόπος — Πάρος — ἄρμα — Λάπων — ἄπών.

000

ΠΑΣΙΕΝΤΕΣ

Ἡ Αὐτοκράτειρα

Παίρνετε μιὰ τράπουλα τῶν 32 γαρσιῶν
(πικέτου), τὴν ἀνακατώνετε καὶ κόβετε.
Κοπώντας τὴν τράπουλα στὸ ἄριστερό γέρι
μὲ τὴν ὀχὴ τῶν γαρσιῶν γυρισμένη πρὸς
ἐσάς, παίρνετε ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς τρά-
πουλας τέσσερα γαρσιὰ καὶ τὰ ἐπαλύνετε ἀ-
νοχτὰ σὲ δεξιόντα γαρσιὴν στὸ τραπέζι.

Ἐάν μέσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα γαρσιὰ πού
ἀναδείχονται ἦδη πᾶν στὸ τραπέζι, ὑπό-
γουν δύο ἢ περισσότερα τῆς αὐτῆς τιμῆς (δλ.
ὀχτάρια, ἐστάρια, ντάμες κ.ο.κ.) τὰ συνά-
ζετε βάζοντάς τα ἐπάνω στὸ πρῶτον πρὸς τὰ
ἄριστερά τῆς γαρσιῆς βουῖς τους.

Ἄν ὑποθέσουμε π. γ. πὸς ἐπαλύνετε ἐπᾶ-
νω στὸ τραπέζι ἕναν ὀχτάρ, μιὰ ντάμα, ἕναν
ἄρμα καὶ ἕλλη μίαν ντάμα, παίρνετε τὴν τε-
λευταία αὐτὴ ντάμα καὶ τὴν βάζετε ἐπάνω
στὴν ἄλλη ντάμα πού βόσκειται ἄριστερά
τῆς.

Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν πρώτην σειρὰ τῶν
γαρσιῶν, στρώνετε μιὰ κινουμένη ἔπειτα
σειρὰ ἀπὸ τέσσερα πάλιν γαρσιὰ, ἐπαλύνον-
τάς τὸ ἴδιο πού κάνατε καὶ στὴν πρῶ-
τη, δλ. βάζοντας τὰ γαρσιὰ τῆς ἑξῆς τιμῆς
πού παρουσιάζονται σ' αὐτὴ τὴν σειρὰ ἐπάνω
στὸ βουῖς τους γαρσιὴν πού βόσκειται ἄριστε-
ρότερα. Ποτὲ ὅμως δὲν ποῖται νὰ ἀνέλθῃ
τὸ μέγιστον βουῖον γαρσιῶν πού νὰ τοπο-
θετήσῃ καὶ τὰ τέσσερα γαρσιὰ τῆς σειρῆς.
Ἐάν, ἀφοῦ ἐστρώσατε τὴν νέα σειρὰ καὶ ἐ-
συνάξετε κατόπιν τὰ βουῖα, στὰ ἐπαλύνον-
τα γαρσιὰ τῆς προηγούμενης σειρῆς βό-
σκειται κανένα γαρσιὴν τῆς ἑξῆς τιμῆς καὶ ἔν
τῆς δεύσεως σειρῆς, τότε ποῖται πάλιν νὰ τὸ
πᾶσῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃς πάλιν στὴν βουῖν του.

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἐξακολουθεῖτε νὰ βά-
ζετε ἐπὶ τέσσερα-τέσσερα τὰ γαρσιὰ ἐπάνω
στὴν προηγούμενην σειρὰ ἕως ὅτου ἐξαντλη-
θῇ ὅλη ἡ τράπουλα πού κοπᾶτε στὴν γέρι.

Ὅταν ὅλα τὰ γαρσιὰ ἔγουν τοποθετηθῇ
πᾶς πᾶν στὸ τραπέζι, θὰ συμπληρώσῃτε ὑπο-
στάς τις τέσσερις σειρὰς στὴν δεξιὰ. Τότε
τὰ μαζεύετε ὅλα στιβούλα πρὸς στιβούλα
προσέγοντας νὰ βάζετε τὴν τελευταία στι-
βούλα, δλ. τὴν τέταρτην πρὸς τὰ δεξιά, ἐπᾶ-
νω στὴν τρίτην στιβούλα, ἔπειτα τὴν τρίτην
ἐπάνω στὴν δευτέραν καὶ τέλος τὴν δευτέραν
ἐπάνω στὴν πρώτην.

Παίρνοντας πάλιν ὅλα τὰ γαρσιὰ στὸ γέρι,
γυρίζετε πᾶς αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ τὰ ἀντανα-
στήτε καὶ νὰ τὰ κόβετε, ἐξακολουθεῖτε νὰ τὰ το-
ποθετῆτε ὅπως τὴν πρώτην φορὰ σὲ σειρὰ ἐ-
πείσας γαρσιῶν καὶ μαζεύοντας πάντα ἐ-
πάνω στὸ ἄριστερότερον γαρσιὴν τὰ βουῖα τῶν
πού παρουσιάζονται μετὰ τὸ πρῶτον γάρ-
σιον καὶ καὶ αὐτὰ πού βγαίνουν ἀπὸ κάτω
τους.

Ὅταν καὶ τὰ 4 γαρσιὰ μιᾶς σειρᾶς—ἑν-
νῶν, τὰ βγῇ στὴν ἀνω.

Ἡ πασιέντια τελειώνει ὅταν ὅλα τὰ γαρ-
σιὰ βουῖν ἔσιν στὴν ἀνω, δλ. ὅταν ὅλα πα-
ρουσιάζονται ἀνὰ τέσσερα σὲ μιὰ καὶ τὴν
αὐτὴν κινῶν.

Ἡ πασιέντια αὐτὴ βαστᾷ συνήθως πολλὴν
ὥραν, καὶ αὐτὴν ἀπελπισθῇ γρήγορα ὅταν
βλέπετε πὸς δὲν τελειώνει στὰ πρῶτα ἀμέ-
σως στοιχίσματα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπι-
τυγχάνει, εἶναι ὅμως καὶ φορὰς πού ἔνα ἀνυ-
ποταχτὸ γαρσιὴν σὲ ἀναπείσει ὅλα τὰ σχέδια.

Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο τῆς μεγάλης δια-
κρίσεως τῆς πασιέντιας αὐτῆς ὀνομάσθηκε
«Αὐτοκράτειρα». Τὴν ἔκρινε, λένε, ἡ αὐτο-
κράτειρα Ἰωσήφισσα, ὅσα διδάσκει πασιέντια
νὰ Μεγάλῳ Ναπολέοντι νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ
τὴν ἐκστρατεία τῆς Ρωσίας.

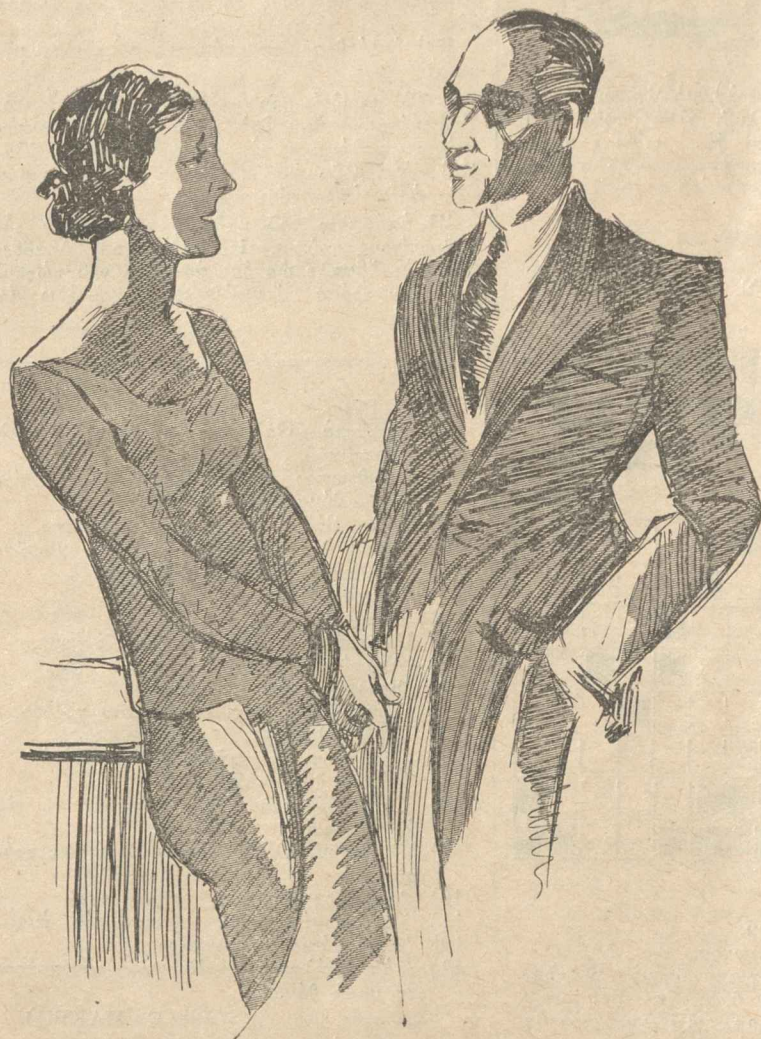
ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ
ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΤΑΙ
ΣΤΗΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΑ»
ΤΟ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Είνε το παθητικώτερο,
το συναρπαστικώτερο,
το γοητευτικώτερο,
το πιό καλογραμμένο
έργο της εποχής μας.
Η δημοσίευσίς του θα ά-
φήση εποχήν.

30. (Συνέχεια και τέλος)
ΚΑΙ τώρα, επανέλαβε ο Νίκος, για να προχωρήσουμε στην όμιλία μας, πρέ-
πει να μ' ακούσης με αταραξία και
να μ' απαντήσεις με ειλικρίνεια. Σύμφωνα:
—Προχωρήσετε.
—Θέλω να μού πής, Βάσο, αλλά χωρίς να
διαστής... σκέψου λίγο κι' έπειτα να μ' απαν-
τήσεις, αγαπάς την Λίτσα;

Ο Βάσος τον παρατήρησε με κατάπλη-

Ο Νίκος διηγείτο στη Λίτσα όλες της ενέργειές του.

ΕΤΙ

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ζη. Ένας ξένος άνθρωπος είχε την τόλμη να
του απευθύνει τέτοια ερώτηση για την δική
του γυναίκα.
—Κύριε Νίκο, του είπε με μεγάλη δυσφο-
ρία, τί ερώτησις είναι αυτή που μου κάνετε;
—Συγνώρετέ με, Βάσο, αλλά σε θεομάνω
πώς σε ρωτώ σαν φίλος, σαν άνθρωπος που
ένδιαφερόσασα για σένα.

—Μά βέβαια την αγαπώ. Αν δεν την ά-
γαπούσα δε θα την έπαιονα.

—Αυτό που λες δεν είναι απόδειξις. Έ-
γώ σε ρωτώ, την αγαπάς τώρα;

—Κύριε Νίκο, πείτε μου σάς παρακαλώ
τί έχετε να μού πής. Όσο ψυχραιμώ και
νάμαι, αυτά που ακούω...

—Θα τ'α μάθης έλα, Βάσο, και άμέσως
μάλιστα. Άλλά σε παρακαλώ, απαντήσε μου
σ' αυτό που σε ρωτώ.

—Θα τ'α μάθω έλα; Έγώ γαρ, λοιπόν,
γεγονότα που δεν τ'α ξέρω. Μήπως η Λίτσα...;

—Πάλι διέλεσαι.

—Εμπρός, λοιπόν, τί θέλετε; Αν την
αγαπώ; Σας είπα πως την αγαπώ.

—Την αγαπάς σαν σύζυγο.

—Κύριε Νίκο, τ'α λόγια σας θα μ'ε θυμώ-
σουν. Τί θα πη σαν σύζυγος; Μήπως ο σύζυ-
γος δεν αγαπά την γυναίκα του;

—Να σου πώ, φίλε μου. Έγώ γαρ ή συζυ-
γική αγάπη, μια αγάπη ιδιόμορφη, αρμονική
και ολιγαρκής. Έγώ γαρ και ο έρωας ο συζυ-
γικός, που ο σύζυγος εξακολουθεί για την
γυναίκα του νάναι ένας έμπληθης έρωστής.

Έγώ σε ρωτώ σε ποιά από της κατηγορίες
θέλεις να κατατάξεις τον έαυτό σου. Λίσθα-
νσαι δηλαδή για την
Λίτσα έρωτα;

—Μά υποθέτω αυτό
που αισθάνομαι είναι
βέβαια ο έρωας.

—Θα τ'α βρούμε ά-
μέσως. Αν τυχόν έ-
χανες την Λίτσα τί θα
κανες;

—Ο Βάσος άνασχηώ-
θηκε από τ'α καθίσμα-
τό του και κύτταξε τον
Νίκο με τ'α βλέμμα
ώρμητο.

—Τί θέλετε τέλος
πάντων να πής; Τί
λόγια είναι αυτά;
Πώς τομάζε σ' ένα
σύζυγο ν' απευθύνετε
τέτοιες ερωτήσεις;

—Ο Νίκος έμεινε για
λίγο σιωπηλός κι' ο
Βάσος έανακάθισε προ-
σπαθώντας να κατευ-
νάσει μόνος του την
δογή που άρχισε να
τον κυριεύει. Άμέσως
δέ σαν να μετάνιωσε
για τον τρόπο του, έ-
πανέλαβε σε τόνο ή-
πιότερο:

—Την αγαπώ φυσί-
κά και άσού την πήρα
υ' έρωτα... Νά την
γάρω... Γιατί να την
γάρω; Περίωμε τόσο
ήσυχα... Έκείνη δέ
μούδωσε να καταλάβω
τίποτε.

—Είμαι βέβαιος πως
κι' εκείνη σ' αγαπά;

—Μά... τ'α πιστεύω.
Δέ με δισσώεστησε
ποτέ.

—Άκουσε, λοιπόν
και πιστέψε πως θα

σου πώ έλη την αλήθεια. Ούτε η Λίτσα σ' έ
γαπώ, ούτε και σ' την αγαπά. Ο έρωας
είναι ένας συνθησμένος δαίμονς που δι-
έγει καμιά σέση με τον έρωτα. Αυτό που
σύ πέρασες για έρωτα πείν την πάλη, ήτοι
ένα μικρό και αδύνατο αίσθημα, έτοιμο να
σβύσει στην πρώτη αντίθετη πνοή. Ο έρωας
είναι μια συμφορά που σου έδωκε να α-
ποδομήσεις. Τ'α δικό σου αίσθημα θέλω να
την ικανοποιήσ' και σε όποιονδήποτε
έλλη γυναίκα, που θα σου άρεσε καθώς η Λί-
τσα. Έσύ γαρ έλεσες για την ζωή σου ή
σύντροφον... Αν ο σύντροφος αυτός ήταν η
Λίτσα και καμιά άλλη γυναίκα, τότε τ'α
αίσθημά σου θα πλησίαζε τον έρωτα. Όσοι
ποτε αυτά είναι θεωρίες. Η πραγματικότητα
είναι ότι η Λίτσα δεν σ' αγαπά και θέλει να
γυρίσεις.

—Ο Βάσος τον παρατήρησε σιωπηλός, κι
να μην εύχασκε την δύναμη ν' απαντήσει
Έπί τέλους είπε:

—Σας τώπε η ίδια;

—Η ίδια.

—Και γιατί τ'α ζητά αυτό;

—Μονάχα γι' αυτό. Βρίσκει πως δέ
ένώνει η αγάπη, και ότι μπορεί ο καθέ-
νας να ζητήσει άλλο τον σύντροφο που τ'α
ταυτίζει.

—Αυτό είναι άπιστευτο. Δεν πέρασε πο-
τέ από τ'ο νού μου, πως η Λίτσα ήταν διστακ-
μένη από τον γάμο μας.

—Αυτό ήσαν τ'α λόγος σου. Δεν την πώ-
σεες ποτέ. Έβλεπες μόνο την έπιστάμη
και όχι στο βάθος της ψυχής της. Η Λί-
τσα γαρ κακίτερα πο-
τέ, έσύ, δεν τον κατάλαβε.

—Και γιατί δέ μω τ'α είπες μόνη της;

—Θα τ'α μάθης κι' αυτό σε λίγο.

—Έγώ την ιδέα πως τώρα που μω έ-
νατε αυτή την αποκάλυψη, θα κατορθώ-
ναι την μεταπείσω. Θα τ'α ζητήσω να έ-
ρθει και εμείς βέβαιος...

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

—Ο Νίκος τον σταμάτησε με μια χειρο-
νιά.

—Είνας άργά, του είπε. Δεν υπάρχει
καμιά να νά διορθωθεί τ'ο κακό.

ΑΓΑΠΟΥΝ

ΑΘΗΝΑΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—Τ'ο κακό; Ποιό κακό;
—Η Λίτσα, Βάσο, δεν έχει πιά δικαίωμα
να γυρίσει κοντά σου.
—Γιατί;
—Γιατί σ' άπάτησε.
—Ο Βάσος έσχυψε τ'ο κεφάλι και για πολλή
ώρα έμεινε βουβός.
—Έπειτα σήκωσε τ'α μάτια και κύτταξε
τον Νίκο.
—Μά, έσείς, του είπε, τί άνομοδιότητα έ-
χετε στην ύπόθεση αυτή;
—Θα σου τ'α εξηγήσω έλα. Άκουσε...
Και άρχισε να του διηγείται με ειλικρί-
νεια έλη την ιστορία της Λίτσας.

Είχε πλησίασει τ'ο μεσημέρι όταν ο Νίκος
τέλειωσε την αφήγησή του.

—Ο Βάσος τ'α είχε μάθει έλα. "Ότι η Λίτσα
είχε άμαρτήσει πρό τ'ο γάμου της με τον
Άλικο, και ότι κατόπιν, ύποκύπτουσα στον
έγκληματικό έκδισμό τ'ο έραστού της, έα-
κολούθησε και μετά τον γάμο, ν' άμαρτάνη
στην συζυγική πίστη, όχι από κακοήθειαν
αλλά από άγνοια.

—Βλέπεις, λοιπόν, εξακολουθώ ο Νίκος,
πως και να θέλεις να την συγχωρήσεις, δεν
είναι πιά δυνατό. Είμαι ένας τίμιος άνθρωπος
έχεις ένα έπαγγελμα ήθικό που απαιτεί κοι-
νωνική αξιοπρέπεια και δέ σου επιτρέπεται

να έχεις γυναίκα που φέρθηκε μ' αυτό τον
τρόπο στον άντρα της. Έπειτα—κι' αυτό εί-
ναι τ'ο σπουδαιότερο—δεν σ' αγαπά, καθώς δέ
πιστεύω, δεν την αγαπάς και σύ.

—Έπειτα άπ' αυτά που έμαθα..., είπε ο
Βάσος μελαγχολικά.

—Βέβαια δεν την αγαπάς. Έσύ θα έρ-
θης την γυναίκα που σου ταίριαζε και μ' αυτή
θα συνεννοήθης και θα ζήσης ήσυχος. Η Λί-
τσα δεν είναι για σένα. Δέ μπορεί κάθε άνθ-
ρωπος ν' ανακατευτεί διαρκώς με την φωτιά.

—Και τώρα, τί θα γίνης; ρώτησε ο Βάσος.

—Θα χωρίσεις. Δέ μένει άλλη λύσις πα-
ρά τ'ο διαζύγιο. Μή φέρης δυσκολίες γιατί
δεν είναι σωστό για σένα. Και τ'ο σκάνδαλο
άν γίνης γνωστό θα σε βλάψη, και καθώς εί-
δες, η Λίτσα δεν είναι άξια για τιμωρία. Ο,τι
έκανε πώκανε από την καταδρομή της τό-
γης. Έγώ τώρα άμέσως θα είδοποιήσω τον
δικηγόρο μου. Κάμια και σύ τ'ο ίδιο, για ν' ά-
ποφύγεις τον θόρυβο.

—Ο Βάσος, όταν έμεινε μόνος, δέ μπορού-
σε ακόμα να πιστέψη σε μια μεταβολή τ'ο
βίου του τόσο μεγάλη και τόσο ζαφυική.

Είχε όμως τον χαρακτήρα που είχε δια-
γνώσει ο Νίκος.

Άφ'ού βρέθηκε στην θέση αυτή, προσπά-
θηκε άμέσως να βρῇ την παρηγοριά, και έ-
σως να μην άργησε, γιατί από την περιπέ-
τεια αυτή είχε πληγωθεί λίγο η φιλοτιμία

του, πολύ λιγότερο όμως η καρδιά του.

Της φιλοτιμίας την πληγή θά την έπου-
λωνε και θά την έδυνε τ'ο διαζύγιο.

Της καρδιάς του ήσαν τόσο έλαφρά ώς
έπολύώθηκε γρήγορα και πάλιν ακόμα τ'ο έ-
πιτροπή ο νόμος να κάμει δεύτερο γάμο.

—Ο Νίκος πήγε, κατ' εύθειαν, στον Παύλο,
τον δικηγόρο του.

Του εξήγησε την ύπόθεση και τ'ο άνε-
θεσε τ'ο διαζύγιο.

—Έπειτα γύρισε στο σπίτι και διηγήθηκε
στην Λίτσα όλες της ενέργειές του.

—Η Λίτσα δεν μπόρεσε να κρύψη την χαρά
της.

—Τώρα πιά τ'α μυστήρια είχαν λυθῇ και δεν
είχε κανένα λόγο να προσποιείται.

—Άκουσε τον έαυτό της έλεύθερο κι' έδειξε
όλο της τον ένθουσιασμό για τ'ο τέλος που
είχε η θλιβερή αυτή προίπετεια της ζωής
της.

—Τον Άλικο ανέλαβε να τον ιδῇ ο δικηγό-
ρος και να τ'ο αναγγείλῃ ότι η Λίτσα και ο
Νίκος τ'ο δίνουν συχώρεση για τ'ο έγκλημα
που άκανε και από φιλανθρωπία δεν τον κα-
ταγγέλλουν.

Είς τ'ο μεταξύ ο γιατρός προσπαθούσε με
κάθε διαστικό μέσο να επιταχύνῃ την θερα-
πεία της Λίτσας.

—Τώρα πιά θάμεινε για πάντα κοντά στον
Νίκο, κι' έσπευε να γίνῃ γρήγορα η θερα-
πεία της για να φύγουν σε μακρινό ταξίδι.

—Πώς τ' άνωρετοπολούσε η Λίτσα τ'ο ταξίδι
αυτό;

—Έλεύθερη τώρα, ήσυχη από κάθε περικο-
πιά, ένοιωσε τῇ θαλπωρῇ της αγάπης γύρω
της, κι' έβλεπε τ'α άόρμητα όνειρα που την
νανούριζαν στά περασμένα χρόνια, να παί-
νουν την γλυκερά μορφή της πραγματικότη-
τος.

—Ο Νίκος, όταν έμεινε μόνος, δέ μπορού-
σε ακόμα να πιστέψη σε μια μεταβολή τ'ο
βίου του τόσο μεγάλη και τόσο ζαφυική.

Είχε όμως τον χαρακτήρα που είχε δια-
γνώσει ο Νίκος.

Άφ'ού βρέθηκε στην θέση αυτή, προσπά-
θηκε άμέσως να βρῇ την παρηγοριά, και έ-
σως να μην άργησε, γιατί από την περιπέ-
τεια αυτή είχε πληγωθεί λίγο η φιλοτιμία

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ
ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΤΑΙ
ΣΤΗΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΑ»
ΤΟ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Είνε το παθητικώτερο,
το συναρπαστικώτερο
το γοητευτικώτερο,
το πιό καλογραμμένο
έργο της εποχής μας.
Η δημοσίευσίς του θα ά-
φήση εποχήν.

δυνατό άρχίζω να σκέπτομαι κάτι άλλο. "Ότι
για έναν άληθινά έρωτευμένο ο γάμος δεν
είναι πάντοτε σκλαδιά. Είναι μια μεγάλη ά-
σφάλεια, για νάχη κανείς
τ'ο πρόσωπο που αγαπά
παντοτεινά κοντά του.
Με τον γάμο τ'ο χαίρεται
αίώνια.

—Ωστε... ρώτησε ο
Άνδρέας.

—Ο Νίκος κύτταξε την
Λίτσα που τ'α μάτια της
εργαζόμην από ευ-
τυχία και είπες με χαμέ-
γλα:

—Ποιός έσθεις!...

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Ιστορίες Έσφυλλίδων ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Η κοιήτρια της μετανοίας.

Η γυναίκα που έχασε έναν θρόνο... από την Ξυπνάδα της. — Ο έρωτας του Θεοφίλου και το τροπάριο που την έδωσε.

Την Μεγάλη Τρίτη μαζί με την πένθυμη γιορτή της κατάνυξης του Θεανθρώπου καθιερώθηκε από την Εκκλησία και η γιορτή της Κασσιανής. Την ημέρα αυτή στον μεγάλο έσπερινό ψάλλεται το εידόμιον εις πόρνην, το τροπάριο δηλαδή που η όνομαστή της Κασσιανής γυναίκα συνέθεσε για την μετανοία της αμαρτωλής γυναίκας που έπασχε φει συντετριμμένη στην πίστη του Χριστού.

Το τροπάριο της Κασσιανής είναι ένα τραγούδι, απλό και ύμνηλο μαζί, ποίημα που χωρίς ναχη μεγάλη και εκπληκτική έμπνευση, ωστόσο δίνει από σπάνιο καλμό και μοναδική συγκίνηση.

Κάπου, σ' ένα σημείο παρουσιάζεται ακόμα και κάπως ασυνήθιστο, σαν ένα ξένο χέρι να χη παρεμβάλει μερικούς στίχους σ' αυτό. Ας πούμε γι' αυτή την μικρή ανωμαλία του έχει πλεονέκτημα και η περίφημη παράδοση ενός ιστορικού αυτοκρατορικού έρωτα...

Αλλά ποια ήταν λοιπόν η τραγική αυτή ποιήτρια με την θετική πίστη και την αγνή λυρική και θρησκευτική διάθεση που συνέθεσε το εידόμιον εις πόρνην;

Η παράδοση λέει και είναι εξακριβωμένο πως η συγγραφέας του ήταν μια καλόγερα δμορφη, εύλαβης, ευσεβής και λογία, που η σχολείτο με την ποίηση. Έζησε την εποχή που τον θρόνο του Βυζαντίου κατείχαν ο Θεόφιλος και έπειτα απ' αυτόν ο Μιχαήλ ο Γ', δηλαδή από τα 829 έως τα 867 μ. Χ. Λεγόταν Κασσιανή και κατ' άλλους Κασσία ή Ελκασία και είχε εξαιρετική μόρφωση. Ήταν η πιο μορφωμένη γυναίκα του καιρού της και η μεγαλύτερη ποιήτρια που παρουσιάστηκε στο Βυζάντιο μέσα σε έντεκα ολόκληρους αιώνες!

Υπολογίζουν πως γεννήθηκε στα 810 μ.Χ., πιθανότατα στην Κωνσταντινούπολη, όπου και πέθανε.

Εκείνο που έκανε περίφημη την Κασσιανή ήταν το έποςόδιό της με τον αυτοκράτορα Θεόφιλο. Απ' αυτό φάνηκε πως ο Θεόφιλος την είχε έρωτευει, μα και πως η γυναίκα αυτή ήταν εξαιρετικά ξύπνια.

Είναι σ' όλους σχεδόν γνωστή η ιστορία που η παράδοση την έφερε ως έμας τόσο ξωφύλο με τα φτερά της μέσα από το πέλασμα 1102 ακριβώς χρόνων...

Ας την ξαναδιαηγήσουμε σύντομα κ' ως ξαναφύγουμε φεγγαλιά στην μνήμη μας της ενδιαιρούμενης σκηνής που ξετυλίχθηκαν τότε. Βρισκόμαστε στο έτος 880 μ. Χ. Η μητέρα του αυτοκράτορος Εδφροσύνη θέλησε να τον παντρεύει. Εκείνος δέχτηκε, αλλά με την συναισθητική να διαλέξει ο ίδιος την συντρόφισσα της ζωής του ανάμεσα στα πιο όμορφα και στα ξυπνότερα κορίτσια της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Η Εδφροσύνη τότε εφρόντισε και συνεκέντρωσε στην προτίευσή της δώδεκα ώραια τα παιδιά που έζησαν μέσα από όλα τα μέρη της απέραντης χώρας. Μια απ' αυτές ήταν κ' η Κασσιανή, όπως και άλλη μια η Θεοδώρα από την Παφλαγονία.

Έγινε λοιπόν στα ανάκτορα μια μεγαλοπρεπής όρση. Στ' έτος πελώριες στοές με τις δόλυνες διακοσμήσεις και την βαρύν επιπλώση, μέσα στην λάμψη των πολυελαίων και στον μυθώδη πλούτο, μαζεύθηκαν γύρω από τον αυτοκράτορα και την μητέρα του οι μεγιστάνες της αλής και τα δώδεκα εκλεκτά κορίτσια. Όλα δειχόνταν πρόσχαρα και ζωντανά, μα μέσα στην ψυχική τους έννοια την φαιμερική αγωνία της αναμονής. Περιμέναν την μεγάλη στιγμή η «περικαλλής» εκείνης ύποψης και αυτοκράτειρας.

Ποιά άραγε θα διάλεξε ο Θεόφιλος; Η Εδφροσύνη τότε έδωσε στον γιό της ένα χρυσό μήλο για να το προσφέρει στην εκλεκτή του γούστου του. Αυτή που θα το δε-

χόταν από το χέρι του θα σήμαινε πως θα χη κ' όλες εκλεγεί για να γίνει συντρόφισσα του Θεοφίλου κ' αυτοκράτειρα του Βυζαντίου. Η καρδιάς των κοριτσιών σπαραγούσαν από λαχτάρα. Περιμέναν δουδές και αμύλητες την μοίρα τους ευτυχία...

Ο Θεόφιλος εξέτασε μια προς μια της ύποψης. Έγινε και στην ώρα Κασσιανή και θέλησε να δοκιμάσει το πνεύμα της: — Ός άρα εκ γυναίκας έρητη τα φαύλα, της είπε.

Δηλαδή πως από την γυναίκα δγίκαν όλα τα κακά. Κι' έννοους την Εύα, την πρώτη-πρώτη γυναίκα, που έκανε το προπατορικό αμαρτήμα.

Η Κασσιανή τότε του απάντησε με περηφάνεια:

— Και διά γυναίκας ηγαίει τα κρείττω!

Η Κασσιανή.

Δηλαδή πως και από την γυναίκα ηγαίουν τα πιο κακά. Και μ' αυτό έννοους πως και η Παναγία ήταν γυναίκα κ' όμως απ' αυτήν προήλθε το μεγαλύτερο καλό στον κόσμο, ο θεάνθρωπος Χριστός.

Η απάντησή ήταν ξύπνια, κατάλληλη, ειπωμένη με έτοιμότητα. Έπειραξε όμως τον Θεόφιλο, ο οποίος την προσέλασε και αφού εξέτασε κ' ένα-δυό άλλες, έδωσε τέλος το μήλο στην Θεοδώρα, που έγινε άμεσως γυναίκα του και αυτοκράτειρα του Βυζαντίου.

Έτσι η Κασσιανή έχασε τον θρόνο, όχι δέβαινα γιατί δεν ήταν όμορφη, αλλά γιατί ήταν... πολύ ξύπνια! Τότε όμως, όπως αναφέρει η παράδοση, η ευσεβής κόρη έσκέφθηκε:

«Αφού δεν ήταν τυχερό να γίνει βασίλισσα του πρόκοιμου αυτού κόσμου, θα γίνω της αιώνιας βασίλειας του Χριστού!».

Και έγινε. Πήγε και ντύθηκε το μοναχικό σχήμα και ίδρυσε κοντά στην Κωνσταντινούπολη ένα μοναστήρι που ήταν γνωστό ύστερα με το όνομα: «Τα Κασσας». Κλείστηκε εκεί και πέρασε όλη την ζωή της μέσα σ' ένα μοναχικό απομόνωση.

Στο μοναστήρι αυτό έγραψε όλα τα ποιήματά της, από τα οποία μερικά έμνη, τροπάρια και δυό-τρία επαγράμματα διασώθηκαν ως σήμερα. «Ανάμεσα σ' άλλα διασώθηκε και το περίφημο τροπάριο της αμαρτωλής γυναίκας που μετανόησε.

Όταν μια μέρα μελαγχολική που η Κασ-

σιανή έμπνευστηκε και κάθισε να αποδώσει την συγκινητική εικόνα της μετανόησης σε μαρτυρή. Έγραψε λοιπόν:

«Κύριε, η έν πολλές αμαρτίας περιούσα γυνή την Σήν αιδωμένη θέτησε μυστικό ανάλαβουσα τάξιν, δούραμένη μυστικά Σοι πρό του ένταρσιου κομίζε. Όμοι! λέγουσα, ότι νύξ μοι υπάσχει, οίστος άκαλασίας, ζωφώδης τε και άσέλγος, έρε της αμαρτίας. Δέξου μου τας πηγας των δακρύων, ο νεφέλας διεξάγων της θαλάσσης το ύδωρ. Κάμφητι μου πρός τους σιναγμούς της καρδιάς, ο κλίνας τους σήνους τη άφάτη Σου κενόσει. Καταμάρτη τους άχρόνους Σου πόδας, άποσώμω τους δέ πάλη τοις της κεφαλής μου βυστρύχους...».

Όταν έφτασε στο σημείο αυτό, λέγα παράδοσις, άξαφνα η Κασσιανή έσταμάτη. «Ακουσε κρότον από δίπλατα έξω από το κελλί της... Τά δίπλατα φανόνταν άνθρωποι. Αλλά στο μοναστήρι της πως μπορούσε να μη άνθρωπος; Μόνο τον αυτοκράτορα δεν μπορούσε κανένας να έμποδισή. Άλλος άνδρας δεν είχε το δικαίωμα να εισέλθω στο άδυτα εκείνα, ετά Κασσας...».

Κι' έτρεξε η Κασσιανή να κρυφτεί. Πράγματι ήταν ο αυτοκράτορας, ο ίδιος Θεόφιλος που πήγαινε να την έβρη. Την άρπυσε; Σ' αυτό άποδίδει η παράδοσις την παράξενη εκείνη έπίσκεψη του στο έρημη-ριο της Κασσιανής.

Μπήκε στο κελλί, μα δεν την βρήκε. Είδε μόνο το χειρόγραφο που έμενε πάνω στο τραπέζι της. Ο Θεόφιλος το διάβασε κ' ένωτα πήρε την πένα και έπρόσθεσε άσχετα προς την τελευταία έννοια του μυστελειωμένου ποιήματος, αυτή την φράση:

«Όν έν τη Παραδείσφ Εύα το δεινόν κρότον τοις ώσιν ήχηθείσα, τη φόβφ έκρήθη. Δηλαδή ότι το δεινόν που ο άνδρας μπησε στον Παράδεισο, η Εύα άκουσε τον κρότον των θυμάτων του κ' έκρηκτε απ' τον φόβο. Έτσι ο Θεόφιλος της θύμισε πάλι το προπατορικό αμαρτήμα ένφ ταυτοχρόνως η πείραζε που κούφτηκε μόλις άκουσε τα ήματα του.

Σάν έφυγε ο Θεόφιλος, χωρίς να παρουσιασθή καν εκείνη για την όποιαν είχαν έρθει, γέμισε πάλι η Κασσιανή και μ' εκπλήξη η διάβασε τους στίχους που πρόσθεσε στο ποίημά της ο αυτοκράτορας. Στενοχωρήθηκε, μα δεν τους έσβισε. Τους άφισε κ' αυτούς άπο μέσα και πρόσθεσε το τέλος του ειδωμένου: «Αμαρτιών μου τά πλήθη και κρημάτων άδύσους τις έβηχάσθ, ψυχώσαστα Σοι τη μου; Μη με την σην δούλη παρίδης! άμείρητον έχων το έλεος».

Έτσι η παράδοσις έξηγεί το κάπως ασυνήθιστο του τροπαρίου. Και πράγματι η ιστορία της αγάπης του Θεοφίλου δίνει μια τόσο γλαυκά νότα στην αίσθησή ζωή και στην πνευματική δημιουργία της Κασσιανής!

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ζωή στον ΟΤΙΒΟ ΟΥΖΚΟΥΝΤΟΥΝ ΠΑΟΛΙΝΟ

Ο περίφημος Ισπανός πυγμάχος.

Από άξεστες χωρικές, διάσημες πρωτοπυγμάχους. — Η επιβλητική νίκης του. — Το θεαματικό παίξιμό του.

Ο περίπατος στην οροσύλωση Ζουμάγια και η επίσκεψη του μοναστηριού του Αγίου Λαζάρου στην Ασπείτα, είναι η απαραίτητη εκδρομή των ευτυχισμένων που διαμένουν στην αριστοκρατική λουτρόπολη του Μπιαρριτες.

Οι όδηγοί όμως των αυτοκινήτων φαίνεται πως δεν συμπαθούν τον ρωμαντισμό και τα σπορ και άποφεύγουν να έπισκεφθούν το δυσπρόσιτο, μα θεαματικό τοπίο του μικρού χωριού Ρεζίλ, ανάμεσα σε άσση και άγρους, όπου βρίσκεται το ιστορικό προγονικό σπίτι που γεννήθηκε ο πρωταθλητής της πυγμαχίας Ούζκουντουν Παολίνο.

Κάπου απ' τους πολλούς παραθεριστάς του Μπιαρριτες που δεν ήταν άλλος παρά ένας από τους διασημούς μάνατζερ της πυγμαχίας, αντίκρισε μια μέρα κατά τύχη στον δρόμο του, κοντά στο Ρεζίλ, έναν ξυλοκόπο που έπείσφερε στο χωριό του φορτωμένος ξύλα. Η αθλητική διάπλασις του σώματος του χωριάτη, το ψηλό ανάστημα και τα γαρά μπράτσα που συγκρατούσαν το βαρύ φορτίο, τράβηξαν εύθες την προσοχή και τον θαυμασμό του ξένου.

Στο πρόσωπο του ξυλοκόπου έβρισκε τον άνθρωπο που ζητούσε τόσο καιρό. Ήταν ο άνθρωπος που θα μπορούσε να χρησιμοποιήση και να τον αναδείξει πρωταθλητή. Ο Παολίνο, ο φτωχός ξυλοκόπος, δέχτηκε της προτάσεις του ξένου μάνατζερ και σχεδόν από κείνη την στιγμή έγκαιτέλειψε και το έζαντλητικό του επάγγελμα.

Δεν χρειάστηκαν πολλές μέρες για να εμφανισθή στο «ρίγκ». Μερικές προπονήσεις στο ξενοδοχείο του Μπιαρριτες και άργότερα στο Παρίσι ήσαν αρκετές για να θεαμαδύση στα πρώτα μάτς που έδωσε.

Από ένας απλός ξυλοκόπος, σε λίγο χρονικό διάστημα καθάρωσε ν' αναδειχθή πρωταθλητής της Ευρώπης και να διεκδικήση τον τίτλο του πρωτοπυγμάχου του κόσμου.

Ο Ούζκουντουν Παολίνο είναι ένας απ' τους λίγους αθλητικούς άστέρους που έγνώρισε ο κόσμος στην τελευταία δεκαετία της αθλητικής περιόδου.

Έρθε στο σημείο να διεκδικήση και τον τίτλο του παγκοσμίου πρωταθλητή, δυστυχώς όμως άπέτυχε. Άσφαλώς θα εκέριζε και τον επίηλο αυτόν τίτλο αν είχε την ευνοια των κοριτών, οι όποιοι φάνηκαν πολύ εκληροί στον πρώην ταπεινό ξυλοκόπο. Στ' έτος της αθλητικής του σταδίου άδικήθηκε και περιφρονήθηκε όσο κανείς άλλος αθλητής.

Αυτός όμως δεν άπογοητεύθηκε, δεν έχασε το ήθικό του, δεν έλάμβανε απ' έμψ της άποδοκιμασίας των θεατών και της ειρωνείας των συναδέλφων του, αλλά με έπιμονή απέδωσε στην εξέλιξη του.

Με το σφιχτοδεμένο σώμα του και την γερή ασφάλεια γροιά του, επέτυχε σ' έν τφ γρόνφ να καταβάλει όλους τους αντίπαλους του και να πάρη σήμερα μια απ' της καλύτερες θέσεις ανάμεσα σ' αυτούς που διεκδικούν τον τίτλο του παγκοσμίου πρωταθλητή.

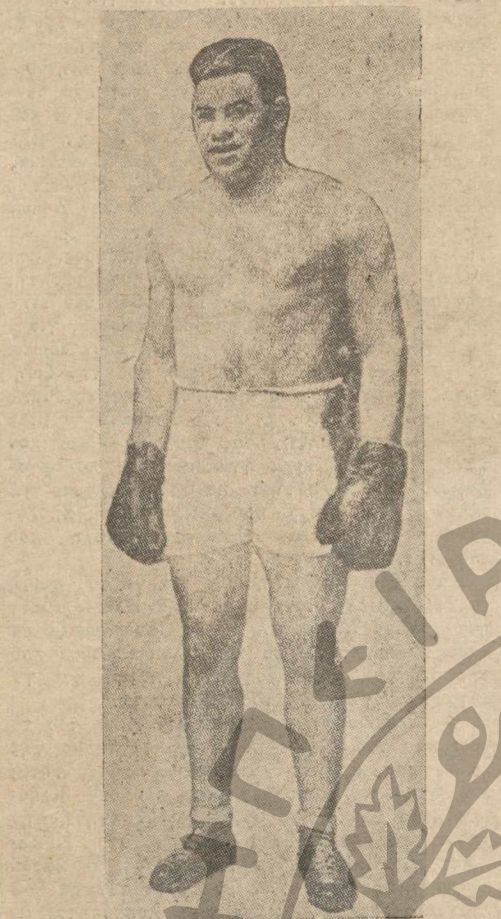
Με την θέλησή του ύπερπήδησε όλα τα έμπόδια και σιγά-σιγά απέκτησε κ' εκείνο που λατρεύουν περισσότερο κ' απ' της νίκης του, την συμπάθεια, την αγάπη του κοινού.

Με το θεαματικό παίξιμό του και με την συμπληρωτική φυσιογνωμία του, δημιουργήσε ένα πλήθος θαυμαστών και θαυμαστρών γύρω του. Η δόξα του στην Ισπανία έχει επεκταθεί και αυτόν άκολουθόν τον συμπατριώτη του Ζαϊρόρα, τον περίφημο τερματοφύλακα της Έθνικής Ισπανικής ομάδας. Οι Ισπα-

νοι τον λατρεύουν σαν ήμθεο και περισσότερο απ' όλους οι κάτοικοι του Ρεζίλ, επειδή έκαμε το όνομα του χωριού αυτού γνωστό σ' όλο τον κόσμο με την γροιά του.

Όταν φάνηκε για πρώτη φορά στο αθλητικό στερέωμα, κατέπληξε, άνεστάωσε τους αθλητικούς κύκλους. Η επιβλητικής εξωτερικές νίκης του, όλες σχεδόν με άνέκ-άουτ στον πρώτο ή στον δεύτερο γύρο, έπροκάλεσαν τον θαυμασμό των φιλάθλων. Ο παγκόσμιος αθλητικός τύπος έδημοσίευσε με κτυπητούς τίτλους έπαινους για τα κατορθώματα του νεοεμφανισθέντος πυγμαχικού άστέρος και συγκεκριμένα:

«Ένας ξυλοκόπος από την Ισπανία που

Ο Ούζκουντουν Παολίνο.

διεκδικεί τον παγκόσμιο τίτλο του πρωτοπυγμάχου».

Αγωνίζεται με ειδικό σύστημα που έφινε να εφάρμοζε μόνον αυτός. Βρίσκεται κατά την διάρκεια του μάτς, σε άέννο κίνηση. Είναι άνυπόμονος, ταχώς στη κίνησή του και τρυφερός στις λυσιπάλεις επιθέσεις του.

Στά μάτς που δίνει ποσάλλει το ένδιαιρόν, την αγωνία και τον ενθουσιασμό του κοινού. Παίξει με ζωή, με ήθος, με πεποίθηση πως θα νικήση, δεν λογαριάζει τον κίνδυνο, είναι άποφασιστικός.

Έχει στο ένεργητικό του περισσότερα από 150 μάτς. Αντιμέτωπος και νίκησε τους περισσότερους γνωστούς πρωταθλητές, εκτός του Ντάμπεϊ και του Τούννεϊ. Με τον τελευταίο επρόκειτο να συναντηθή στην Ν. Υόρκη για το παγκόσμιο πρωτάθλημα. Τό μάτς αυτό έματαιώθη κατόπιν της ρητής άποφάσεως του Τούννεϊ όπως παρατηρήθ άστικα απ' τον τίτλο του και την πυγμα-

χίαν.

Τα σπουδαιότερα μάτς του Παολίνο διεξήχθησαν στην Αμερική. Τον Οκτώβριο του 1927 νίκησε στο Σικάγο με άνέκ-άουτ στον πρώτο γύρο, τον Αμερικανό Ο Κράτν. Η νίκη του αυτή, η τόσο προκλητική, έανάγκασε τους κορυφαίους Αμερικανούς πυγμάχους να φιλοτιμηθούν και να διοργανώσουν πολλά μάτς για να άποσάσουν μια νίκη απ' τον φοβερό Ευρωπαίο πρωταθλητή.

Στο δεύτερο μάτς που έδωσε στο Σκουαίρ Γκάραντεν, νίκησε και πάλι με άνέκ-άουτ στον πρώτο γύρο τον πρωταθλητή Ντά-Κίς και άργότερα τον Πολ Μπέρλεμπαχ.

Η μεγαλύτερή του έπιτυχία στην Αμερική ήταν η νίκη του κατά του Αργεντινού πρωτοπυγμάχου Λουί Φέρμπο.

Μετά την θριαμβευτική νίκη του κατά του Όμερ Σμιθ, στ' έτος 26 Φεβρουαρίου του 1928 νίκησε στην Ν. Υόρκη τον τρυφερό Χάινσεν. Ο ήττηθείς απ' τον Παολίνο είχε πρώτα τον τίτλο του πρωτοπυγμάχου του Μίτσιγκαν με 120 μάτς, είχε δέ νικήσει και τον δολοφονηθέντα στο Παρίσι μαύρον πρωτοπυγμάχο Μπάτλεϊχ Σίκι.

Το 1929 στην αίθουσα Μάδσον Σκουαίρ της Ν. Υόρκης ο Παολίνο θριαμβεύσε έναντιον του διασημού πυγμάχου Κρίστνερ. Τον έξανάγκασε να άποχωρήση απ' τον άγώνα στον έβδομο γύρο.

Πέρσι αν και νίκησε στο Παρίσι τον πρωταθλητή της Γαλλίας, ήττήθηκε στην Βαρκελώνα απ' τον Ιταλό Πρίμο Καρβέρα στα σημεία και απ' τον περίφημο Αμερικανό Τζακ Σάφρεϊν.

Προσεχώς θα αντιμετώπιση τον τώες πρωτοπυγμάχο του κόσμου Τζακ Ντέμπσι και αν τον νικήση θα αντιμετώπιση ύστερα τον Γερμανό πρωτοπυγμάχο Μάξ Σμέλιγκ για να άποσάση το πρωτάθλημα.

Ο Ούζκουντουν Παολίνο από τότε που έφθασε στο ζενίθ της δόξης, έγινε άγνωστός. Τό σπορ που έχει την μαγική άδυναμη να μεταβάλλει όλα τα ήθη των σπουδαίων εκείνων πρωταθλητών που προέρχονται απ' της λαϊκής τάξης, παρέσχε και μεταμόρφωσε και τον Ισπανό πυγμάχο.

Ο άξεστος, ο βουνήσιος, ο χωριάτης του Ρεζίλ, αντικατέστησε τον εργατικό ξυλοκόπο, με το ψηλό καπέλλο, και το πανικό γροδό ποκάμισο, μ' άσπρο μεταξωτό... Λάμψε στην πυγμαχία απέκτησε όδα, φήμη και πλούτη μυθώδη.

Τους δρόμους έκείνους που τους περνούσε άλλοτε φορτωμένος με ξύλα, τους διέρχεται τώρα με ιδιόκτητη κούρσα και στο Μπιαρριτες άπου παραθερίζει τακτικά άποτελεί την σπουδαιότερη αριστοκρατική φυσιογνωμία.

Χαρακτηριστική είναι η άποδοχή που έγινε στο χωριό του, όταν γύρισε μετά δύο χρόνια από της θριαμβευτικής του περιόδου. Οι συγχωριανοί του είχαν στήσει αλφειές στα διάφορα μέρη απ' τα όποια θα περνούσε το άγαπημένο τους παιδί. Από τα ξεμερώματα ακόμα, το χωριό ήταν άγασαρο.

Ο πρώην ξυλοκόπος, η σημερινή δόξα της Ευρώπης κατέφθασε με το έζακλινδρό αυτοκίνητό του. Τυλιγμένος μέσα σε κοστούμι που είχε δγν άπ' τα καλύτερα καταστήματα του Λονδίνου, γαντωμένος και με όθος εκατομμυριούχο, πάτησε το γόμια της πατίδος του και έν μέσφ έξάλλου ένθουσιαιμού του πλήθος ώδηγήθηκε στο σπίτι του. Πόσοι από τους δικούς μας αθλητές δεν θα άνιερύνταν παρόμοια άποδοχή!

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ανεξήγητο

—Έχετε, λοιπόν, δυο αδελφούς, κύριε;
—Όχι, κυρία μου, ένα μόνον.
—Ένα μόνον!
—Μάλιστα, κυρία...
—Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Πρώτο ερώτημα την αδελφή σας και μου είπα πως έχετε δυο αδελφούς...

—□□—

Ας πρέσχε!

—Γιατί, μου είχατε πη πως η γυναίκα μου θα γενόταν καλά αν ακολουθούσε την κούρα που της υποδείξατε. Δυστυχώς όμως, πέθανε...
—Πόσον καιρό έκανε την κούρα;
—Δεκαπέντε μέρες...
—Τί να σας κάνω; Έγώ της είπα να την εξακολουθήσει ένα μήνα!

—□□—

Εβραϊτικό

Ο γέρο-Σολωμών, φιλάργυρος έμπορος, είναι στα τελευταία του. Γύρω του μαζεύτηκε όλη η οικογένειά του κι' ο έτοιμοθάνατος προσπαθεί να προλάβει να μιλήσει σε όλους.
—Ρεβέκα, αγαπημένη μου γυναίκα, είσαι εδώ;
—Ναί, Σολωμών!
—Κι' εσύ, Έστερ; Κι' εσύ Ραχήλ;
—Ναί, πατερούλη, εδώ είμαστε!
—Οι ο Ρααχάβ, κι' ο Έλιεζερ;
—Κι' ο Εδδ.
—Κι' εσύ φίλε μου πιστέ, Βαρούχ;
—Ναί, ναί, κανείς δεν λείπει.
—Μά, τότε, ποιος φυλάει το μαγαζί;...

ΤΡΕΙΣ ΝΕΟΙ

—Ήτανε, Θέ μου, μιά φορά τρεις νέοι, (τρεις φίλοι, τρία παιδιά) αγαπές, δνεύρα, τραγουδία, μέσα στο φως, μέσ' στα λουλούδια, τρεις νέοι, (τρεις φίλοι, τρία παιδιά). Τώρα απομένονε βαθεία, ένας εδω, κι' άλλος εκεί, χείλη, καρδιές, μάτια κλειστά μέσα στο φως, μέσ' στη γη, ένας εδω κι' άλλος εκεί... Κάθε πού ανθίζουν τα κλαδιά, γναιώνουν της νύχτες τρία παιδιά ή στ' ασπνείνια καλοκαίρια που υψώνονται στο φως τα χέρια γναιώνουν της νύχτες τρία παιδιά. Και μιά αρμονία γλυκολαλεί —χιθάρια, φλάουτο και βιολί— ή θεία του Σοφιστερου σερβανά κι' είν' όλ' αγάπη, φως γμάτια —χιθάρια, φλάουτο και βιολί. Τού Πρώτου ή μάνα τ' άρμονικά θουδή κι' ανάβει τα κεράϊ του Άλλου ή άδερφή και γονατίζει του Τρίτου ή αγάπη θυμιατίζει σ' ένα κελλάι καλογρηά. Μοίρες ή νύχτες τριγυροούν, και τα παιδιά ξεπροβοδούν, στέλνουν μηνύματα στ' αστέρια και με καλδούλα τα χέρια τα τρία παιδιά ξεπροβοδούν. Ήτανε, Θέ μου, μιά φορά τρεις νέοι... Και τώρα είνε βαθεία μέσα στο φως, μέσ' στη γη, ένας εδω κι' άλλος εκεί, τρεις νέοι, (τρεις φίλοι, τρία παιδιά).

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

(Τά προηγούμενα)

(Ο Δόν Ζουάν—φύσας αισθηματική και περιπετειώδης—νοιώθει από τρυφερό ήλιο να ξυπνούν μέσα του ανδρικοί πόθοι. Αφού κατακτά πολλές με τη σειρά γυναίκες και της αναγκάζει να του παραδοθούν, χωρίς να δει όμως σε καμιά την αληθινή αγάπη που ζητά, ρίχνει τα ερωτικά δίχτυα του στην δόνα Φλόρ, πούναι αρραβωνιασμένη με τον δόν Μιγκουέλ. Η καρδιά της παραουσιάζει δυσκολίες κι' αυτό ικανοποιεί την ερωτική ματαιοδοξία του Δόν Ζουάν).

17.

(Η συνέχεια)

ΤΗΝ πρώτη φορά που πήγε να την δει, ή δόνα Φλόρ τον ώθησε στο βάθος του κήπου. Φυσικά για την επιτυχία του σχεδίου του ο Δόν Ζουάν χρειάζταν έναν χώρο κλειστό, και για την ώρα κι' ο κήπος τούδινε μιά κατάλληλη σκηνοθεσία. Κάτω από τον ισχίο ενός μεγάλου δέντρου βρισκόνταν δυο πολυθρόνες κι' εκεί κάθισαν για να μιλήσουν. Ο Δόν Ζουάν είχε πλάσει με το μυαλό του μιά σειρά ιστορίες με πρωταγωνιστή τον Μιγκουέλ. Μιλώντας για τους νεανικούς έρωτες τους, ο Δόν Ζουάν είδε το μέτωπο της νέας να σκοτεινιάζει. Μα χωρίς να φανη πως τώκανε επίτηδες, και απλώς για να της προσεγγίσει ευχαρίστηση, την θεοαίωσε πως ο δόν Μιγκουέλ δεν είχε καμμία κλίση στους εφήμερους έρωτες, γιατί περίμενε πάντα τον ένα, τον μεγάλον έρωτα που ή' αφιέρωνε σ' αυτόν όλη του την ζωή. Ένα χαμόγελο ευδαιμονίας ζωγραφίσθηκε στα χείλη της δόνας Φλόρ. Αισθάνταν μιάν άκατανίκητην έλξη προς τον υποχρεωτικόν αυτό φίλο που είχε γνωρίσει τον πολυαγαπημένο της μνηστήρα και της μίσησε γι' αυτόν μ' ένα τρόπο που ικανοποιούσε άπολυτα την αγάπη και την εμπιστοσύνη που του είχε.

Κάθε τόσο τον πλησίαζε για να του σφίξει το χέρι και να τον ευχαριστήσει. Ναί, αυτός ήταν ο δόν Μιγκουέλ. Τον άνεγνωρίζε σε κάθε περιστάσει, σε κάθε λεπτομέρειά που της διηγόταν. Τέτοιους ήταν πάντα και γι' αυτό τον αγαπούσε τόσο παράφορα.

Ο Δόν Ζουάν κρατούσε στα δικά του χέρια που του έτεινε πάνω στο έσπασμα της γαλίας της, και το χάιδευε με τρυφερότητα. Μά ήταν πολύ ποσειχτικός και δεν διαζόταν καθόλου από φόβο μήπως ξυπνήσει την υποψία στην ευαίσθητη εκείνην ψυχή. Κι' έπειτα για ποίον λόγο να διασπεί; Η κατάκτηση μιάς νέας είναι ένα έργο τέχνης που πρέπει να εκτελή κανείς με λεπτότητα, ακολουθώντας από στιγμή σε στιγμή, από μέσα σε μέσα, της άρχης μεταμορφώσεως του, τα διάφορα μεταβατικά στάδια που από κείνο που είναι σε κείνο που θέλει κανένας να φτάσει. Η απόλαυση αυτή που είναι τόσο λεπτή και τόσο σπάνια, δεν είναι παρά για τους θάνατους και τους χυδαίους ανθρώπους που διαζόνται να φτάσουν στο τέλος.

—Πρέπει νάχη περίπου το δικό μου άναστημα. Έτσι δεν είναι; την ρωτούσε ο Δόν Ζουάν.

—Ναί, του άπαντούσε. Μ' ένα συμπαιθητικό πρόσωπο σαν το δικό σας κι' ένα πολύ λεπτό μουστάκι. Έχω ένα θυμωρό ποταμίο που στην κάμαρά μου. Καμμία μέρα θα σας το δείξω.

Με την υπόσχεση αυτήν ο Δόν Ζουάν σηκώθηκε να φύγει. Δεν έπρεπε να γίνει ροσιτικός. Απεναντίας έπρεπε να φύγει γρήγορα, για ν' αίσθη πίσω του την λυπή του χωρισμού και τον πόθο του γρήγορου γοιτισμού του.

Αφίσε να περάσουν κάμποσες μέρες ως που να ξαναπάει, για να γίνει περισσότερο επιθυμητός. Κι' αυτή την δεύτερη φορά, έμε-

ναν κάτω στον κήπο. Μα την κοινή αυτή σκέψη και σαν να λέμε κάτω από την σκέψη του δόν Μιγκουέλ, άρχισε να γεννιέται σιγά σιγά μιά γλυκεία οικειότητα μεταξύ της δόνας Φλόρ και του Δόν Ζουάν.

Ερωτικές πανουργίες

Στην τετάρτη επίσκεψη που της έκανε, ή δόνα Φλόρ ώθησε τον Δόν Ζουάν στο δωμάτιό της, για να του δείξει το ποταμίο. Ήταν πολύ μικρών διαστάσεων και το κοίτουσε μπροστά στο παράθυρο που ήταν το πιο σπασμένο φως, κυττάζοντας το μ' ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη και περιποίηση.

Για να το προσέξει καλύτερα, ο Δόν Ζουάν είχε σταθεί πίσω από την δόνα Φλόρ, με πολύ κοντά της, ώστε δείχνοντας με το χέ-

Η δόνα Φλόρ ώθησε τον Δόν Ζουάν στο βάθος του κήπου.

του τα διάφορα χαρακτηριστικά του ποταμιού, να χαιδεύει αθλά του τάχα το γυνικό μπράτσο της νέας. Αναγνώριζε δια τα σημάδια του φίλου του και για να τα προσέξει ακόμα καλύτερα, ο Δόν Ζουάν έπαιζε στην κοιλία της δόνας Φλόρ, με ύπτερα πιο στερεά. Ωστόσο δεν κύτταζε παρά το ποταμίο, μα τον ελαφρύ σπασμό της νέας, που ανατρίχιαζε γλυκά στην ανάμνηση του πολυαγαπημένου, αν ήν στην θερμή αναπνοή του Δόν Ζουάν, που έκανε τα μαλλιά της ν' ανεμίζουν σιγά.

—Εκείνο που μου κάνει εκπληξή, είπε ο Δόν Ζουάν, είναι τούτο: πως, αφού σας αγαπούσε τόσο σφοδρά κι' αφού ήξερε πού τον αγαπάτε και σεις, αποφάσισε να φύγει για τον πόλεμο;

—Ο πατέρας του ήταν ένας γενναίος στρατιωτικός στην υπηρεσία του τελευταίου βασιλέως κι' επιθυμούσε πολύ ν' ακολουθήσει και ο γιός του τον οικογενειακή του παράδοση και να διακοινηθεί στα όπλα, πίνοντας στέψη στην αβλή να περάσει ειρηνικά το πόλεμο της ζωής του.

—Αφωώς ο δόν Μιγκουέλ ήταν άπορηγόρητος όταν έρωσε και σας άφινε.

—Απαρηγόρητος ναί, μα δεν τώδινε

μεγαλειέρου καλαυηλού των μνησικών

—Αν είναι καλός έραστής, άλλο τόσο είναι κι' ένα γενναίο παλληκάρι.

—Τό πιστεύω, είπε ο Δόν Ζουάν. Ωστόσο προτού φύγει κι' έτσι θα βρίσκατε παρηγοριά στην μοναξιά σας με της ερωτικές αναμνήσεις σας.

—...Ίσως να νοιώθαμε τότε μεγαλειότερο τον πόνο του γοιτισμού, παρετήρησε ή δόνα Φλόρ. Θα κείτε πως δεν τό σκεφθήκαμε κι' αυτό; Μά είχατε πολύ νέοι κι' οι δυο μπορούμε να περιμένουμε. —Αν ο γάμος μας έκανε ικανοποιήσει στην αγνή, πολύ πιθανόν άγώ- τερα να δημιουργήσε δυσάρεστες συνέπειες: σας επαναλμβάνω τα λόγια που μάς είπαν άνθρωποι ηλικιωμένοι και γνωστικοί.

—Δεν πρέπει ν' ακούτε ποτέ τους ηλικιωμένους και γνωστικούς ανθρώπους, φίλη μου, αλλά πρέπει ν' ακούτε τα νεύτα και τον έρωτα. Ποτέ δεν είναι πολύ νωρίς, πέρ πάν- τω για μιά γυναίκα...

—Κι' έπειτα, έψ συζητούσαμε ακόμα, περνούσε ο καιρός κι' έφτασε ξαφνικά ή μέ- ρα του απογοιτισμού...

—Πώς! Τόσο γρήγορα! ρώναξε ο Δόν Ζουάν. Δεν προστάσατε ούτε μερικά χάρδια ν' ανταλλάξετε;

—Η δόνα Φλόρ κοκκίνισε κι' έκανε να γυρί- ση την ματιά της. Μά ο Δόν Ζουάν έπαισε το χέρι της για να την εμποδίσει και, σκό- δοντας πάνω της, συνεπλήρωσε με φωνή θαυμά και παθητική:

—...Λά γάρδια έκίνα που σκληρώνουν το σώμα και την ψυχή, που είναι ένας δεσμός ακατάλυτος και μιά εύθυνη ασύγκριτη; —Ο- ταν κανείς αγαπάει, αγαπάει, αληθινά, μπορεί νάχη το θλιβερό κοινό γι' αντίστα- θή στους πόθους που καλούν με μιάν άκατα- νίκητη γοητεία και πείθω δυο αγαπημένες ύπαλξεις σε μιάν άτελείωτη ευδαιμονία;...

Ο Δόν Ζουάν χάνει τον εαυτό του

Ο Δόν Ζουάν σκεπάζτηκε. Μολονότι ο λό- γος του ήταν θερμός, το μάτι του κύτταζε ψυχρά την φωνή νέα. Ο σατανικός εκείνος άγγελος γαιόταν μέσα του βλέποντας την δόνα Φλόρ να τρέμει και να νάναι σαν χαμένη. Χαϊρόταν ακόμα για την άγνοια και την ά- θωότητα της. Ο δόν Μιγκουέλ ήταν φανερό πως δεν είχε μάθει στην μνηστή του καμ- μιάν από της ήδονες της αγάπης. Τόσο το καλλίστερ λοιπόν. Τό έργο της παραπλην- σεως ήταν πιο εύκολο.

Η δόνα Φλόρ κινούσε σιγά το κεφάλι της. —Ωστόσο, εξακολούθησε ο Δόν Ζουάν, σκεπάζοντάς την με το άρραβωνιαστικό της γά- δις με ανάλαστρο γέι: της σκοτεινές και βασιές απούκλες των μαλλιών σας... Φιντά- ζομαι ακόμα πως τα τρέμουντα δάχτυλά του έψωσαν την βελούδινα επιδεμιδιά του γιο- νίσκου αυτού λαμού κι' αυτού του γουτού όμου που γάνεται μέσ' στην πτυχές του φο- ρεωτός σας...

Κι' ο Δόν Ζουάν γυμνολώνοντας μ' ένα β- φος άθωο, ανέλαβε τα δάχτυλά του μέσ' στα υαλακά μεταξίνια αλλιά της και χαιδεύσε τον λαμό και τον όμο της νέας καθώς με μιάν άσπλη τρυφερότητα, έτσι καθώς φαν- τάζοταν πως έκανε ή πως έπρεπε να κάνει ο δόν Μιγκουέλ. Η δόνα Φλόρ γυμνολούσε κι' εκείνη και, πάλματι, δεν υπορούσε να θυωθεί με τα μικρά αυτά δείγματα οφίτας που της φανέωνε θέλοντας να της θυνήσει τον ξενητεμένο της, τον Μιγκουέλ, που ήταν το ιδιόμο της ζωής της.

—Είμαι βέβαιος, εξακολούθησε ο Δόν Ζουάν, πως πλησιάζοντας σας λίγες στιγμές προτού φύγει, ο δόν Μιγκουέλ θα σας έδωσε το πιο άγιο φιλή στο μέτωπο, να, ένα φιλή σαν αυτό...

Και την πλησίασε περισσότερο. Έκείνη έ- κανε μιά μηχανική κίνηση, προς τα πίσω. Μά ο Δόν Ζουάν την έκοιτάζε.

—Απαρηγόρητος ναί, μα δεν τώδινε

—Είμαι ο φίλος μου δόν Μιγκουέλ, ο άρ- ραβωνιαστικός σας, δεν είμαι, εγώ που σας φιλή. Σας φιλεί εκείνος καθώς συνήθιζε να κάνει, της είπα ακουμπώντας τα χείλη του πάνω στο κατακόκκινο μέτωπό της.

Μά ο Δόν Ζουάν αντιστάθηκε στον πειρα- σμό και δεν γλίστρησε τα χείλη του ως το στόμα της. Ήταν γνωστικός και υπομονετι- κός παρά την αισθησιακή παρρησία του και προσποιούσε να προχωρή με την καρτελική έ- κεινη βραδυότητα που οδηγεί άσφαλώς στην επιτυχία. Έκασε ακόμα να σκεπάζη της το λαιμό της και της πιά άκακας άκό- μα, με τό φόρεμα της υποθετικής φίλας που τον συνέδεε με τον δόν Μιγκουέλ και μ' αυ- την την ίδια. Μήπως τάχα δεν θα της έδει- γνε την ίδια ακριβώς τρυφερότητα οικειότητα κι' αν ήταν ο άρραβωνιαστικός της μπροστά τους;

Για να γίνεται περισσότερο επιθυμητός

Μ' αυτές της υπερβολές και πονηρές σκέψεις ο Δόν Ζουάν αποκοιμίζε την φρόνη- σή του και πλάτανε σιγά-σιγά το πεδίο της δράσεώς του. Κι' έπειτα, με μιά μοναδική στρατηγική τέχνη, κάθε φορά που ξεγνώνας το στέδιο του έκανε μιά χειρονομία πιο τολ- μηρή ή έλειγε έναν λόγο που υπορούσε να ξυπνήσει την υποψία της δόνας Φλόρ, ο Δόν Ζουάν επέβαλε μιά μακροχρόνια σκεπτική άπραξία στο πολυκαίνο του μέτωπο. Έκανε μάλιστα μέρες πολλές να εμφανισθή, σε τό- πο που γινόταν περισσότερο επιθυμητός. Η δόνα Φλόρ, όταν τον έβλεπε τέλος νάμεινε σπύτι της, τον μάλωνε μ' ένα άθωο παρά- πονο:

—Μπορώ σας! Έχετε όχτω μέρες να φα- νήτε. Κι' όμως έζοστε όποιο μου είδατε άπα- ραιτήτως για να μιλάω για κείνον!...

Μά δεν επόκειτο τάχα περί αταξίας; Η δόνα Φλόρ νοιώθοντας την ανάγκη να μι- λή δικαίως για κείνον που έλειπε, δεν έέρι- αινε κρυφά κι' άθλά της τον πόθο, να θεί- πη όλοένα τον Δόν Ζουάν; Ποιος ξέρει! Βέ- βαιον είναι πως εκείνη την στιγμή ή δόνα Φλόρ διατηρούσε ακόμα ζωτή την ανάμνη- ση του δόν Μιγκουέλ. Για γάση δική του ήθε- λε να θείπει όλο την δυνατόν σούγνοτέρα τον Δόν Ζουάν. Για γάση δική του γαιούσε τους με συμπάθεια και φανέταν υπογνώσιμη στα γάρδια του Δόν Ζουάν. Για γάση δική του δειγόταν την τρυφερότην εκείνη οικειότητα του φίλου του.

Ο Δόν Ζουάν έπωφελετο της υπογνώ- σιμότητος της και της έδειγνε μιάν οικειό- τητα ακόμα πιο τολμηρή. Έγνωσε πως σ' έλες της όυλίας του το θέμα που ήταν άμα- τάβλητο: ο έρωας, ο έρωας που δόν Μιγκουέλ ποός την μνηστή του. Κι' έτσι αντί να προ- μάζη την δόνα Φλόρ, την έκανε να προκαλή μόνη της της όυλίας αυτές που της επέστε- παν να μαντεύη την μελλοντική ευτυχία της.

Τώρα πιά όμως ήταν πολύ εύκολο στον Δόν Ζουάν να μεταπηδή από την ειδική αυ- τή περίπτωση σε σκέψεις γενικότερες και σε παραδειγματικά συντακτικά. Περί- γαρσε στην νέα της διαδοχική γαίσε της αγάπης, τα διάφορα στάδια από τα όποια περνούν δυο έραστές για να σβήσουν στην τελείαν εγκατάλειψη, στην μεγάλη στιγμή της υπέρτατης ευτυχίας.

Παρακολουθώντας με μιά καταπληκτική ψυχομμία την πόδο της παρηγής που τοι- κμήζε το πνεύμα και την ψυχή της νέας κόρης. Όταν έβλεπε την δόνα Φλόρ διατα- γτική ή προαναμένη, ο Δόν Ζουάν με μιά σατανική δεξιότητα τάρριγε έλα στον δόν Μιγκουέλ. Δεν ήπριγε καμμία άμυνόβη- πως κι' ο άρραβωνιαστικός της το ίδιο θά- κανε. Ήταν μάλιστα άξιον άπορίας πως δεν είχε κάνει ήχη αυτό που της έλεγε, αφού ή- ταν μέσα στην συνητή οή των προαναμένων...

(Η συνέχεια εις τήν επόμενη)

—Κατά την πολιορκία των Παρισίων στά 1871, οι Παρισίνοί έφαγαν 65.000 άλογα, βάρους 12.300.000 κιλών.

—Τό μυαλό του λόρδου Βόρωναζ ζύγισε 2.380 γραμμάρια. Τού Κ:όυβελ 2.230, τού Τουρκένιερ 2.012, τού Κοδ:έρου 1.829 και τού Ντυοιτρέν 1.236.

—Τό πρώτο όέατρο στον κόσμο που χρη- σιμοποίησε ηλεκτρικό φως είναι τό όέατρο τού Μπρύν.

—Στην Γερμανία πεθαίνουν κάθε χρόνο από κατάχρηση οινόπνευματών 40 χιλιά- δες άνθρωποι. Στο Βέλγιο πεθαίνουν 4 χι- λιάδες και στην Γαλλία 1500.

—Ο στρατός του Ναπολέοντος κατά την έκστρατεία του κατά της Ρωσίας έθθανε τό υιόό εκατομμύριο άνθρωποι. Ήταν ο δυνατό- τερος στρατός που είχαν δη ως τότε οι νω- τέροι γρόνοι. Σήμερα όμως μένει πολύ πίσω από τους στρατούς που χρησιμοποιήθηκαν στον παγκόσμιο πόλεμο.

—Κατά τον παγκόσμιο πόλεμο καταστρά- φηκαν από πλέουσες τορπίλλες 43 υποβύ- ρια διαφόρων κρατών.

—Ο Ναρσεδίν-Χότζας έζησε την εποχή τού Ταμερλάνου.

—Κατά την καταστροφή τού στόλου τού Λαοσίου κοντά στον Αθώ, βυθίστηκαν τα- χύσια πλοία και πνήγχαν είκοσι χιλιάδες άνθρωποι.

—Στα νοσοκομεία της Ελλάδας αναλογεί ένα κρεβάτι σε 650 κατοίκους της χώρας, στην Ρωσία ένα σε 381, στην Γαλλία ένα σε 216, στην Γερμανία ένα σε 179 και στην Σουηδία ένα κρεβάτι σε 125 κατοίκους.

—Μέσα σ' όλόκληρη την Σερβία υπάρ- χουν 1.357.687 Μουσουλμάνοι.

Από την ανέυδοτη

ΤΟ ΓΕΡΟΚΟΜΕΙΟ

Μπορώ στο γοητικό τό γεροκομείο συνωόσαν ή παιδοβόλες πασαλιές κι' από την αυγή ως που νάβη ή νύχτα χαμαρώνουν μέσα στην ήλιοχάρα και τό δειλινό της φιλας τ' άγεί, της φιλας και φεύγει κι' είναι σά γαμπρός θείος στο μεθύσι και στην ευφροή.

Άγασο, μουντό τό γεροκομείο όλο τό γεμάτο κλοσες την ψυχή. Τώρα πούθε ο Μάης μ' έλα τα καλά στη μακάδα ανοίγουν τα παράθυρα τού γεροκομείου τού γεροκομίου. Σάμπως φοβισμένα, σάμπως πιστικά ένα κι' ένα ανοίγουν τα παράθυρα κι' ή λευκές ποδοβόλουν γέιες μορφές και κυττούν τό δρόμο και της πασαλιές.

Γέροι και γοηδίες σά ζωγραφιστοί, κάθε παρθύρι μιά λευκή μορφή και κυττάζουν ώρες—εί να σέφρονται; Κι' είναι μιά γοητούλα, μιά γλυκεία κυρά κι' έχει μιά γλαστρίτσα στο παράθυρο και τ'έινε ποτίζει κάθε δειλινό και την χαμαρώνει σαν άγγόνι της.

Τώρα με τού Μάη την ήλιοχρά λέω πως ξανακινώμαι, λέω σά να γελώ τό γεροκομείο τό γεροκομείο, κι' έλα περμένο κάτι σά σκοπό γκοπό να ψάλλουν ή λευκές μορφές. Όμως κάθε τόσο με σπείνη λαλιά τό ρολόι στον πόγο πάνω τό μεσούν λοιθαίες της ώρας πώγων πιά χαρή, θμια την αυγούλαν, όμοια τή νυχτιά.

ΔΗΜ. Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ANTOINE DE COURSON

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ...

Η Λίνα στάθηκε μερικά λεπτά της ώρας, συγκρατώντας την αναπνοή της μέσα στο σκοτεινό χολάι.

Μία γραμμή φωτός έφευγε από την χαρμάδα μιας πόρτας. Τό γραφείο του άντρός της ήταν φωτισμένο.

Όποτε ο άντρας της είχε επιστρέψει κι έλας;

Η Λίνα θέλησε ωστόσο, να επωφεληθεί από την απουσία του αυτή επειδή της είχε πει πως θα έλυνε για εικοσιτέσσερις ώρες, για να προετοιμάσει την φυγή της για μιά άλλη άγνοια.

Κι' ενώ εκείνη είχε μόλις αποχωρήσει τον Μπερνάρ, και ενώ όλα της φαινότανταν τόσο απλά, παρασυρόμενη από την μαγεία των λέξεων που δημιουργούν της ελπίδες, το μέλλον, το αβυσσικό αυτό δεινό του αγνώστου, μόνον η παρουσία του Φρανσουά μέσα στο σιωπηλό τους σπίτι θύριζε έναν ανιχνευτή το φραγμό, όπου επάνω του έσκαζαν ήδη όλα της τα σχέδια... Μήπως υπομαζάριζαν κάποια όλη της;

Μήπως είχε μάθει την σχέση της με τον Μπερνάρ, την επαφή της να τα χαλάσει μια για πάντα μαζί του;

Η σκέψη της ανακούφισης αυτής εγγύει σε τέτοιο βαθμό το μυαλό της, ώστε δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι υπήρχαν δρόμοι της ανθρωπότητας που δεν την εμπόδιζαν.

Προϊόνει με, έλεγε η Λίνα στον Μπερνάρ. Θα πάω από το σπίτι μου μια βαλίτσα και μερικά πράγματα της τουαλέτας μου και θα ξαναγυρίσω άμεσα, θα σου ξαναγυρίσω...

Εν τώ μεταξύ ο Μπερνάρ την προέβαινε σ' αυτόκινητο, ενώ η Λίνα έπαινε με ποικιλίες στο άσπασμόν, λέει και ήταν ένας λοπιδότης.

Πόσες φορές η νεαρή γυναίκα δεν είχε δει τον Μπερνάρ την στιγμή εκείνη, όπου, ελεύθερος από όλους, θα μπορούσε να τρέξει και να σπιντήσει τον μόνον άνθρωπο που είχε αν- γατίσει στην ζωή της.

Τα γεγονότα όλα επιβλήθηκαν έτσι όπως τα είχε προβλέψει η Λίνα... Έκείνη το γέ- νια τέτα-τέτα με τον Μπερνάρ, όπου τόναν ή ένας, στο και ο άλλος, γεννάει ήδη από την μελλοντική τους εγγύτητα δεν έβρισκαν πια τα κατάλληλα λόγια που θα μπορούσαν να εν- φούσουν την χαρά τους, το δρομολόγιο του ταξιδιού τους, το καταφύγιο που είχαν δια- βεί...

Θάταν λοιπόν τόσο κοντά να πάνε όλα χα- μένα την στιγμή ακριβώς που είχαν φτάσει τόσο κοντά στο τέλος του σκοπού τους!

Η Λίνα διενθύνθηκε τότε με θάραος, πα- τώντας πάνω στην μέση των ποδιών της, προς το δωμάτιό της. Η πόρτα γύριζε πάνω στην στοάριγγες τους χωρίς να τρίζουν διόλου, τα χαλάι έπαιναν τα βήματα...

Η μικρή βαλίτσα της, είχε γεμίσει πολ- λή γούρνα... Η Λίνα πέταξε μέσα ανάματα μερικά εφόδια που κάμποσα μπακαλάκια της τουαλέτας της.

Ήταν τόνον ενάμιστο να συλλογίζεται πως ο Μπερνάρ θα την πήγαινε μακριά απ' όλα τον κόσμο, δίχως υπαγλία, δίχως άλλα φροντίδια εκτός από εκείνο που προσέφερε ά- πάνω της, σινεδών γυναι... Το μονότονο και θλιβερό πασελίδι της θύεινε για πάντα πλ- σο της... Τίς σιανόταν άνοιξη πως δόλολη- ση ή παροχή της επόκειτο να ξαναγεννηθή στην καινούρια αυτήν άγνοια που ένοιωσε να ξεχειλίσει εντός της...

Και πάλιν η Λίνα διέτρεξε σιγανά τους σκοτεινούς διαδρόμους του άσπασμόν. Η φω- τεινή γραμμή διακρινόταν πάντοτε κάτω από την πόρτα του γραφείου του σιγίγνου της...

Για μία στιγμή της φάνηκε πως κάποιος είχε σπείρει μέσα στο δωμάτιο... Πώς να το εξηγήσει τώρα την παρουσία της μ' αυτό το ταξιδιωτικό κοστούμι αν έκανε πως εμφα- νιζότανε μπροστά της ο άντρας της; Η Λίνα πλησίασε όστόσο την πόρτα, και τεντώνον- τας τ' αυτή της, άρχισε ν' ακούει τί γινόταν μέσα εκεί. Μία βαθιά σιγή βασίλευε μέσα στο γραφείο.

Κάποια ξαφνική αμφοβολία της έγεννήθη- κε... Μπορεί το φως να είχε μείνει αναμμένο από την άρηρημάδα και την άμείλια κανονός ύπνορής; Και αν συνέβαινε αυτό τότε η Λίνα θα μπορούσε να τρέξει κοντά στον άγατημένο

Η Λίνα στάθηκε μερικά λεπτά της ώρας, συγκρατώντας την αναπνοή της.

της Μπερνάρ χωρίς κανένα φόβο, θα του διη- γόταν όλα της την τρομάρα, και αυτής σίγου- ρα θαόαγε στα γέλια ακούγοντάς την... Ό- μως η φανταστική παρουσία του άντρός της άρχισε να παύει στα μάτια της την μοιφή μιάς τύφωσης της συνειδήσεώς της.

Αλλά πάλι αν ήταν ο άντρας της εκεί μέ- σα, πίσω απ' αυτή την πόρτα, παραφυλάγον- τας την, έτοιμος να την συγκρατήσει έστω και με την βία, έμποδίζοντας την να πάει να συ- ναντήσει τον Μπερνάρ, να φύγει για πάντα μαζί του;...

Η Λίνα δεν είχε πια παρά ένα βήμα για να φτάσει την σκέψη, με ο φόβος την είχε καρφώσει λέει, πάνω στο πάτωμα. Το χέρι της είχαν αράξει στο πόμολο της πόρτας του γραφείου. Νά μύθη!... "Ήθελε να μύθη!... Η δεσποτική του κινήσεως είναι ποσειμότερη από την απειλή του... Η Λίνα ήθελε να μά- θη με κάθε θυσία αν ο άντρας της ήταν εκεί μέσα, αν έβλεπε τίποτε...

Και σιγανά έσπρωξε το θυροφύλλο με τέ- τοιον τρόπο που να της έπαρτε μόνον να οίσει μια ματιά στο εσωτερικό του γραφείου. Όλοζήληση μιά πλευρά του διαμπίου φάνηκε μπροστά της, η χονδρότερος άράδες των δι- βλίων μέσα στην βιβλιοθήκη, ή ράχη ενός μεγάλου φωτέγι.

Μά ξαφνικά ένοιωσε ένα δυνατό φρε- σμα: πάνω σε μία καρέλα, ή Λίνα έβλε- πει το μπασιτόν και το καπέλο του άντρός της. Δεν χωρούσε πια καμιά αμφοβολία. Ο άν- τρας της είχε γυρίσει από το ταξίδι του!

Τώρα ή Λίνα συλλογίζεταν γιατί τά- ριφονδινεύει έτσι, και να καταστρέψει ή κληρο- τ' δνείρ της; Ήταν άραγε ή δίσωλο να σπείρει ένα παρελόν που ή- σοδσε τόσο βαθιά;

Εντούτοις έπρεπε να ξανακλείσει την πό- ρτα χωρίς να κάνει θόρυβο. Και προσέ- χον να το κάνει αυτό με άπειρες προφυλάξεις, το χέρι της έτρεμε δυνατά...

Την ίδια στιγμή όμως, ενώ ή λουφά- ντο έφωδς άρχισε να γίνεται αδόρατη ή η- της διέκρινε πάνω στο πάτωμα ένα άπαι- μενο που άστραφτε.

Μία κραυγή πνίγηκε μέσα στο λα- ρες:

Ήταν ένα περίστροφο!

Η πόρτα που την έσπρωξε τούτη την ο- ρά με βία, της έδειξε το ύπλοστο μέρος του διαμπίου.

Με το κεφάλι ριγμένο καταγής, ο άν- τρας της ήταν πεσμένος άκίνητος μέσα στο δια- μπίο. Μία σκοτεινή κηλίδα άπλωνόταν δια- τη πάνω στο χαλί. Άσποβολομένη, λέ- γει την είχε μαγνητήσει εκείνο το πτώμα, ή- λει είχε κερώσει στην θέση της. Μεγάλες φ- φεις περνούσαν μέσα στο μυαλό της, πλ- γαλόνανε άκόμη πιο πολύ τον πόνο της.

«Είσαι ελεύθερη» της έλεγε ή μιά φωνή. «Ο Μπερνάρ σε περιμένει, πρόσπε- άλλη βουλα.

Βυθίστηκε σαν σε δνείρο... Όμως ή- λος των σκέψεών της άρχισε να σβήνει σι- αιά μπροστά στο παγωμένο εκείνο σώμα.

Τίποτα δεν την συγκρατούσε πια. Καν- δεν μπορούσε ν' αντισταθή στην φυγή. Ή εγγύα την περίμενε από την άλλη με- της πόρτας...

Τό τηλεφώνο χτύπησε ξαφνα. Καί ή ή μοναδική ζωντανή νότα μέσα στο δωμά- τιό της. Άκουσε άραγε ή Λίνα το ή- σμα αυτό από τον έξω κόσμο, που θα μπο- ρούσε να την ελευθερώσει από το παρελόν ή απ' όλο το παρελόν της;

Μά ή Λίνα ούτε για μία στιγμή πού- στηκε να ξεκοιμάση τ' άκουστικό. Έμει- νε στη θέση της άκίνητη, άρρητη με ή- τια καρφωμένα στο νεκρό κορμί του άν- τρας...

ANTOYAN NTE KOYPOY

Θα το ήσαν... , άρκετές.

Ο Φρανσουά Βινώ που ζούσε στο Πα- ρίσι στής άρχές του δεκάτου όγδόου αιώ- νος είχε μια γυναίκα πολύ δυνατή και πολύ διαγάρητη, αυτό όμως δεν τον έμποδίζε- πως μερικώς απ' τους συγκρότους προ- σποθέσεις, και σαν μερικώς τωσινός ζύγους- να ήν την είναι καλό που πού- τας.

Τά σκάνδαλα του ήσαν τόσο μεγάλα κίνησαν την ποσογή των ίσοκροκότων ποι- σών δεν έδίστασαν να τον κατακρίνουν τον άμωον.

Ένας απ' αυτούς σε κάποιον λόγ- ο έβγαλε κατά της υοιγίας, άρως έκα- παινιγιά για τον Φρανσουά Βινώ, έστω το- τούτο το επιγύρισμα:

«Γάργαρον άνθρωποι-έλεγε-τόνος, σε- μένοι, που όλγονται σ' αυτή την ά- αν και έχουν στο σπίτι τους γυναίκες, ό- σπε, αν επόκειτο για μέε, θα... με... υέ το πασάπάνω άκετέε...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΘΕΙΑ ΜΑΡΩ

Κάποιον καιρό, κάποιον καιρό κι' εσύ θα σβύσης, θεία Μαρώ!... Έτσι όπως σβύνει κι' όπως πάει κάθε θούη κι' άγος στα χάνη...

Είμαι σκληρό κι' είν' τρεμέτο, όμως έτσι είναι, θεία Μαρώ!... Θα σβύσης και θα γίνης πτώμα και θα κλειστής μέσα στο χώμα!...

Μά μή λυπάσαι, θεία Μαρώ!... Θέ να σου γράψουν και σταυρό!... Κι' όπως στον τάφο σου περνάει θα στέχη, θα σε μελετή...

Και με καιρό, και με καιρό πάει και τούτο, θεία Μαρώ!... Το χρώμα του ο σταυρού θα χάνη κι' ή λήθη πιά θα σε σκεπάζη...

Στον κόσμο αυτόν τον πλανηρό όλα έτσι είναι, θεία Μαρώ!... Ζούμε στην άγνοια και κυλάμε δίχως να ξέρουμε που πάμε...

ΠΑΥΛΟΣ ΡΟΔΗΣ

-□-

ΕΞΩ ΧΙΟΝΙΖΕΙ

Έξω χιονίξ' άδάκαπα και μέσα στην καρδιά- όλα τα δνείρά μου (μου θολά κι' άποσπαστά μάτια ζητάς με τ' άχρωμο το φώς τους ν' παλμούς που πνύ να σβύσουν (άναστήσουν σε μ' άρωστη καρδιά.

Νάν' άραγε τ' όλόλευκο κι' άπάρθεν' αυτό πουστρωσε σε σιντόνι (χίονι ή άρωχημωνιά και νοιώθω μέσα στην καρδιά μια παγετή ύμια μ' αυτήν που κλείνει (γαλήνη μιάν ύστατη γωνιά...

Ή νάν' ο νόμος ο σκληρός π' όρίζει να πε- ό,τι καλό ανασταίνει (θαίνει σε μιά φτωχή καρδιά μ' άγάπη που γεννήθηκε σε μιά πανώρηνη και νά πεθαίνει, τόσα (ώρα με τον πελλό δοροά.

ΚΩΣΤΗΣ ΖΕΝΙΑΣ

-□-

ΣΤΗ ΝΕΑ ΑΓΑΠΗ

Στην νέα που μ' άγάπησε κι' άκόμα μ' άγα- πεί, στο ποθητό της πρόσωπο που πάντοτε γε- λάει, που πάντοτε τά στήθα της στολίζει ένα λου- λούδι θα κάνω ένα τραγούδι.

Σ' έναν τόνο χαρούμενο θέλω να τ' τονίσω, μ' όλγια άγάπης ξέγωσης άγνης να τ' σο- λίσω μ' άδεν προσταίνω ο άμωρος να πρωτογιάσω άκόμα.

Μου κλείεται νοός και σόμα, Μιά μυστική σφάνει φωνή ός τ' μύχια της ψυχής μου.

σάν να θυμίζει την ποιηή μιάς κάποιος ένο- χής μου: όγι τραγούδι και σ' αυτή, όχι σπρωφές μεγά- λες...

Α. Δ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ

ΓΥΡΙΣΕ ΠΙΣΩ

Έφυγες... και το μικρό σου καναρινάκι δεν ξανακαίχθηκε πιά. Πήρες μαζί σου τ' όλόλευκο καλάνδημά του, πουμναίξε σαν την φωνούλα σου, γιατί ήταν ο αντίκαλός της...

Έφυγες... και τ' άνηθ του κήπου μας, τ' άρδα, τ' ά έγερναν... ίσως για να θρηνησουν κι' αυτά, ίσως για να φιλήσουν το χώμα που πατούσες άλλοτε και δεν ξανασηκώθηκαν για να παίξουν με της τρελλές πολύχρωμες πεταλούδες, για ν' αναδύσουν το αϊθέριο άρωμά τους που τόσο με μεθύσσει... μαράθη- θηκαν. Αλείπει ή ζωή που τους έδινες, μικρή μου, με τ' άκρινόλευκα γεράκια σου, με την πνοή σου, με την παρουσία σου...

Ο γέρο-Πλάτανος ο μάρτυς της άγάπης μας που στον δροσρό ίακιο του βρίσκαμε κα- ταφύγιο τόσες φορές, σε ποιόν τώρα θα ξα- ναψυχήσει με το θρόισμα των φύλλων του όλγια άγάπης; και την φτωχή μου φλογέρα ποιος θα την εμπνεύσει πιά, για να σκορπίση στον κόσμο της μελαγχολικής της νότης;

Κανείς... άφού Έσύ σκληρά τ' άφισες... Γύρισε πίσω, μικρή μου παρθένα, για να φέρης την φωνή στο καναρινάκι σου, την χροά στην φύση... για να δώσης πνοή στην πονεμένη καρδιά μου που κι' αν την άφισες, πάντα θα κτυπά για σένα και θα σε προσ- μένη...

Γύρισε πίσω, μη με ξεχνάς... Γύρισε πίσω...

ΔΙΑΙΚΑ Π.

-□-

ΚΙ' ΑΝΕΒΑΙΝΩ

Μικρή παιδούλα πρόσχαρη, τον δρόμο της ζωής μου διάβαινα, κι' έδωπα όρδα και κρέ- να γύρω. Παιχνίδι ή ζωή, χαρά και γέλιο ο κόσμος. Κι' έτρεχα ελεύθερη στον πλατό δρόμο, κι' έκοβα σ' άνθη της παιδικής χα- ρές. Μά ξαφνικά λαχανιασμένη στάθηκα, σε μια καμπή, γιατί τον δρόμο μου έκοβε Έκεί- νος. Περίεργη τον κύτταξα... είδα τ' όρατο του ξανθό κεφάλι... συνάντησα τα μάτια του... κι' ένοιωσα τότε κάτι μέσα μου, σαν να χορσπηδούσε ή ψυχή μου, σαν να χτυπού- σε ή καρδιά μου πού γούγα. Μου άπλωσε τ' ά- γέρια, κι' έγώ μαγνητισμένη του έδωσα τ' ά- δικά μου.

Κι' ένοιωσα... κι' άκουσα κάτι κανούρηγο: άγαπούσα... και μ' άγαπούσαν...

Ένας νέος κόσμος ξαφνικά, μιά νέα ζωή ξανοίχτηκε μπροστά μου, σαν πιασμένοι απ' τ' άέρια ένώσματος τούς δρόμους μας σ' έναν, και διαβαίναμε μαζί.

Τά λούλουδα τώρα τ' έδωπα αλλοίως, τ' ά γλυκόλαλα πουλιά με συγκινούσαν διασσε- τικά και δειλά-δειλά στο γαλάζιο τ' οφρανού άρχισαν να χτυσιούν ή πρώτες ελπίδες για ν' ά τελειώσουμε τον δρόμο ένωμένοι.

Μά ήταν γοαφό να σβύσουν ποιόν προστά- σουν να λάμψουν ή γοργώφτερες αυτές ελπί- δες.

Κι' ήλθε ή άπογοήτευση, σαν τ' ό μοιραίο μ' άς γούρσε. Έφυγε εκείνος γωός ν' άκού- ση τ' ά παρακάλα μου γιατί μιά άνώτατη δύναμη τον χώριζε από μέ: τ' ό μίσος του κό- σμου...

Έφυγε και τ' σκοτάδι πόνωνος γύρω μου, κι' ένοιωσα πως γανόμουν μέσα στην καται- γίδα που έσπασε...

Σάν πέρας ή φουρτούνα λίγο και ήσυχά- σα, είδα πως έπρεπε τ' συντόμια της κα- διάς μου να μαζέψω και να εξακολουθήσω μόνη μου τον δρόμο που τόσα πιά στένευε και άνηρούσε... Κι' ύπομονετικά σφίγγω την καρδιά μου... κι' ανεβαίνω...

BIBH

ΣΑΝ ΣΕ ΠΡΩΤΑΓΓΑΛΙΑΣΑ

Σάν σε πρωταγγαλίασα στου γορού την ζάλη κι' έσφια παθούκα τ' όμο σου κορμί. Ένοιωσα στ' άέρια μου τ' άσπανά σου κάλλη κι' ένοιωσα πως μεθύσκει ή μισή ζωή...

...Κι' ήτανε μισάνοιχτα τ' άλικά σου χείλη κι' ή ματιά σου μ' έδωπε τόσο ντροπαλή που να σκύψω μ' έκανε, ακριβή μου φίλη, και ν' άσπάζω άβίστετα ένα σου φιλή...

Σάν σε πρωταγγαλίασα στου γορού την τούλα κι' έσφια τ' όμο σου λυγρό κορμί, φάνταζε στο βλέμμα μου δεύτερη Γκρατσι- έλλα

σε μ' άργούστη γλυκερά του ταγκό στροση... Γιαννης Β. Ιωαννιδης

-□-

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Απόψε, Κύριε, που ή βραδυά είναι γαλήνε- μένη και μ' άς μιλάς τ' άστρα της μέσ' στην ψυή γλυκά

άκουσε τ' παράπονο που οί άπελπισμένοι θγάζουν απ' την θλιμμένη τους και μάρτη τους καρδιά.

Τί κι' αν Σε ύμνούν: ποιητές γι' αυτά τ' άθάματα Σου

κι' άκούα όλος ο κόσμος Σου για τ' άμπεό Σου φως,

άφού στους δρόμους σέρονονται διωγμένα τ' ά παιδιά Σου

πολύ μακριά από Σέναν κι' άς είσαι σπλα- χνικός!

Τότες γιατί μ' άς πλάνευαν ως χτές οί ίερείς Σου

πως την μακροθυμία Σου κλείνεις μέσ' στην καρδιά

και όποι άμασπήσανε τους συγκροεί ή ψυχή Σου

άρκει την προσευχή να πούν με δάκρυα μιά νοήτα.

Απόψε, Κύριε, που ή βραδυά είναι γαλήνε- μένη και μ' άς μιλάς τ' άστρα της γλυκά μέσ' στην ψυχή

άκουσε τ' παράπονο που οί άπελπισμένοι μέσα και νύχτα κλαίοντας λένε στην προ- σευχή!!

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΚΟΥΡΜΟΥΔΗΣ

-□-

ΓΛΕΝΤΗΣΤΕ ΤΩΡΑ

Περνά ή καιρός, περνά ή ζωή, τ' ά χρόνια όλο διαβαίνουν.

θάρθουν καιροί μ' όλο καιμούς και λύπες γε- μασμένοι.

γλεντήστε τώρα νείες και νεοί που ή χάρες προσμένουν.

περνά ο καιρός και ή ζωή κι' ή λύπη σ' άς προσμένει.

Γλεντήστε τώρα με χαρά, την νειότη που σ' άς γαιετ' ά και ή καρδιά σας άς μεθούν στου Έρωτα την άγκυλη.

που και αυτός, μικρός θεός, όλο για θόρυβο πετ' ά.

γλεντήστε τώρα την ζωή, δεν την περνάτε πάλι...

Γλεντήστε τώρα που μακριά είναι οί άπει- ροι καιροί

και μπρος σας όλοάνιση άνθίζει ή γλυκερά νειότη.

τόρα που θάνατον στεναγμοί και άσπυγκά- ρτοι λυγμοί

είναι γλυκερά, πολύ γλυκερά, ή άγάπη σας ή πρώτη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

Μετάξι' μας

Ν. Γούναρη. Ούτε οι στίχοι σας ούτε το πεζό σας μας ικανοποίησαν.—Γ. Δελιδόν. Ατεχνά.—Κ. Αφραν. Υστερούν από προηγούμενά σας.—Ε. Σπυριαν. Το διήγημά σας έχει πολλές ατέλειες και είναι και πολύλογο. Προσέξτε το λεκτικό σας.—Σοφίαν. Το ίδιο και σε σας.—Κ. Αρματζίδακη. Δεν λέει τίποτα.—Χ. Σ. Παπαθεοδώρου. Αρκετά καλό το διήγημά σας αλλά όχι και δημοσιεύσιμο.—Σ. Γιαννάτου. Ούτε αυτά μας ικανοποίησαν.—Γ. Σαρρή. Προχειρογραμμένα. Μη διάσετε.—Ν. Καλαϊτζόπουλον. Ακατάλληλα για μας. Στείλτε τίποτε άλλο.—Π. Χρονίδην. Το ίδιο και σε σας.—Α. Λετράν. Δεν λέει τίποτα.—Γ. Κωστόπουλον. Τα πεζά σας κάτι λένε. Θέλονε όμως ακόμα προσεκτικότερο δούλεμα. Όσο για τους στίχους σας στείλτε μας να τους δούμε.—Τ. Βάγιαν. Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε τέτοια πράγματα.—Θ. Νάθον. Διαβάστε προς το παρόν.—Β. Λεμπρόπουλον. Το ίδιο και σε σας.—Μ. Ρωμαίου. Έχει μερικούς καλούς στίχους, αλλά υστερεί στο σύνολον.—Σ. Φιόρον. Προχειρογραμμένο και ακατάλλητον.—Σάσα Χ. Αούνδετο και με πολλά τεχνικά λάθη.—Α. Σπασίαν και Χρυσούλαν. Έδώσαμε το γράμμα σας στον συνεργάτη μας Ρεζίσερ. Περιμένετε την σειρά σας να σας απαντήσω από την ειδικήν στήλην του της απέναντι σελίδος του «Παλιαν».—Κ. Κωνσταντόπουλον. Γράψτε μας τιμή μόνο για το «Απ' Όλα». Τα άλλα δεν μας ενδιαφέρουν.—Σ. Σακαριδην. Ο τρόπος που μας προτείνετε έχει τεχνικάς δυσκολίας. Πάντως ευχαριστούμε.—Α. Σπανόπουλον. Προχειρογραμμένο και ακατάλλητον.—Π. Καραγιάννην. Διαβάστε προς το παρόν.—Χ. Γαρδένην. Δυστυχώς ούτε το πεζό σας, ούτε οι στίχοι σας μας ικανοποίησαν.—Α.

Βαλιανάτον. Έχετε μερικούς καλούς στίχους. Το σύνολον όμως υστερεί.—Ι. Σαφρήν. Σχετικά καλλίτερο το «Ανυό Ελκόνες» όχι όμως και δημοσιεύσιμο.—Α. Δότην. Κατ' ελάχιστον όμως να το ολοκληρώση.—Ν. Βέτταν. Κοινότυπο και δίχως εσωτερική πνοή.—Γ. Παναγιήν. Καλό.—Γ. Πολυδώρον.—Κάνετε πολλά μετρικά λάθη.—Ν. Καλό.—Α. Μ. Α.γ. Ός έντέλειος σχετικά καλό. Το θέμα πολύ κοινό.—Σ. Γιαννάτου. Ούτε αυτά μας ικανοποίησε.—Λάκς Η. Δεν λέει τίποτα.—Σ. Μερτίκην. Σχετικά καλλίτερο κι αυτό από τ' άλλα, όχι όμως κι εκείνο που έπρεπε.—Γ. Αηδονόπουλον. Υστερεί πολύ ως έντέλειος.—Γ. Ρέντον. Το ίδιο και σε σας.—Α. Κουσουρήν. Κοινή στιχοπλοκή χωρίς κανένα νόημα.—Ν. Ζλατάνον. Δυστυχώς ούτε το πεζό σας ούτε οι στίχοι σας μας ικανοποίησαν. Μην προχειρογράφετε.—Γ. Ίωαννίδην. Σχετικά καλλίτερο το «Γράμμα» αλλά είναι πολύ προσωπικόν και συνεπώς δεν μπορεί να δημοσιευθή.—Κ. Α. Ν. Δεν λέει τίποτα.—Ν. Πρωτονοτάριον. Διαβάστε προς το παρόν.—Τέντυ. Έργασθήτε προσεκτικότερα.—Μ. Δόλην. Ρηχά και ανούσια.—Μ. Βίτσον. Αψυχολόγητο και πολύλογο.—Γ. Τοπούλην. Το ίδιο και σε σας.—Γ. Σιδετιδην. Ούτε οι στίχοι σας, ούτε το πεζό σας δυστυχώς μας ικανοποίησαν.—Εξασκηθήτε ακόμα.—Κ. Πουουράν. Κοινότυπο και χωρίς καμιά δημιουργική πνοή.—Σ. Ταμπακίαν. Τόσο το πεζό σας, όσο και οι στίχοι σας είναι προχειρογραμμένα και κοινότυπα πράγματα.—Α. Ταπάτην. Στερείται κάθε πρωτοτυπίας.—Ν. Ζαχαριάδην. Έχει μερικά σημεία πολύ καλά, αλλά ως σύνολο υστερεί.—Δέσπω. Προχειρογραμμένο. Δεν προσέχετε, φαίνεται, και διάσετε.—Α. Δώρον. Διαβάστε με σιτιχομική.—Κ. Δρέπανον. Απίθανο και κακογραμμένο.—Α. Πολέμη. Ομολογούμε πως δεν καταλάβαμε πολλά πράγματα από το πεζογράφοιό σας.—Γ. Πέτρον. Δεν μας ικανοποίησαν.—Β. Μάρον. Ό διλόγος σας ακατάλληλος για μας.—Τ. Σταυρόπουλον. Δυστυχώς ούτε και μετά την διόρθωσή είναι για δημοσίευση.

MODES
ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΔΙΒΑΔΑ
ΠΕΤΡΑΚΗ 3

Η κ. ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΔΙΒΑΔΑ, δούκισσα τράχη 3γ, παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν τελευταίων MODELES γυναικείων λων και ήρχισε τας εργασίας της με μίας εξαιρετικής προσοχής.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ

παλαιά βιβλία και περιοδικά. Αποθνήσκον Α. Μ. Γραφεία «Εβδομάδος»

«ΤΟ ΠΑΛΙΑΝ»

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΡΕΖΙΣΕΡ

Η. Ρ. Τ. ΧΡ.—Σ. Βόλον.—Αν υπάρχουν μυθιστορήματα με θέματα τών κινηματογράφων και την ζωήν του; Πολλά, αλλά τα περισσότερα είναι ανάξια λόγου. Το καλλίτερον είναι αναμφισβήτητος, το «Όγδοον Άμάρτημα» του Γάλλου Ζαν Βινώ, όπου περιγράφεται ολόκληρη η ζωή μιας μεγάλης δευτέρας του κινηματογράφου μέσα εις τόν τόνον ποικίλων περιβάλλον των σκηνοθετών, ηθοποιών, τεχνιτών και κομπάρσων. Είς τόν μυθιστόρημά του αυτό ο Ζαν Βινώ καταβύσσει να ζωντανεύση ένα ρομάντο, άμμο και βαθύ δράμα της σαρκός και της ψυχής.

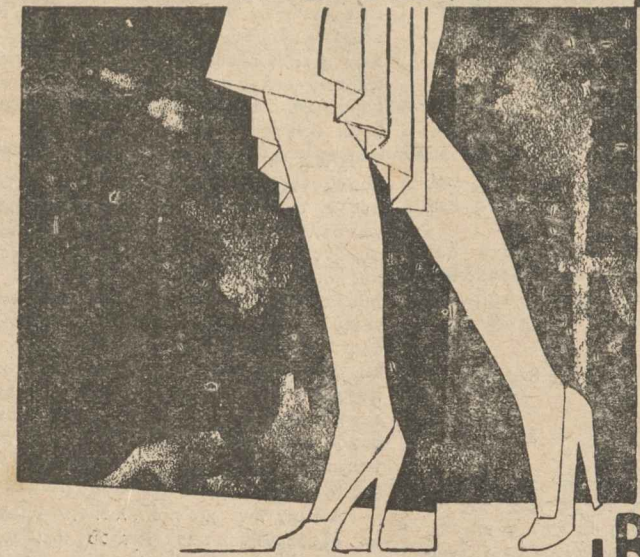
Γινόμεντο, Πόργον.—Διατί αινώμεντο; Ασφαλώς θα είσθε μαθητριά και φοιτή. Δεν είναι; Ναι, η Άλβιαν Χάρδου και ο Βίλλυ Φρίτς είναι παντρεμένοι. Όχι, ο Άνρ Γκαρά δεν είναι εραστής της Άλβιαν Χάρδου. Ο Άνρ Γκαρά πριν παύση στον κινηματογράφο ητο χορευτής στο μιούζικ «Μουλν-Ρούζ» και έπαυσε στής επιθεωρήσεως της Μιστεγκέτ. Λέγεται, μάλιστα, ότι νοσταλγεί τόν παλιόν του επάγγελμα.

Χρ. Χρηστίδου, Θεσσαλονίκη.—1) Ο Ζαν Βινώ είναι 26 ετών. Είναι πρόμακ, μέλαγχρος, όπως θα ιδήτε στο φιλμ «Ο Κύριος του Μεσονυχτίου». Είς τόν «Ασπιδά», έφορσσε μια ξανθή περούκα. 2) Όλη εκείνη η ιστορία της Ζανέτ Μάκ Νόβαντ ητο μια οικτρά φελλήμα, η οποία ειχεν ως αποτέλεσμα να «αλαντάρη» την Αμερικανίδα δευτέρα και να την κάνει παγκοσμίως γνωστή. Η ίδια η Ζανέτ διέφυγεν ότι είχε ποτέ σχέσεις με τόν Ιταλό διάδοχο και ότι συνέβη τρομερά σκηνή μεταξύ της και της συζύγου του διαδόχου. Παρόμοια κακοήθειες, πράγματι, φήμαιν τίνεσται εις κυκλοφορίαν συχνότατα από τας Αμερικανικάς κινηματογραφικάς εταιρίας, διά να διαφημίσουν τούς νέους αστέρας των.

Πύργον Δρίκην, Ιωάννινα.—1) Μετανοή ήθοποιος εις τόν Χόλλυγουντ είναι ο Ραμν Νόβας, ο Δόν Χοζέ Μορίκα, η Νελόες ντελ Ρίο, ο Δόν Άλδραντο, ο Γκιμπερτ Ρόλαντ, η Λούπα Βελί, η Ραχά Τορρές και άλλοι, ολιγώτερον γνωστοί. 2) Η Ντολνός ντελ Ρίο γεννήθηκε εις Χάρτιν της Νεμπράσκα, η Μάρκον Νταίβς εις Νέαν Υόρκην, η Γκέν Λη εις Φιλαδέλφειαν, ο Ριχάρδος Μπάροου εις Νέαν Υόρκην και ο Ρόναλντ Κόλμαν εις Ρίτσοντ του Σόρεξ, της Άγγλιας. 3) Η Νόμα Σήρρες γεννήθη εις Μοντερέλν του Καναδά, την 10 Αυγούστου 1904. Έχει κασάνά μαλλιά και γκριζογάλανα μάτια. Τό αντίστημά της είναι 5 πόδια και 1 ίντσας. Βοηθάει εις τήν Μοντερέλν και έκοπίασε πολύ να επιβληθή εις τόν Χόλλυγουντ. Γ. Πανόπουλον τόν γνωστό σκηνοθέτη Ιεβίχ Θάλμπεργκ. Πρό μηνών επολιτογραφήθη Αμερικανός πολίτης.

Εύαγγελον Νίτσαν, 4—Β—8, Θεσσαλονίκη.—Η ταινία «Ασσοουμίζ» αυτοέβηλν αν θα ποιάδη να προβληθή έφτος εις τήν Έλλάδα—είναι Αμερικανική, έτρωσθη δε επί τή βάσει του περιήμου ομνίου μυθιστορήματος του Αμερικανού συγ-

Η ΑΣΥΝΑΓΩΓΙΣΤΟΣ ΚΑΛΤΣΑ

ELBEO

Ο οίκος ELBEO έγγινεται την μεγαλύτεραν στερεότητα, τόν άμετάβλητον των χρωματισμών και την ιδεώδη εφαρμογήν των καλτσών του.

Χρυσή σφραγίς Premier choix
Άρμεν σφραγίς Deuxième choix
Πωλείται εις τὰ καλά καταστήματα
Αντιπροσωπεία και Χονδρική Πώλησις παρά τή
Α. Ε. ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ
Έρμού και Φωκίωνος 7

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΙΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ ΜΑΣ ΕΚΤΟΠΙΖΕΙ!!

(Προκειμένου εν τῷ Μεγίρω μας να εγκαταστήση τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας)

ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΕΘΑ ΕΙΣ ΔΙΑΛΥΣΙΝ

ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ εις την πολυπληθή πελατείαν μας και εις ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

των σοβαρωτέρων αγγλικών εργοστασίων, μη εισαγόμενα πλέον συνεπεί της προσφάτου απαγορεύσεως, με τὰς άπιστεύτους τιμὰς

ΔΡΧ. 75, 100, 125, 150 ΚΑΙ 200 ΤΟΝ ΠΗΧΥΝ

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ»

(ΓΩΝΙΑ ΕΡΜΟΥ και ΒΟΥΛΗΣ—ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥΡΙΣΤ Α'. ΠΑΤΩΜΑ) —ΠΛΟΥΤΟΣ ΣΧΕΔΙΩΝ—ΑΦΘΟΝΑ ΡΕΤΑ

ΟΥΔΕΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΜΕ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γεώργιον Μέντζαν, Σιάτισταν. Σας ευχαριστούμεν θερμότατα για τόν ευγενικό σας γράμμα. Η επιταγή σας έλήθη και ενεγράφη. Τὰ δε φύλλα από 1ης Ιανουαρίου σας εστάλησαν. Τό εν λόγω έργον τῷ κ. Ορέστη Λασκου καθώς και τὰ ποιήματά του δεν έχουν εκδοθῇ εις βιβλίον.—Στέλλαν Βλάχου, Θεσσαλονίκη. Τὰ ποιήματα έλήθησαν και τὰ ζητηθέντα 13 φύλλα εστάλησαν.—Α. Στάθην, Κύθηρα. Η επιταγή σας έλήθη και η αποστολή του φύλλου συνεχίζεται. Ευχαριστούμεν.—Γεώργ. Σταθόπουλον, Σύρον. Παν. Καλέφωνον, Ζάκυνθον. Γ. Χατζηλαζάρου, Πάρον και Δημ. Μαρσώλην, Κρήτην. Τὰ ζητηθέντα φύλλα εστάλησαν.—Χρυσούλαν Γαλανού, Σέρφον. Τό φύλλον σας άποστέλλεται ταχιστάτα, ώστε διά την παρατηρούμενην καθυστέρησιν δέον να παρσπονέθητε εις τόν ταχυδρομείον.—Κων. Άρναουτάκην, Λεωβαρόν-Σοβότιον. Η επιταγή σας έλήθη και η αποστολή του φύλλου ήρχισε. Ευχαριστούμεν.—Κατίαν Κατζουζού, Άλικιανόν-Χανίων. Τὰ ζητηθέντα φύλλα εστάλησαν. Στείλατέ μας τὰ ταχυδρόμα σας. Διά την φώτογραφίαν, ευχαριστούμεν.

Η ΝΕΩΤΑΤΗ

ΚΑΙ ΙΔΕΩΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ

ΔΕΝ ΘΑΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ

ΠΟΤΕ

ΟΔΟΝΤΙΝΗ-ΣΠΕΣ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΓΧΟΡΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Η ΟΔΟΝΤΙΝΗ

ΕΙΝΕ ΑΣΦΑΛΩΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ

ΑΛΛΗ ΞΕΝΗ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

...«Έγώ Κυρία υπηγάνω
μόνο σε σιρόνια που έχουν

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ!»

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡ. ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. ΣΤΑΔΙΟ 4